

Mizuki Nomura

Miho Takeoka *minh họa*

Riku và Chize

Chàng trai
phân chia thế giới
và Cô gái trong
biệt thự

Ru. Q dịch
Đỗ Nguyên hiệu đính

Riku và Chise

Chàng Trai Phân Chia Thế Giới Và Cô Gái Trong Biệt Thự

Tác giả: Nomura Mizuki

Minh họa: Miho Takeoka

Người dịch: Ru. Q

Hiệu đính: Đỗ Nguyên

Phát hành: ThaiHa Books

Nhà xuất bản Văn Học 07/2019

Ebook: Hà Du & Xù Kute

Riku và Chise

Chise đứng sững người khi hay tin ly hôn của ba mẹ mình. Nhờ luôn tỏ ra tươi cười, vui vẻ mà cô đã khó khăn lắm mới giữ được mái ấm gia đình đang chực sụp đổ. Nhưng mà thật sự thì, muốn gia đình ba người sống với nhau, không lẽ cứ vô tư khóc là được hay sao...

Riku duy trì công việc giao báo làm thêm của mình. Đó là một công việc rất cần thiết cho cuộc sống mưu sinh hiện tại khi mẹ cậu bỏ nhà đi bên biệt không thấy trở về. Cậu chỉ muốn được vẽ tranh, mà ngay cả mong muốn đó cũng không thành hiện thực được. Dù cậu không căm ghét hay tức giận gì, nhưng cậu tự hỏi trước giờ bản thân mình đã từng cười bao giờ chưa...

Hai con người đó gặp gỡ nhau. Câu chuyện xảy ra vào một mùa Hè oi ả, đau đáu mà đầy tình tế.

Nomura Mizuki

Cô sinh ra và lớn lên tại tỉnh Fukushima, một tỉnh nằm ở phía Đông Bắc Nhật Bản được mệnh danh là “Vương quốc của những bài hợp xướng”. Từ khi còn nhỏ, cô đã rất yêu thích sáng tác truyện, ước mơ của cô là trở thành một nhà văn.

Với tác phẩm đầu tay *Tiếng ca tại sân bóng bàn trên đỉnh Akagi*, cô đã đoạt giải Nhất dành cho hạng mục tiểu thuyết của giải thưởng Entame lần thứ ba do Famitsu Entertainment tổ chức. Sở thích của cô là sáng ngủ, chiều ngủ, tối ngủ, nói chung là tất cả những gì liên quan tới ngủ.

Takeoka Miho

Cô sinh ngày 1 tháng 7 tại Tokyo, hiện cô là họa sĩ sinh sống và làm việc tại tỉnh Saitama, một tỉnh nằm ở phía Đông Nhật Bản.

Cô rất thích uống trà, những chú thỏ, những quyển bách khoa toàn thư bằng tranh, chất liệu màu mà cô sử dụng là màu nước, và cô thường dùng những quyển tập của thương hiệu Gekkoshou để phác thảo. Niềm hạnh phúc của cô là được vẽ tranh hoặc sáng tạo ra thứ gì đó.

Trang web cá nhân của cô là: <http://www.nezicaplant.com/>

Mở đầu

Trong suốt mùa Hè, cậu đã dạy cho tôi rất nhiều thứ.

Cho tới tận lúc đó, tôi hoàn toàn không biết được thế nào là ánh tà dương nhuộm sắc mê hồn buông dãn bên sườn núi, hương thơm nồng nàn của hoa lá, cỏ cây mùa Hè, cái êm dịu của màn đêm bao bọc lấy làn da, vẻ lung linh của những vì sao lấp lánh trên cao.

Cả chuyện ngôi làng tôi sinh ra và lớn lên là nơi chốn bí mật xinh đẹp tuyệt trần.

Khi trái tim tôi đập thành thịch như vang vọng khắp cả bầu trời trước thế giới đang đổi thay rục rĩ muôn hình vạn trạng là lúc hình ảnh của cậu với đôi mắt buồn bã phản chiếu vào mắt tôi.

Mùa Hè đó, chúng ta đã luôn ở bên nhau.

Một niềm hạnh phúc tinh khôi, như thần Pan* và nàng tiên nữ.

Mùa Hè chẳng mấy chốc sẽ trôi qua.

Với đầy ắp ký ức trong tim.

Vì thế...

Chúng ta phải chia tay thôi.

Kỳ nghỉ hè cô độc

Trong ánh nắng rực rỡ của buổi hoàng hôn, dải ruy băng trắng vừa mới bay phật lên, chiếc nón rơm của Chise liền bị cơn gió hè thổi bay lên bầu trời.

Trên nền trời nhuộm sắc cam, dải ruy băng trắng trên chiếc nón rơm tựa như dải lụa của nàng tiên nữ bay nhẹ nhàng trong gió và vướng vào ngọn cây um tùm.

Làm sao đây?

Cây cổ thụ chìm trong ánh tà dương như một cậu bé quậy phá đang vươn cánh tay lên cao, Chise yếu đuối ngược nhìn lên.

Cô đã nói với bà quản gia Ando của căn biệt thự: “Cháu ra ngoài đi dạo đây” rồi rời biệt thự từ khoảng một tiếng trước.

Những con đường đất chưa được trải nhựa, cỏ cây xanh lá sum suê, dòng sông nước chảy trong vắt đến mức có thể thấy được cả những hòn đá dưới tận đáy. Cô vừa tản bộ vừa tròn xoe đôi mắt ngây ngô trầm trồ ngắm nhìn từng cảnh vật thì một cơn gió ngang qua thổi bay chiếc nón rơm của cô vướng lên cành.

Đám cây um tùm chạy dọc theo con suối chảy róc rách, lấp lánh ánh đỏ của hoàng hôn, những cái cây thân to lớn, xù xì trông đáng sợ như thể chỉ cần Chise chạm vào một chút thôi cũng đủ bong tróc hết da tay.

Chise lớn lên ở thành thị, cô chưa từng trèo cây, mà vận động cũng

không phải là sở trường. Hơn nữa, cô đang mặc trên mình chiếc váy liền màu trắng mùa Hè và đôi xăng đan mảnh mai. Mái tóc dài ngang lưng cũng rất bất tiện khi phải trèo lên cây thế này.

Cô đang lắng tai nghe thanh âm róc rách của dòng nước mát thì chợt nhìn thấy, trên con đường mòn bao phủ bởi sắc cam của nắng, một chiếc xe đạp đang chạy phẳng phẳng về phía trước.

Ngồi trên xe là một cậu thanh niên trông như học sinh trung học, chắc lớn hơn Chise. Một cậu con trai mặc chiếc áo phông ướt đẫm mồ hôi cùng quần lửng denim* đã bạc màu trông có vẻ mộc mạc, cánh tay dài mảnh khảnh, khuôn mặt rám nắng đang khá căng thẳng.

Khi bị một kẻ xa lạ nhìn bằng ánh mắt không mấy thiện cảm, Chise lập tức cứng đờ cả người.

Cậu con trai đó vẫn cứ mím chặt môi, lừ lừ đạp xe lại gần cô.

Chise còn tưởng cậu ta sẽ chạy vượt qua mình luôn thì cậu bỗng dừng lại vị trí cô đang đứng.

Cô giật nảy mình, còn cậu ta vẫn mang luôn vẻ mặt khó chịu đó nhìn lên trên. Chiếc nón rơm của Chise mắc trên cây, ruy băng trắng rũ xuống.

Cánh tay rám nắng vươn lên tóm lấy cành, một chân đạp vào thân cây và trèo lên trong nháy mắt. Cậu vươn tay với lấy chiếc nón và thả xuống chỗ Chise.

Cô tròn xoe đôi mắt đón lấy nón bằng hai tay.

Thấy cô đã lấy được nón, cậu ta nhảy từ trên lưng chùng thân cây xuống bãi cỏ. Mặt đất chỗ Chise đang đứng rung lên, cả đôi vai bé nhỏ của cô cũng bắn lên theo. Bầu trời chuyển dần từ sắc cam sang đỏ quỳn rũ, tầm nhìn cũng trở nên tối dần. Trong lúc đó, cậu trai kia như thể xong xuôi

công việc, leo lên chiếc xe đạp chạy đi mất hút trong chiều tà rộng lớn.

“Xin lỗi...”

Khi cô định gọi cậu ta lại thì chỉ còn nhìn thấy tấm lưng mảnh khảnh đang nhỏ dần về phía xa xăm. Cô đứng sững đó, hai tay vẫn nắm chặt lấy chiếc nón rơm của mình.

Người ta đã giúp đỡ mình như thế mà mình lại... không nói được câu cảm ơn.

Đôi vai cô khẽ chùng xuống.

Nhưng biết đâu sẽ gặp lại... hè năm nay mình sẽ ở đây suốt mà.

Nếu thế thì lúc đó cô nhất định sẽ cảm ơn người ta bằng lòng.

Cô cúi người xuống thật thấp về hướng cậu con trai đi mất.

Cô trở về căn biệt thự khi mặt trời đã lặn hẳn, bà quản gia Ando ra đón cô với vẻ nhẹ nhõm.

“Tiểu thư, mãi không thấy cô về, tôi đang lo cô lạc đường mất rồi chứ.”

“Cháu xin lỗi.”

Bà Ando đã ngoài năm mươi tuổi, là một người phụ nữ hiền hòa với gương mặt phúc hậu. Ngay hôm nay, khi lần đầu tiên bà chào đón cô bằng gương mặt tươi cười đi kèm đậm, cô đã có cảm tình với bà nên giờ đang cảm thấy có lỗi vì đã làm bà lo lắng.

“Ở đây khác thành phố lắm. Ban đêm không có đèn đóm gì nên rất tối, cũng ít người đi đường. Từ giờ cô nhớ trở về nhà trước khi trời tối nhé, tiểu thư.”

Vì chưa bao giờ được cha mẹ thật sự quan tâm như thế, nên cô thấy rất vui và có chút xấu hổ.

“Dạ, lần sau cháu sẽ chú ý hơn.”

Nghe Chise trả lời ngoan ngoãn như thế, nét mặt bà Ando cũng giãn ra.

“Tiểu thư muốn ăn tối trước, hay tắm trước ạ?”

“Dạ, cháu muốn ăn trước.”

“Vâng, tôi sẽ đi chuẩn bị ngay đây.”

“Phiền bà ạ.”

Cô cúi đầu, bà Ando nheo nheo đôi mắt nhìn cô.

“Tiểu thư Chise đúng là một cô bé lễ phép hiếm có thời nay. Quả nhiên, một cô gái được giáo dục nề nếp từ mẫu giáo trong trường nữ sinh tư lập ở Tokyo mới có thể trở thành quý kiều thư nho nhã thế này.”

Chise đỏ cả mặt.

“Chuyện đó... cháu bình... bình thường mà.”

Cô thì thầm trong miệng, nhanh chân lên về phía nhà tắm.

Cô không quen với việc được người ta khen như thế, nên cũng không biết mình trả lời lại như vậy có ổn hay không.

Ở trường, Chise là một cô bé trầm lặng không mấy nổi bật, thường hay bị bạn bè chọc ghẹo: “Chise, bạn ấy lại lơ lơ nữa rồi.” Cô chưa từng được gọi là một tiểu thư nho nhã bao giờ.

Cô thấy xấu hổ, dù đã rửa mặt nhưng đôi gò má vẫn ửng đỏ lên vì ngượng.

Sau đó, khi thưởng thức bữa tối bà Ando chuẩn bị, nào là món risotto* với nước dùng được thêm nhiều loại rau xanh mùa Hè, nào là món gà áp chảo thơm phức hương thảo mộc, hay cả lúc ăn món thạch bưởi chùm, cô luôn để ý tới tư thế, cách cầm dao nĩa của mình hơn mức bình thường.

Món nào cũng ngon tới mức đáng ngạc nhiên, mỗi lần cô bé thẹn thùng

Lần bần khen “Ngon quá” là bà Ando lại nheo nheo đôi mắt trông thật hạnh phúc.

“Hợp khẩu vị của tiểu thư là tốt rồi. Có món nào cô không ăn được không?”

“Dạ...”

Cô lấp bắp, mắt mở to như ngạc nhiên.

“Tiểu thư đừng ngại, cứ nói ra đi ạ”, bà nhẹ nhàng thúc giục.

Chise rụt rè trả lời:

“Ớt chuông... cháu không thích lắm ạ.”

Bà Ando lại nheo đôi mắt.

“Đứa con gái nhỏ của tôi cũng vậy đấy, con bé đã không thể ăn được ớt chuông cho đến khi tốt nghiệp Tiểu học. Giờ thì nó gọi điện thoại cho tôi hỏi làm cách nào để đứa con trai đang tuổi mẫu giáo của mình ăn được ớt chuông.”

“Vậy làm thế nào để ăn được ớt chuông ạ?”

“Đó vẫn là một bí mật. Nếu tôi rải ngấm món này ở đâu đó thì mỗi lần tiểu thư Chise dùng cơm, có lẽ cô sẽ hỏi hộp tự hỏi những trái ớt chuông đang bị giấu ở đâu đúng không?”

“Chắc thế ạ. Nhưng cháu không hẳn là không thể ăn được. Chỉ là cháu không thích thôi ạ!”

“Không không, tôi sẽ lưu ý đi đâu đó. Ngoài ớt chuông ra còn món nào cô không thích nữa không?”

“Dạ không ạ.”

Bà Ando bật cười khi nhìn thấy Chise đỏ mặt trả lời.

Cô đưa tay xúc lên miệng món thạch nho vị chua chua mát mát ăn cùng

sốt vị sữa ngọt ngào bằng chiếc thìa bạc. Quả nhiên là rất ngon.

Trong lúc đó, bà Ando vui vẻ hỏi thăm cô:

“Tiểu thư thấy bên ngoài thế nào ạ?”

Hay,

“Thật ra nơi này cũng không có gì cả, nhưng mà cảnh sắc rất đẹp đúng không? Tiểu thư Chise lên lớp 9 rồi nhỉ? Chắc hẳn tiểu thư vẫn đang ôn thi chứ hả. A, nhưng mà, trường tiểu thư hình như không phải thi chuyên cấp nhỉ? Phải rồi, phải rồi, cô bắt xe buýt lên thị trấn sẽ có rạp chiếu phim và trung tâm mua sắm đấy.”

Chise thẹn thùng, vừa gật đầu vừa trả lời bằng một giọng nói rất nhỏ nhẹ.

Bỗng dưng, tim cô chột đập nhanh hơn khi nhớ tới chàng trai mang nét mặt khó khăn đã lấy giúp chiếc nón rơm bị vướng trên cành. Cô lo lắng lỡ đâu bị bà Ando nghi ngờ thì bà lại bảo:

“Ba mẹ tiểu thư có thể nhanh chóng hoàn thành công việc mà đến đây thì tốt quá nhỉ?”

Những lời vô tình đó lại như ngàn mũi kim châm vào trong lòng cô.

Ngay lập tức cô cười khòa lấp:

“Dạ cũng phải. Đồ ăn rất ngon ạ. Cảm ơn bà vì bữa ăn.”

Sau bữa ăn tối, cô toan dọn dẹp bát đĩa thì bà Ando ngăn lại:

“Tiểu thư, đây là công việc của tôi.”

“Dạ, bà cứ để cháu đem ra bếp đi ạ.”

Nghe cô xin như thế, bà cười bảo:

“Thật không biết ai là người được thuê về làm việc nhà luôn. Tiểu thư mới học cấp Hai mà đã chĩnh chu lễ phép như thế, hẳn ba mẹ cô thấy an

tâm lắng.”

Cô lúng búng trong miệng, ngực đau nhói lên cùng cảm giác ngưng ngưng, hồ thẹn, liền vội vã dọn bát đĩa ra bếp rồi lên ngay lầu hai.

Phòng riêng của Chise trong suốt kỳ nghỉ hè này là một căn phòng rộng rãi nhìn ra vườn. Đồ đạc trong phòng như giường rồi bàn tuy đã cũ kĩ nhưng đều được chế tác tỉ mỉ và mang hơi ấm của gỗ. Chiếc rèm màu xanh lá mạ được tô điểm bằng ren trắng như mây. Trong căn phòng xinh đẹp như thế, cô tựa lưng vào cánh cửa cũ kĩ màu hồ đào mà cúi đầu.

Đằng nào thì trong căn phòng này chỉ có một mình Chise mà thôi.

“...”

Cô cứ đứng lặng lẽ, chờ đợi cả người như thế một lúc, rồi cố hết sức nhếch khóe miệng lên.

Không cần nhìn vào gương cô cũng biết khuôn mặt của mình lúc này như thế nào. Chắc chắn đang nở nụ cười yếu ớt.

Cô cố gắng khơi lên “niềm vui” trong lòng mình.

Làm thế nào có thể giúp cô cười tươi hơn bây giờ.

Cô ngồi xuống chiếc ghế cạnh bàn, lấy ra xấp giấy viết thư mang theo từ Tokyo.

Những tấm bưu thiếp và giấy viết thư kia trang trí hình đàn cá mùa Hè, mây, dưa hấu, hay những chùm pháo hoa rực rỡ, chỉ ngắm nhìn chúng thôi cũng đủ khiến lòng cô thấy rộn ràng.

Cô trải đầy bút màu lên trên bàn, ngay cả việc suy nghĩ xem nên dùng màu nào cho tấm bưu thiếp nào cũng làm cô thấy vui sướng.

Cô dùng bút xanh đậm viết trên bưu thiếp hình cá màu xanh nước biển gửi mấy người bạn thân.

“Hôm nay mình đã đến biệt thự rồi.

Đợt trước kỳ nghỉ hè, mình từng kể cho cậu nghe rồi đấy. Căn nhà nơi bà Shiori - một người họ hàng xa của ba mình đã từng sống một mình.

Mình đã tưởng tượng đó là một dinh thự cũ nát đầy rẫy ma quỷ nhưng không phải, đó là một căn nhà gỗ xinh xắn hết như trong mấy cuốn sách tranh nước ngoài, với những nhánh cây thường xuân chi chít lá mang hình trái tim bò dọc bờ tường, trong vườn có trồng rất nhiều dưa chuột và cà chua. Cả hòm thư màu đỏ bên cạnh cánh cổng trông cũng rất dễ thương.

Có một con suối nhỏ gần đây, mình cũng đã thấy ruộng lúa nước, nương rẫy và vườn nho nữa.

Những cơn gió êm ả, mát mẻ, một nơi rất dễ sống.”

Cô vừa hồi tưởng lại từng chút một, tất cả những thứ xinh đẹp, những điều háo hức đã đập vào mắt, nghe được bằng tai, hay qua xúc giác của mình, vừa dùng cây bút màu cam xinh xắn viết trên tờ giấy màu xanh da trời gửi cho ba mẹ.

“Bà Ando đã kể cho con nghe nhiều điều về bà Shiori đấy ạ!”

“Bà Ando chỉ đến nhà hai tuần một lần làm công việc quản gia nên không mấy khi trò chuyện cùng bà Shiori, nhưng nghe nói dân trong làng gọi bà ấy là tiên nữ, một con người dịu dàng hiền hậu và nói chuyện rất nhẹ nhàng.

Nghe nói thời còn trẻ, bà ấy từng là mỹ nhân đẹp nhất làng.”

“Cả chiếc giường và bàn gỗ con đang dùng trong phòng, nghe đâu

cũng là những món đồ bà Shiori đã sử dụng. Trong ngăn kéo bàn, con đã tìm thấy những bài thơ do bà ấy viết. Không phải trên giấy, mà viết trực tiếp lên ngăn kéo bằng bút máy. Không biết bà ấy đã viết nó hồi mấy tuổi nhỉ? Nét chữ rất đẹp và hiền hòa.”

“Nó là bài thơ như thế nào thì ba mẹ đến xem trực tiếp nhé.”

Viết đến đó cô dừng bút, nhìn chăm chăm vào đoạn văn, rồi dùng bút gạch một đường. Đoạn, cô lại dùng bút xóa, tô đè từ trên xuống rồi viết lại bằng những từ ngữ khác.

“Căn nhà này, ngôi làng này con đã thích ngay từ ngày đầu tiên. Con mong nóng không rõ ngày mai sẽ được mục kích những cảnh đẹp nào khác nữa. Con sẽ lại viết thư tiếp cho ba mẹ.”

“Ba mẹ tiểu thư có thể nhanh chóng hoàn thành công việc mà đến đây thì tốt quá nhỉ?” Bà Ando đã nói như thế.

Ba rất bận rộn vì công việc, mẹ cũng rất bận rộn với việc xã giao, ai nấy đều là những con người bận rộn, nhưng Chise biết rõ lý do thật sự hai người họ không đến đây.

Họ đang ở căn nhà trên Tokyo, bàn về chuyện ly hôn.

Vì vậy, Chise bị đưa đến sống ở căn nhà của một người bà con xa của ba mình vừa qua đời mùa Xuân năm nay, trong kỳ nghỉ hè của tuổi mười lăm này.

Họ nghĩ cho cô nên mới không muốn cô phải nghe những chuyện tranh cãi gay gắt.

Nhưng kể từ lúc Chise nhận thức được những sự việc xung quanh mình, mối quan hệ giữa hai người đã lạnh nhạt lắm rồi. Khi gia đình ba người ngồi quanh bàn ăn, không bao giờ cô thấy được nụ cười trên khuôn mặt của hai người họ, bầu không khí lúc nào cũng căng thẳng. Chắc chắn ngay lúc này, họ cũng đang cau có mặt mày như thế và đâm chọt nhau bằng những lời lẽ gai góc.

Có thể dễ dàng tưởng tượng ra tình cảnh như thế, cô cảm thấy như sâu trong tim mình đã lặn lẽ đóng băng.

Chiếc bút cam trong tay cô khựng lại.

Mình không được suy nghĩ nữa.

Nghĩ tới những chuyện đau buồn chỉ tổ khiến cho cả tâm hồn lẫn thể xác trở nên nặng nề, lạnh lẽo.

Thay vào đó, cô sẽ cố gắng tìm ra được những chuyện tươi vui, những thứ xinh đẹp để kể cho ba mẹ mình.

Nếu làm thế, biết đâu tâm trạng của họ sẽ thoải mái hơn và tìm đến đây.

Đúng, hãy giúp cho ba mẹ cô có thể hòa thuận vui cười với nhau mới được.

“Ở đây rất yên tĩnh,”

“Tâm hồn tràn đầy cảm giác bình yên.”

Những dòng chữ được viết ngay ngắn trên tờ giấy viết thư màu xanh da trời.

Sắc cam ấm áp tựa ánh hoàng hôn.

Hình ảnh chiếc ruy băng trắng bay phấp phới, cùng với khuôn mặt gầy gò, căng thẳng của cậu con trai vươn tay với đón lấy chiếc nón rơm của cô cũng hiện lên.

Đôi môi mỏng mím chặt, nhuộm sắc cam của bầu trời.

Ánh mắt vô cảm.

Chiếc áo phong ướt đầm mồ hôi.

Dáng lưng thẳng đạp xe xa dần trong khi cô còn chưa kịp nói lời cảm ơn.

Tâm hồn lạnh giá như dần được sưởi ấm, một nụ cười bất chợt nở trên môi cô.

Phải.

Đó là một chuyện tốt, một đi ều rất đẹp đẽ.

Chise chỉ học ở trường nữ sinh, chưa một lần nói chuyện hản hoi với các bạn nam cùng trang lứa. Đám con trai tập trung lại tán dỏc to tiếng với nhau trên chuyến tàu điện đi học mỗi ngày làm cô thấy có chút sợ hãi.

Nhưng cậu con trai đã giúp cô lấy chiếc nón rơm mang gương mặt nhảnh nhó có vẻ lại là một người tốt bụng, tĩnh lặng tựa như bầu không khí buổi sáng tinh mơ vậy.

“Nếu có thể gặp lại được cậu ấy thì... thật tốt quá.”

Cô l ần b ần trong miệng, đôi gò má hơi nong nóng.

Ngày đầu tiên cô đặt chân đến biệt thự đã gặp được người con trai như vậy, chắc hẳn là khởi đầu cho một mùa Hè tuyệt vời, trong lòng cô khẽ khàng reo lên.

Cô nhẹ nhàng kéo ngăn kéo bàn ra. Ngay lập tức, những dòng chữ viết

tay dịu dàng hiện ra trước mắt cô.

Không biết Người là ai

lại thờ dài như thế.

Đó là những dòng chữ được viết bởi bà Shiori, chủ nhân trước đây của căn biệt thự này.

Cô vừa thấy nó thật đúng với tâm trạng của mình lúc này, vừa nhìn chăm chăm vào con chữ.

Cậu ấy... tên là gì nhỉ... Gặp lại được thì thật tốt quá.

Cô mỉm cười mơ mộng.

Sáng hôm sau. Chise còn đang mơ màng ngủ thì chợt nghe thấy một tiếng chuông.

Đó là tiếng ô tô chạy vụt qua.

Cô mở mắt, chiếc rèm cửa màu xanh lá mạ đón lấy những tia nắng trong suốt của buổi sớm óng ánh mờ ảo.

Năm giờ sáng.

Sớm hơn giờ thức giấc thường ngày của Chise những hai tiếng đồng hồ.

Cô đeo kính vào, mở hé tấm rèm cạnh giường và nhìn ra ngoài thì vừa đúng lúc chiếc xe tải chạy ngang qua trước nhà cô.

Mới sớm thế này họ đã làm việc rồi sao? Vất vả thật.

Cô đang thả lỏng mình theo dòng suy tưởng thì nhìn thấy một chiếc xe đạp khi xe tải chạy qua.

Cô ngạc nhiên, ghé đầu về phía cửa sổ.

Cậu con trai đang ngồi trên chiếc xe đạp đó.

Gương mặt gầy gò căng thẳng, tay chân dài ngoẵng, làn da rám nắng.

Đó là...

Là người đã lấy giúp mình cái nón.

Cô còn tưởng mình đang nằm mơ.

Cậu ấy đang chở theo sập báo để trong giỏ và yên sau xe đạp. Khi dừng xe trước cửa nhà Chise, cậu ngồi yên trên xe và rút một xấp báo bỏ vào hòm thư đỏ.

Là người giao báo sao!

Tim cô đập nhanh hơn.

Cánh tay cậu ấy rời khỏi xấp báo.

Cậu ấy đi mất giờ!

Phải đi cảm ơn người ta!

Chise nôn nóng mở vội cửa sổ. Cửa sổ này đã cũ rồi nên cô phải dùng hai tay túm lấy cánh cửa nâng nó lên.

RẦM! Một âm thanh rất lớn vang lên.

Chise cũng giật mình, dường như cậu trai cũng nghe được tiếng động ấy nên đã ngược mắt nhìn lên.

Ánh mắt khó gằn của cậu ấy đã bắt gặp Chise đang cố dùng hai tay giữ chặt cánh cửa sổ.

Hai ánh mắt đã chạm nhau.

Cậu ta mở to đôi mắt có vẻ ngạc nhiên.

Giây phút đó, Chise chợt nhận ra bản thân mình đang mặc bộ đồ ngủ nhăn nheo, đầu tóc thì rối bù với cặp kính gọng đen trên mặt, nổi xấu hổ như ngọn lửa bùng lên trong đầu cô.

Mặt cô nóng bừng lên lan hết cả gương mặt, hai bên má và hốc mắt.

Mình đỏ hết cả mặt rồi!

Cô nhận thấy như thế, xấu hổ đến mức không dám đứng đó nữa, liền bỏ tay ra khỏi cửa sổ, quăng mình lên giường và ôm chầm lấy cái gối.

Cửa sổ không còn được giữ cố định nữa, sập xuống gây ra tiếng động.

Cô cúi khuôn mặt còn đeo nguyên kính vào gối rồi rên rỉ nhưng lại bật lên.

Vừa nãy, cửa sổ sập xuống tạo ra một âm thanh rất lớn! Hai mắt vừa nhìn nhau, cô đã sập cửa sổ xuống ồn ào như thế, chắc cậu ta thấy khó chịu lắm!

Không phải thế, cô chỉ giật mình vì nó quá đột ngột thôi, cô vừa tự biện bạch cho mình như vậy vừa thẽ thọt thò mặt ra từ góc cửa sổ để theo dõi tình hình bên ngoài.

Cánh cổng cửa kính dựng lên bằng đá.

Hòm thư màu đỏ.

Và cậu con trai cưỡi chiếc xe đạp đã không còn đó nữa.

“Làm sao bây giờ?”

Chise luống cuống dùng hai tay vuốt lại mái tóc, cởi bỏ bộ đồ ngủ nhăn nheo, chui đầu vào chiếc váy liền mảnh không tay để mặc nhất.

Để mặc tóc tai vẫn còn bù xù, cô đội tạm cái nón rơm lên đầu, đeo nguyên cặp mắt kính như thế lao nhanh xuống cầu thang, vội vã mang giày ở ngoài sảnh và chạy ra vườn.

Cơn gió mát lạnh của buổi sớm khẽ lướt qua cánh tay trần và đôi gò má hây hây.

Học... học... cô khẽ thở hễn hễn, chạy tới chỗ hòm thư.

Cô nhìn lướt qua con đường từ đó, nhưng đương nhiên không thể nhìn thấy bóng dáng cậu con trai kia. Cô nhìn xuống dưới chân thì thấy vẫn còn dấu bánh xe đạp khá mờ, còn xấp báo được đặt bên trong hòm thư.

Cô nhẹ nhàng chạm vào chúng bằng hai tay.

Ngay lập tức, làn hơi ấm nhẹ tựa những chiếc bánh mì vừa mới ra lò lan truyền tới đầu ngón tay.

Không phải mơ...

Hơi ấm ấy lan tỏa rộng dần làm ấm cả trái tim.

Cậu con trai đó... vừa mới ở đây thôi.

Cậu ấy mang đến những tờ báo ấm áp này.

Nếu cậu ta làm thêm công việc phát báo thì ngày mai có thể gặp lại được rồi!

Niềm vui sướng dâng trào, cô ôm lấy cuộn báo vào ngực.

“Tiểu thư Chise, cô làm sao thế?”

Bà Ando bước ra khỏi nhà với vẻ mặt lo lắng.

Có lẽ bà đã nghe thấy tiếng từ khi Chise mở rồi đóng cánh cửa sổ, lao xuống cầu thang và chạy ra vườn.

“Cháu... cháu xin lỗi. Tại cháu dậy sớm nên... nên định đọc báo ấy mà... Cháu đã làm bà thức giấc sao?”

Cô ôm chặt sấp báo trước ngực như thế và cúi đầu xuống.

“Không. Cũng vừa đúng lúc tôi thức dậy. Bây giờ tôi sẽ đi chuẩn bị

bữa sáng ngay đây”.

“Bà đừng lo. Cứ từ từ thôi cũng được ạ. Tại... tại bây giờ cháu muốn đọc báo.”

Cô vừa cúi đầu xin lỗi nhiều lần vừa leo cầu thang trở về phòng của mình.

Trên tấm thảm mát được trải trên sàn gỗ, cô ngồi bệt xuống rồi mở tờ báo ra với trái tim đập thình thịch.

Cô nhìn qua tin tức chấn động dư luận, mục tin xã hội, mục tin kinh tế, mục đàm đạo về nhân sinh hay những bài bình sách, mục đóng góp của độc giả, góc quảng cáo cho đến dự báo thời tiết, cô nhìn qua một lượt với gương mặt ửng hồng.

Những nội dung đó không hề đi vào đầu, mà chỉ có hình ảnh cậu thanh niên gầy gò với làn da rám nắng dừng chiếc xe đạp trước hòm thư màu đỏ, nhét cuộn báo vào trong miệng hòm thư và cả hình ảnh cậu ta ngược mặt lên nhìn về phía Chise cứ luẩn quẩn trong đầu, khuôn mặt và đôi gò má cô cứ nóng dần lên.

Ở căn nhà trên Tokyo, báo thường do ba Chise đọc nên cô không đụng vào chúng. Vì thế, ngay cả hình ảnh tờ báo màu xám đen được trải rộng trên tấm thảm với cô cũng rất mới mẻ.

Cô dùng đầu ngón tay lật từng trang báo, những trang giấy mỏng manh phát ra âm thanh sột soạt, mùi hương ẩm đậm phảng phất quanh mũi.

Có lẽ đó là mùi của mực in chăng?

Cửa sổ bên cạnh giường vẫn mở toang, rèm cửa màu xanh lá mạ hé mở một nửa, những tia nắng cùng làn gió mát của buổi sớm tinh mơ chiếu rọi vào từng con chữ đen.

Đã gặp lại được rồi.

Mặt giấy báo xám tro trông cũng lung linh. Những tờ rơi quảng cáo kẹp lẫn trong đó trải rộng trên sàn như những chiếc quạt xếp rực rỡ sắc màu. Cô cũng cẩn thận đọc lướt qua tờ quảng cáo đó.

Hình như hôm nay siêu thị bán hạ giá bấp cải và dưa chuột. Cho đến những mẫu tin bán lại xe cũ hay những con chữ màu đỏ 30%, 50% của các thông báo bán giảm giá dịp hè ở các trung tâm mua sắm trên thị trấn khiến tim cô nhảy múa rộn ràng.

Sau cùng, cô gấp báo lại và nhìn lướt qua những mục kênh truyền hình phát sóng trên tivi với gương mặt hớn hở, đầu ngón tay lật trang báo đã lấm đen màu mực.

Ngày mai cũng có thể gặp được cậu ấy.

Cơn sóng phấn khích kéo đến, cô tận hưởng niềm vui sướng đang từ từ dâng trào.

A, nhưng mà...

Cùng lúc đó, cô nhớ lại mình đã có thái độ như thế nào với cậu ấy, đầu óc nhanh chóng nguội lạnh hẳn.

Có thể là cậu ấy đang giận cũng nên. Rõ ràng đối xử tốt với mình như vậy mà mình lại đột ngột đóng cửa sổ trốn mất tiêu. Chắc cậu ấy không muốn gặp lại mình đâu.

Cho đến vài phút trước tim cô còn đập nhanh vì một lý do khác, giờ lại thành rụt rè e ngại không biết nên làm thế nào thì nghe thấy giọng bà Ando vang lên dưới chân cầu thang.

“Tiểu thư Chise, mời cô xuống dùng bữa sáng ạ.”

Cô nhìn lên trần nhà trên tường, đã gần một tiếng trôi qua.

“Dạ... dạ. Giờ cháu xuống liền đây.”

Cô cẩn trọng gấp tờ báo lại, gom các tờ quảng cáo đang trải trên sàn để chung với báo rỗi vội vàng xuống nhà dưới.

“Cháu... xin lỗi... đã để bà đợi ạ.”

Thấy cô thở hển hển bước vào phòng khách, bà Ando mở to mắt nhìn cô: “Coi kìa, coi kìa.”

Bà Ando cố nhịn cười nhìn Chise khi cô đang bối rối nghĩ mình có điểm nào kỳ lạ sao mà nói:

“Cô vẫn còn đang đội chiếc nón rơm kìa.”

Cô đưa hai tay lên chạm trúng vành nón.

Cô bỏ nón xuống, gò má nóng bừng lên.

“Nhắc mới nhớ, cả mặt... cô cũng chưa rửa nữa. Tay lại còn dính mực dờ rỗi.”

Chise rúm người lại định phóng về phía nhà tắm thì bà Ando cười bảo:

“Chắc cô rất muốn đọc báo đây mà. Có bài viết nào khiến cô quan tâm không?”

“Không, không hẳn vậy đâu ạ.”

“Tôi cứ nghĩ mấy cô tiểu thư trẻ như cô Chise đây không còn đọc báo nữa chứ. Cũng may nhà có đặt báo. Chủ nhân cũ của căn nhà này đã ký hợp đồng một năm luôn. Sau khi bà ấy mất vào mùa Xuân, tôi đã báo ngừng một lần rỗi.”

Chise định giải thích rằng thật sự thì ở trên Tokyo, cô cũng không đọc báo, nhưng không dám nói ra vì xấu hổ.

Cô cứ lằm bằm trong miệng chuyện mình vụng về lao vào nhà tắm rửa lại mặt mũi, tay chân.

Khi định chà xát xà phòng vào các ngón tay, trong giây lát, cô lại chần chừ không muốn rửa những đầu ngón tay đen đúa.

Cô vừa cảm thấy xấu hổ với bản thân thế này vừa xoa tạo bọt xà phòng trên lòng bàn tay. Cô vừa rửa vết bẩn trên các đầu ngón tay vừa lẩm bẩm:

“Ngày mai... mình sẽ dậy thật sớm. Lần này... nhất định phải gửi lời cảm ơn tới người ta.”

[Sáng hôm sau]

Cô đặt sẵn báo thức lúc 4 giờ 30 phút sáng nhưng 4 giờ cô đã tỉnh giấc, trời vẫn còn tối nhưng cô đã thức dậy để chuẩn bị.

Cô thay chiếc váy liền mảnh khác với bộ ngày hôm qua, cẩn thận chải lại mái tóc chỉn chu hơn mọi ngày.

Khi những tia sáng len lỏi qua sườn núi, cô ra ngoài vườn, cố gắng đi thật nhẹ nhàng để không làm bà Ando thức giấc. Không khí buổi sáng thật dễ chịu nhưng đúng là vẫn còn hơi lạnh một chút và ngoài vườn vẫn còn âm u.

Không biết cậu ấy đi phát báo từ mấy giờ nhỉ...

Cô ngắm nhìn bầu trời dần dần trở nên sáng hơn, mặt đất, bãi cỏ lẫn những luống bắp cải và cà chua trong vườn rau cũng dần chuyển sắc nhẹ nhàng trong làn nắng trong trẻo của buổi sớm.

Lỡ đâu là người khác đến phát báo thì mình biết làm sao đây.

Rồi dần dần trở nên lo lắng hơn.

Nếu mình đứng cạnh hòm thư, có lẽ sẽ làm cậu ấy giật mình.

Nhưng không có chỗ nào để núp trong vườn, gọi bất thành linh từ đằng

sau cánh cổng có lẽ sẽ làm cậu ấy cảnh giác hơn.

Hơn nữa, nếu trốn như thế rất có thể cô sẽ lại xấu hổ giống như sáng hôm qua mà không dám bước ra ngoài...

Sau một hồi nghĩ tới nghĩ lui, cô ra đứng như trời trồng bên cạnh hòm thư trong tâm trạng căng thẳng.

Cô chăm chú lắng nghe, mắt nhìn về phía con đường nhỏ, cậu con trai đang đạp xe xuất hiện từ phía ấy.

Tim cô đập thình thịch.

Cô dùng hai tay túm chặt lấy tà váy.

Trên yên sau và trong giỏ chiếc xe đạp đầy những xấp báo giống như ngày hôm qua.

Cậu ấy khẽ cau mày, dường như đã để ý thấy Chise đang đứng đó.

Thấy được biểu cảm có phần khó chịu ấy, ruột gan cô như thắt lại.

Quả... quả nhiên là... cậu ấy giận mình chuyện hôm qua...

Ngay lúc này, cô rất muốn bỏ chạy.

Nhưng mà, đôi chân cô đang run lẩy bẩy không thể cử động được, chiếc xe đạp cứ dần dần tiến tới gần và dừng lại trước mặt cô.

Không thể bỏ chạy được nữa rồi.

Đúng là cô nên đứng bên cạnh hòm thư thế này. Cô cực kỳ căng thẳng, tim đập thình thịch cứ như muốn vỡ tung ra, nhưng đã đến nước này rồi thì chỉ còn cách hành động thôi.

Cậu con trai nhìn Chise với ánh mắt khó gần và đầy vẻ ngờ vực.

Chise cúi đầu xuống hết cỡ.

“Chuyện... bạn đã giúp mình trong lúc mình đang gặp khó khăn với chiếc nón bị vướng trên cành cây... thành thật cảm ơn bạn...”

Cô quá phấn khích, mái tóc dài xòa hết xuống mặt, giọng nói của cô cũng lập bập cả lên.

Nhưng dù gì đi nữa, cô cũng đã nói được lời cảm ơn.

Cô cúi đầu bẽn lễn, cậu ấy lần này lại có vẻ giật mình. Đôi mắt hơi mở to nhìn về phía cô.

Với bộ dạng đó, cô lại cứng đờ cả người và vai thông xuống.

“Còn... còn chuyện hôm qua, mình đóng sầm cửa bất thành linh rồi trốn mất tiêu, cho... cho mình xin lỗi. Mình chỉ hơi ngạc nhiên vì không biết bạn là người giao báo, nên lỡ... có hành động thất lễ như thế.”

Cô lại cúi đầu xin lỗi một lần nữa, thành thật xin lỗi cậu.

Một giọng nói trầm như bị bóp nghẹt thoảng qua tai Chise.

“...Chẳng sao.”

Hơi cộc lốc...

Đó là lần đầu tiên Chise nghe được giọng nói của cậu ấy.

Cô đứng thẳng người lên thì nét mặt cậu thanh niên lại ra chiều khó xử. Vừa bắt gặp ánh mắt của Chise, cậu đã vội nhìn lảng đi chỗ khác. Cậu rút một xấp báo từ giỏ xe đạp và chìa ra.

“Cảm... cảm ơn.”

Giọng nói của Chise và cả cậu ấy, đều nhỏ như nhau.

Ngay khoảnh khắc, hai bàn tay chạm vào xấp báo, hơi ấm giống hệt như hôm qua lan tỏa từ các đầu ngón tay, lòng cô thắt chặt.

Cậu con trai kia vẫn lảng tránh ánh mắt của Chise, mơ hồ gạt đầu rồi nhấn pê đan chạy đi mất.

Trên con đường đất vẫn chưa được trải nhựa, Chise vừa lắng nghe âm thanh của chiếc xe đạp đang chạy xa dần, vừa đứng yên tại chỗ mà dõi

theo.

Xấp báo ấm áp vẫn còn nằm trong tay cô.

Cảm ơn bạn...

Chẳng sao...

Chise quay vào trong nhà, lòng cứ mãi nghĩ về cuộc trò chuyện ngắn ngủi còn không thể gọi là đối thoại ấy, kiên nén niềm thôi thúc muốn nhảy bay lên vì vui sướng.

Thật tốt quá. Mình đã nói ra được lời cảm ơn rồi.

*Dưới bầu trời tháng Tám,
mình nghĩ đến cậu...*

Cô gái ở biệt thự kia, sáng nay chắc cũng đang đợi báo nhỉ?

Ba giờ rưỡi sáng.

Tại cửa hàng trong làng, Riku vừa chắt các xấp báo mới in lên giỏ và yên xe đạp, vừa ngẩng lên nhìn bầu trời vẫn còn tối đen.

Trời mưa suốt từ nửa đêm tới giờ. Mặc dù không có gió, nhưng đứng ngoài trời trong những ngày thế này, có lẽ mái tóc đen dài thướt tha lẫn chiếc váy liền mảnh màu sắc xinh xắn của cô gái ấy sẽ bị ướt hết mất.

Riku gặp cô gái đến từ Tokyo ấy vào một buổi chiều hoàng hôn cách đây một tuần.

Trong ánh nắng rực rỡ của mặt trời trước khi lặn, Riku nhìn thấy chiếc nón rơm bị cuốn theo cơn gió hè bay vút lên bầu trời, dải ruy băng trắng bay phàn phật mà không bị nhuộm bởi sắc đỏ ánh chiều tà và rồi bị vướng lại trên cành cây tròng dọc theo bờ sông.

Dưới gốc cây ấy, một cô gái với mái tóc đen dài thẳng tắp buông xõa xuống lưng đang ngược nhìn lên mà không biết phải làm thế nào.

Cô ấy mặc chiếc váy dài liền mảnh màu trắng tinh tươm, đôi chân trần trắng nõn mang đôi xăng đan nhỏ nhắn có quai ngang. Cả cánh tay và chiếc gáy cũng trắng ngần hết như vậy, còn có vẻ mỏng manh, yếu đuối, đem lại cho ta cảm giác như một tiểu thư nhà quý tộc. Nhìn là biết ngay cô

gái đến từ một nơi khác.

... Cô gái ở biệt thự.

Phía bên kia cây cầu bắc qua con sông là một căn biệt thự cổ kính với giàn trường xuân leo khắp bờ tường cùng vườn cây xanh lá sum suê, kể từ khi chủ nhân của căn nhà này qua đời vào mùa Xuân thì chẳng còn ai ở đó nữa.

Nghe đâu căn biệt thự được để lại cho một người họ hàng ở Tokyo, con gái nhà đó sẽ ở lại đây trong suốt kỳ nghỉ hè nên người quản lý đã nhờ phát báo sáng trở lại cho họ. Đó là câu chuyện trưởng cửa hàng nơi Riku làm thêm kể lại.

Hình như cô tiểu thư đó cũng là học sinh cấp Hai giống như Riku.

Cô ấy chắc chắn là nàng tiểu thư đó rồi.

Trên đường quay trở về cửa hàng sau khi kết thúc công việc phát báo chiều, Riku chạy xe đạp dọc theo bờ sông.

Cậu phanh chiếc xe lại, cô gái ấy đang co rúm bờ vai nhỏ bé nhìn Riku một cách sợ hãi.

Chắc chắn là do điệu mím chặt môi không mấy thiện cảm của Riku rồi.

Riku im lặng vịn lấy cành cây, cứ thế trèo lên, tóm lấy chiếc nón rơm có ruy băng trắng rồi thả xuống hướng về cô gái đang tròn xoe mắt đứng phía dưới.

Đôi tay trắng ngần mảnh khảnh luống cuống đón lấy chiếc nón.

Cậu nháy xuống bãi cỏ đã nhuộm bởi sắc cam của bầu trời thì cô ấy ôm ghì lấy chiếc nón trước ngực, nét mặt đầy vẻ lo lắng:

“Xin lỗi...”, cô ấy định nói gì đó, nhưng Riku đã leo lên yên xe đạp đang dựng đó, nhấn pê đan đi mất.

Bởi vì cậu không hề giỏi trong việc giao tiếp với người khác, mà đối phương lại không liên quan gì đến cậu từ trước tới giờ.

Chỉ là, ngoài việc xem đó có phải là cô tiểu thư nhà giàu đến từ Tokyo hay không mà còn một điếu nữa khiến cậu hơi tò mò, cô bé đó có phải họ hàng với “tiên nữ” cô độc đã mất hồi mùa Xuân.

... Ta là tiên nữ đấy.

Mùa Hè hai năm trước, Riku mới lên lớp 7*.

Ở ven hồ nằm sâu trong ngôi rừng sát rìa làng, Riku đang ôm cuốn sketchbook* để vẽ tranh.

Bà Hamuro Shiori, một bà lão đã có tuổi với mái tóc bạc phơ, gương mặt nhỏ nhắn mang rất nhiều nếp nhăn.

Dù là thế, bên bờ hồ một màu xanh mát, trong đám cỏ chen chúc nhau tưởng chừng như nghẹt thở mở ra những khoảng trống giữa hàng cây cao vút... bà vận chiếc váy liền màu xanh da trời, đôi chân mảnh mai, hai đầu gối xếp lại, lưng thẳng tắp ngẩng điêm tĩnh. Bà ấy mỉm cười thuần khiết như một thiếu nữ, thậm chí phải nói như là thần thánh, cả giọng nói cũng điêm tĩnh nhẹ nhàng, thật không giống như một bà lão lắm cẩm cô độc mà người dân trong làng đồn thổi nói xấu sau lưng.

... Bà Hamuro của tòa biệt thự thời còn trẻ đã từng là một mỹ nhân đẹp nhất làng. Thế nhưng bà chưa từng kết hôn, cứ thế ở một mình cho tới già. Người thân trong gia đình đều đã qua đời, thật là đáng thương. Di sản

cũng chỉ còn sót lại căn biệt thự cỡ kính đó. Tại sao bà ấy lại không kết hôn nhỉ? Nghe đâu bà ấy bị tên đàn ông xấu nào đó lừa gạt, ruồng bỏ. Chứ một tiểu thư nhà tư sản, lại xinh đẹp đến thế thì thiếu gì người muốn cưới bà ấy.

Cậu đã từng được nghe những lời như thế.

Tất nhiên, Riku không coi trọng mấy chuyện đó. Vì vậy, cậu ngại ngừng cúi đầu định bỏ đi. Bà Shiori nói bằng một giọng dễ chịu như thể ca một giai điệu nào với Riku:

... Cậu bé vẽ tranh đấy à. Đẹp quá. Nơi này đúng là chốn tuyệt đẹp nhất trên đời. Nhất là vào những đêm mùa Hè, ở nơi này dù là ai đi nữa cũng sẽ trở thành thần Pan và những nàng tiên nữ hết.

Những cơn gió mang hơi nóng khê đong đưa ngọn cỏ xanh ngát, ánh nắng trong veo tỏa xuống muôn nơi từ bầu trời bồng bênh mây trắng.

Nơi khu rừng nhỏ trong lành giữa ban trưa, một bà lão nhỏ nhắn với mái tóc bạc phơ kể những câu chuyện thần thoại xa rời thực tế với thứ khí chất thật đáng yêu, như một sự tìn tại kỳ bí tách ra khỏi thế giới bên ngoài.

Trong một thoáng, cậu tưởng như tin rằng bà chính là một nàng tiên như lời bà nói.

Cậu mơ màng lơ đãng, mùa Hè ánh nắng rất gắt có thể gây sốc nhiệt, nơi này mặc dù mát mẻ nhưng để cho chắc chắn thì nên trú trong bóng mát, bổ sung thêm nước đợi đến lúc chập tối hãy trở về nhà cũng được. Cậu mãi mới để ý rằng mình đã thốt ra những lời đó, bà Shiori nheo nheo

đôi mắt đáp lại “cảm ơn”. Riku quay lưng bước đi thì nghe thấy một giọng ca êm dịu vang lên phía sau. Hình như là bài *Ringo no hana*, rồi cả *Kachiusa*, cậu nhận ra được những ca từ đó. Bài dân ca nước ngoài thì phải... Những giai điệu tươi sáng mãi ngân nga trong bầu không khí ngát hương hoa cỏ.

Riku chỉ trò chuyện cùng bà Shiori một lần duy nhất, về sau cậu không còn đến chỗ đó nữa.

Nơi đó đối với Riku giống như phòng mỹ thuật ở trường cậu vào những ngày nghỉ, với bà Shiori thì như là một vùng đất thần thánh, còn những người khác cảm giác như đó là một nơi không thể tùy tiện bước chân vào.

Bà Shiori ký hợp đồng đặt báo sáng nên mỗi ngày cậu đều gửi báo đến hòm thư của căn biệt thự sum suê cây cỏ ấy, thế nhưng trải qua bao tháng ngày mà cậu vẫn mãi không được gặp mặt bà ấy.

Cậu thử lờng hình ảnh về bà tiên nữ còn sót lại trong ký ức với bóng dáng cô gái cùng chiếc nón rơm, nhưng tuổi tác quá khác biệt nên không rõ hai người có giống nhau không nữa.

Chắc chắn cũng giống như bà Shiori, cậu sẽ không còn gặp mặt cô ấy nữa.

Cũng ngày hôm đó, sau khi trở về căn nhà hai tầng bằng gỗ, cậu không ăn tối mà cứ thế vẽ tranh trong căn phòng không người.

Trong căn phòng sáu chiếu tatami đã phai màu, cậu quỳ xuống hơi nghiêng người về phía trước, đặt trên giá vẽ nào là mặt sau tờ rơi, bìa mặt sau của chiếc hộp rỗng, mặt sau của phiếu liên lạc ở trường để vẽ lại những phong cảnh mình nhìn thấy trong ngày hôm nay lên bất cứ thứ gì mà cậu có thể vẽ được. Trong lúc đang nín thở đưa cây bút than để vẽ, mọi

thứ khác ngoài việc vẽ đầu biến mất khỏi thế giới của Riku.

Có lẽ đêm nay mẹ cậu sẽ không về. Vì vậy, cậu có thể vẽ tranh mà không bị ai cản trở. Những giọt mồ hôi chảy từ trán xuống gò má, rơi xuống chiếu, nhưng cậu không hề màng đến chuyện đó, tiếp tục mải mê với công việc vẽ của mình.

Cơ hội tái ngộ đến vào sáng hôm sau.

Khi cậu đến biệt thự bên kia sông nơi cô gái đang ở cũng là thời khắc những tia nắng mặt trời ló rạng bên sườn núi và bầu trời dần trở nên sáng hơn.

Cậu đặt xấp báo vẫn còn chút hơi ấm vào trong hòm thư bên cạnh cánh cổng thì từ phía căn biệt thự phát ra một tiếng RẦM! Cậu ngẩng đầu lên nhìn, một cô gái đang dùng hai tay giữ lấy cánh cửa sổ tầng hai, mở to đôi mắt nhìn về phía cậu.

Mặc dù đang mặc đồng phục màu xanh bạc hà và đeo kính nhưng cậu chắc chắn rằng đó chính là cô gái ngày hôm qua.

Ngay khi bắt gặp ánh mắt của Riku, cô ấy liền vội vàng hạ cánh cửa sổ xuống rồi núp đi mất.

Chẳng lẽ cô ấy nghĩ cậu đang nhìn lên vào bên trong?

Riku cũng cảm thấy mình đã làm điều không nên làm, vội vã rời khỏi cánh cổng biệt thự.

Ngày hôm sau. Lần này cô ấy mặc chiếc váy liền mảnh đơn giản, đứng bên cạnh hòm thư.

Cô ấy không đeo kính, đôi tay nhỏ nhắn trắng trẻo đan phía trước với vẻ mặt đầy lo lắng.

Nhìn thấy Riku cô ấy thẳng người lên, đôi gò má ửng đỏ.

Sau đó, đôi mắt cứ đảo qua đảo lại né tránh ánh nhìn của cậu, nhưng khi Riku dừng xe đạp ngay trước hòm thư thì cô vội nghiêm người và sau đó bất thành linh cúi đầu xuống.

Mái tóc đen dài thẳng tắp buông thả nhẹ nhàng từ bờ vai mảnh khảnh.

“Chuyện... chuyện hôm kia, bạn đã giúp mình trong lúc mình đang gặp khó khăn với chiếc nón bị vướng trên cành cây... thành thật cảm ơn bạn...”

Với một giọng nói run rẩy có chút xấu hổ, cô ấy gắng hết sức để nói ra đi đầu đó, cúi đầu liên tục xin lỗi cậu vì hôm qua đã bất ngờ đóng sầm cửa sổ.

Cô thiên kim tiểu thư của một tòa biệt thự mà lại khiêm tốn thế này khiến Riku không khỏi giật mình.

Vài sợi tóc mỏng còn vương lại nơi gò má trắng hồng, đôi chân mày chùng xuống với vẻ rụt rè.

Riku vừa bối rối vừa rút một xấp báo từ trong giỏ xe đạp chìa ra, cô ngượng nghịu đưa hai cánh tay mảnh dẻ ra đón lấy: “Cảm... cảm ơn”.

Khoảnh khắc chạm vào xấp báo, những ngón tay thon mảnh như thể run lên khe khẽ. Cái run nhẹ ấy như truyền tới lồng ngực Riku khiến ruột gan cậu hơi nóng lên, cậu cảm thấy không thoải mái lắm với đi đầu đó nên chỉ khe khẽ cúi đầu rồi vội vã leo lên xe đạp.

Có vẻ như cô ấy đang dõi theo mình bằng ánh mắt mơ màng đó, hơi thở cậu trở nên hỗn loạn hơn ngày thường.

Cất công đợi mình như thế, rồi còn cảm ơn và xin lỗi mình nữa, đúng là một người tử tế mà.

Chắc do là con nhà gia giáo nên thế.

Vẻ mặt sáng sủa pha chút ngây thơ, đôi môi hồng hào thanh tú, lần này đã khắc sâu vào trong lòng cậu rỗi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn yếu đuối đó quả nhiên có chút gì đó giống với nàng tiên nữ cậu đã gặp bên bờ hồ mùa Hè ấy.

Từ hôm đó trở đi, sáng nào cô gái ở biệt thự cũng đứng chờ Riku.

Cần bình tưới trong tay, cô vừa tưới nước cho cây cỏ trong vườn vừa nhều lần ngóng ra ngoài cổng. Khi phát hiện ra Riku, đôi vai cô như giật khẽ rỗi đặt bình tưới xuống, ngượng ngùng, lóng ngóng chạy ra ngoài cổng.

“Chào buổi sáng”, cô cúi đầu chào hỏi lịch sự.

Riku ngẩng yên trên yên xe cúi đầu chào, rỗi chìa xấp báo ra, cô rụt rè đưa cánh tay thon mảnh đón lấy bằng hai tay một cách cẩn trọng và cúi đầu lần nữa: “Cảm ơn bạn”.

Cô ấy ngẩng mặt lên, đôi mắt đen láy đang nhìn lên Riku trông thật nhu mì và e lệ, đôi gò má phơn phớt hồng. Cả Riku cũng nóng ran đôi má, cậu cúi đầu chào rỗi lên xe đi đến điểm giao báo kế tiếp.

Ngày hôm sau cũng vậy.

Ngày kế tiếp cũng lại như thế.

Cô vừa nhìn ra ngoài từ bên trong cánh cổng vừa đi đi lại lại, trông thấy Riku đạp xe tới gần là cô khẽ khàng ra ngoài cổng, đứng đó chờ Riku.

Buổi sáng ngày thứ tư, Riku vẫn đi phát báo vào thời gian như mọi ngày thì lại không thấy bóng dáng cô gái ấy đâu cả.

Hôm nay không có à?

Cảm thấy bản thân có chút thất vọng, lòng cậu chột bu ãn hã.

Chắc trước giờ không phải cô ấy đợi chờ mình đâu, chỉ định tưới nước cho cây cỏ, hoa lá thôi.

Mím môi lại với vẻ chán nản, trong tay vẫn cầm xấp báo, cậu ngược nhìn lên ô cửa sổ tầng hai, nơi cô gái đã từng ló gương mặt nhỏ nhắn của mình ra một cách tiếc nuối thì...

Cảnh cửa chính diện căn nhà mở toang, cô gái đội chiếc nón rơm vội vã chạy ra từ phía sảnh nhà.

Mặt trời vẫn còn chưa ló rạng, sao mới sáng sớm cô ấy lại đội nón thế nhỉ?

Còn sớm thế này, cô ấy đi đâu đó chẳng?

Có việc gì quan trọng lắm thì phải, thế nên mới vội vàng thế kia?

Trong lòng cậu nổi lên câu nghi vấn như vậy, lại vừa lo sợ bị nhìn thấy mình đang mong chờ người ta.

“Xin... xin lỗi bạn. Chào buổi sáng.”

Cô vừa giữ chiếc nón bằng một tay vừa cúi đầu chào.

Giọng nói cô ấy vẫn nhỏ nhẹ như mọi khi, nếu không lắng nghe kỹ thì trong chớp mắt ta sẽ bỏ lỡ và những lời nói ấy sẽ tan vào không khí.

Riku cúi đầu thấp hơn mọi hôm để chào cô rồi đưa xấp báo ra.

“Cảm ơn bạn.”

Cuộc trao đổi quen thuộc kết thúc, Riku đập lên pê đan rời xa dần cô gái.

“Có lẽ đúng như mình nghĩ, cô ấy đợi trong vườn mỗi sáng là để gặp mình.” Cậu nghĩ vậy nhưng lại tự mình lảng tránh bằng cách nghĩ đến chuyện khác, “Tại sao cô ấy lại đội nón nhỉ?”

Và sáng nay...

Không lẽ, mưa thế này cô ấy cũng đứng đợi sao?

Mưa rơi xối xả trên chiếc áo mưa trùm kín cả đầu, cậu vừa nheo nheo đôi mắt nhìn con đường đi đã bị mưa che phủ tầm nhìn vừa chạy xe đến các hòm thư giao báo.

Khi đến căn biệt thự bên kia sông, thật ngạc nhiên khi ngay cả sáng nay cô ấy cũng che chiếc ô màu đỏ đứng trước cổng chờ.

Cô ấy đi một đôi ủng màu xanh khá rộng bên ngoài đôi chân mảnh khảnh, to và có vẻ nặng nề.

Nhìn thấy bóng dáng Riku, gương mặt cô ấy nở một nụ cười trông vừa vui lại vừa xấu hổ.

Giây phút nhìn thấy thế, trái tim vốn hiếm khi đập mạnh lại nhảy thót lên rõ lớn.

Hôm nay cô ấy cũng đợi mình.

Lòng ngực cậu đập thình thịch và nóng ran lên.

Cậu vừa đưa xấp báo ra vừa hỏi bằng chất giọng như nhấm nhẳng.

“Tại sao... ngày nào bạn cũng... đợi báo vậy?”

Cô gái như thể bối rối kéo cán ô và xấp báo áp vào lòng ngực mảnh dẻ của mình và nhìn xuống đất. Sau khi bần thần mân mê ngón tay, cô trả lời bằng giọng nói nhỏ nhẹ như thoảng qua tai:

“Tại mình... thích truyện dài kỳ trên đó.”

Gò má và xương quai xanh của cô đỏ cả lên. Giọng nói mỏng nhẹ hòa

vào trong tiếng mưa đang rơi lách tách trên chiếc ô và áo mưa của hai người.

Riku vừa lắng tai nghe vừa hỏi lại:

“Truyện sao?”

Cô khẽ gật đầu.

“Ừ, ừm. Mình muốn đọc tiếp thật sớm dù chỉ một phút thôi...”

Cô vẫn nhìn xuống, cố gắng tiếp tục cuộc trò chuyện.

Vì vậy mà Riku cũng càng nín thở để lắng nghe.

“Thật sự... nó rất hay, câu chuyện ấy... Rất là ấm áp, hạnh phúc và gần gũi...”

Đôi môi xinh xắn của cô ấy nở một nụ cười thật nhẹ nhàng.

“Một câu chuyện về gia đình rất đẹp...”

Nụ cười dịu dàng và giọng nói ấm áp khiến trái tim cậu lại một lần nữa lỡ nhịp.

Cũng từ đó, tận sâu trong lòng cậu nhói lên đau đớn - vui buồn, đau khổ, cả hai thứ cảm xúc đan xen, trộn lẫn vào nhau.

“Vậy à...”

Cậu thì thào lạnh nhạt.

Cô ấy vẫn đang mỉm cười. Một nụ cười trong veo, hạnh phúc.

Cậu lảng mắt đi chỗ khác rồi leo lên chiếc xe đạp đi tiếp.

“Trời mưa thế này vẫn đi phát báo, thật vất vả cho bạn quá...! Bạn đi chú ý cẩn thận nhé.”

Cậu nghe được lời chào mang kiểu cách cũ vang lên hòa lẫn với tiếng

mưa rơi đảg sau lưng mình.

Những hạt mưa âm ảm rơi xuống dảnh lên mặt cậu. Bầu trời trải rộng phía trên đầu bị che phủ dày đặc bởi những đảm mây xám xịt.

Mấy truyện dài kỳ đảg trên báo, cậu chưa từng đọc qua.

Thế nên cậu cũng không biết nội dung nó như thế nào.

Nhưng mà, như cô ấy đã kể với niềm vui sướng, đó là một câu chuyện về gia đảnh hạnh phúc và gần gũi. Một cô gái mỗi sáng mong chờ những đầu như thế, chắc hẳn cô ấy có một gia đảnh ảm ảp lắm.

Vì vậy mà cách nói chuyện lẫn biểu cảm của cô ấy không hề có một chút khó chịu, thuần khiết và dịu dàng như thế.

Hình ảnh cô ấy ngồi trong căn phòng có ánh nắng chiếu vào ảm ảp, cúi người bên tờ báo trải trên sàn nhà, đôi mắt lấp lánh đọc câu chuyện đảg trên đó hiện lên trong đầu, cậu cảm nhận như thế mình cũng nhận đượ cái ảm ảp và vẻ hiền dịu vây quanh cô ấy vậy...

Cùng lúc đó, cảm giác bản thân không thể bước vào nơi có cô ấy lại sục sôi mạnh mẽ trong lòng, môi cậu mím chặt.

◇ ◇ ◇

Lần đầu tiên cậu ấy bắt chuyện với mình.

Chise vừa dỏi theo chiếc xe đạp đảg xa dần và tấm lưng mảnh khảnh bị bao trùm bởi chiếc áo mưa của cậu ấy, vừa ản chặt cán ô cùng xấp báo vào trong lòng mình.

Hai gò má cô nóng lên.

Không chỉ nhận đượ báo, cô còn đượ nói chuyện với cậu ấy nữa.

Có lẽ cậu ấy chỉ thấy kỳ lạ thôi, vì mỗi buổi sáng mình đầu đợi báo

tới...

Cô vừa rón rén dẫm nhẹ lên nền đất ẩm ướt bằng đôi ủng rộng thùng thình mượn từ bà quản gia Ando, vừa trở lại căn nhà.

Dù vậy mình vẫn thấy vui.

Cô cứ nhớ đi nhớ lại chất giọng trầm thấp, khàn khàn lắng lại trong tai, hai gò má lại càng nóng hơn, nhịp tim cũng đập nhanh hơn nữa.

Trong suốt một tuần này, đứng chờ cậu ấy nơi gần cánh cổng đã trở thành một công việc thường ngày của cô.

Ban đầu, cô còn lo lắng không rõ mình cứ đợi hàng ngày thế này có khiến cậu ấy thấy khó xử, hay cho mình là một cô gái kỳ lạ hay không.

Nhưng, ngay khi khoảnh khắc những tia nắng len lõi qua sườn núi thì cô liền tỉnh giấc, rồi khi cô đi qua đi lại trong vườn với bình tưới trong tay, chạm vào những nhánh leo dưa chuột, hái những trái cà chua thì nghe thấy tiếng xe đạp.

Nhìn về phía con đường, một cậu con trai dáng người mảnh khảnh, gương mặt cau có đang đạp xe tới rồi dừng lại trước hòm thư.

Chise liền vội vàng chạy ra, rụt rè nhận lấy xấp báo bằng hai tay mình và cúi đầu chào:

“Chào... chào buổi sáng. Cảm ơn bạn.”

Đối phương cũng không nói năng gì, cúi đầu chào rồi bỏ đi.

Mọi chuyện càng tiếp tục, cô càng bạo dạn hơn. Thêm nữa, ngày nào cô cũng nhận báo sớm, vậy mà nếu chỉ hôm nay không lấy thì sẽ rất mất tự nhiên, không phải sao, nỗi lo trong cô lại đi chệch theo hướng đó, thành thử cô lại ở trong phòng hốt hoảng, luống cuống.

Mà dù có phiên não như thế thì kết cục cuối cùng là cảm giác muốn

gặp cậu ấy lại chiến thắng, cô rón rén đi ra ngoài vườn thật nhẹ để không tạo ra tiếng bước chân.

Cậu ấy còn tỏ ra ngạc nhiên vào ngày thứ hai, ngày thứ ba, khi thấy Chise lại đứng đó chờ, nhưng đến ngày thứ tư Chise lỡ ngủ trễ một chút so với bình thường, khi vội vàng ra ngoài với chiếc nón rơm trên đầu che đi bộ dạng mới ngủ dậy, cô thấy cậu dừng xe đạp trước hòm thư ngược nhìn về hướng phòng của Chise. Cứ như thể trầm tư suy nghĩ không biết hôm nay cô có ra hay không.

Lúc Chise để ý thấy, cậu vội vàng quay mặt đi, cả khi đưa xấp báo cậu cũng không chịu nhìn vào mắt cô.

Cậu làm vẻ mặt khó khăn hơn cả mọi ngày, nhưng có thể thấy được đâu đó sự xấu hổ trong cậu.

Không lẽ, cậu ấy đứng đợi mình sao?

Nghĩ như thế, trái tim cô đập liên hồi.

Vẻ mặt cậu con trai lúc nào cũng tỏ ra lạnh nhạt, thế nhưng tờ báo cậu đưa ra bằng cánh tay thẳng tắp, râm nắng của mình, lại rất ấm áp.

Chỉ chạm vào ‘chúng’ những ngón tay của cô đã ấm dần lên, rồi tự nhiên khoe miệng chợt nở một nụ cười.

Chắc hẳn những xấp báo này mới được in nên vẫn còn nóng hổi. Cậu ấy gom chúng lại từ khi trời vẫn còn tối, chắt lên yên và giở xe đạp rồi đi tới hết nhà này đến nhà khác. Những vệt nắng mỏng len lỏi qua sườn núi, như hàng ngàn mũi tên đang tỏa chiếu khắp mặt đất, không biết liệu cậu ấy có vừa đạp xe vừa ngắm nhìn cảnh tượng ấy hay không.

Cô vừa suy nghĩ như thế vừa dõi theo tấm lưng đang dần rời xa.

Sau đó, cô mở báo ra trải trên sàn, ngắm nhìn những con chữ và hình

ảnh được in trên đó cho đến khi bà Ando cất tiếng gọi từ dưới nhà “Bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi, tiểu thư.”

Cô ngạc nhiên nhưng cũng lo lắng cho sự trì hoãn lâu dài do trận hỏa hoạn xảy ra tại tòa chung cư gần nhà ga ở Tokyo, rùng mình trước vụ án giết người do mâu thuẫn giữa những người có quen biết, bất giác reo mừng trước tin tuyên thủ Nhật Bản đã đạt được thành tích cao trong Đại hội Qu ân vợt Thế giới, r ỡ nhoẻn cười khi đọc được tin chú chó trôi dạt trên sông đã được người ta cứu vớt.

Cô bất chợt bật cười một mình với những mẫu truyện tranh bốn khung, cô nắm chặt tay đến toát mồ hôi với tình tiết thay đổi đột ngột của câu chuyện dài kỳ đăng trên báo, hay khi bắt gặp những câu hỏi ở chuyên mục Tư vấn đời sống như là “Nghĩa trang đã được cất lên bên cạnh căn nhà tôi mua trả góp 35 năm. Giờ nên làm thế nào?”, hay là “Bạn trai chuyển công tác tới Galapagos. Có nên đi theo hay không?” cô cũng suy nghĩ nghiêm túc nên làm thế nào nếu mình gặp phải trường hợp đó.

Ngắm nhìn những tờ rơi rực rỡ màu sắc trải rộng như chiếc quạt giấy cũng là một thú vui.

“A, hôm nay ớt chuông xanh rẻ nè”, “Ở trung tâm bách hóa tổng hợp có hội chợ triển lãm đặc sản Kyushu. Ngoài món khoai lang bỏ ngọt, bánh ikinari dango* với lớp đậu đỏ bên trên trông rất thơm ngon. À, trên tầng thượng còn có buổi biểu diễn rối bằng những linh vật địa phương nữa.” Cô vừa thì thầm một mình, tim vừa đập thành thịch h ỡ hớp.

Dù thực tế cô kh ớng cần phải đến siêu thị hay trung tâm mua sắm nhưng chỉ cần đọc tờ rơi này là trí tưởng tượng cũng đã được mở rộng ra r ỡ. Các mặt giấy báo cũng giống vậy, trên tờ giấy mỏng màu xám tro có mùi vị bu ồm tẻ, một thế giới bao la với những đi ều mà Chise chưa biết tới

trải rộng ra trước mắt, ngập tràn vô vàn những ý tưởng mà Chise không nghĩ đến.

Ở ngoài kia, những sự việc thế này đang diễn ra.

Có những điều tuyệt vời như thế này.

Chise háp hơi trước số lượng những sự kiện đang diễn ra mà có lẽ cả đời cô chưa từng gặp qua hay trải nghiệm.

Mấy tờ báo này hay thật.

Ngay đến chuyên mục chương trình truyền hình trên tivi, nếu xem kỹ từng chi tiết sẽ có những phát hiện hay những thứ ngạc nhiên.

Cô cảm thấy rất ấn tượng khi có nhiều chương trình truyền hình như thế, nhìn vào tựa đề, trong đầu cô liên tục tưởng tượng ra đây là chương trình như thế nào.

Những tin tức hay quảng cáo cô quan tâm, cô đều cắt chúng ra và dán vào cuốn sketchbook.

Rồi cô lấy bút đánh dấu thêm vào đó chú thích hay dán hình động vật hoặc những chiếc bánh nữa.

Chỉ cần nhìn ngắm chúng thôi, trong lòng cô cũng cảm thấy dễ chịu rồi.

Vì vậy, trước khi viết thư cho ba mẹ hay bạn bè, cô luôn lật cuốn sổ lưu niệm ra. Làm như thế thì những lời cô viết ra cũng trở nên vui vẻ tự nhiên hơn.

“Ba ơi, mẹ ơi, mỗi ngày con đều sống rất vui vẻ và khỏe mạnh.”

Đó không phải là lời nói dối, việc mỗi sáng đứng chờ cậu con trai đi xe đạp ở trước hòm thư thật sự rất vui, khi mở xấp báo cậu ấy đem tới, khi hũ hộp đọc từng tin tức và ngay cả khi lấy những mẫu tin từ báo ra làm

sở, cô đều cảm nhận được như thể mọi thứ đều có liên kết với cậu ấy nên cô rất hạnh phúc.

Cậu ấy, đã bắt chuyện với mình!

Cô vừa lật từng trang báo vừa nghĩ mãi về chuyện đó.

... *Tại sao...* ngày nào bạn cũng... đợi báo vậy?

Giọng nói trầm thấp như người lớn.

Những giọt nước mưa nhỏ từng giọt từ chiếc nón áo mưa, biểu cảm sâu bên trong ấy cũng không lạnh nhạt như thường ngày nữa. Chise hồi hộp trả lời rằng mình thích câu chuyện dài kỳ được đăng trên ấy.

... Thật sự... nó rất hay, câu chuyện ấy... Rất là ấm áp, hạnh phúc và gần gũi...

À, phải.

Câu chuyện được đăng dài kỳ trên tờ báo mà cậu trai ấy mang đến là một câu chuyện đẹp.

Lấy bối cảnh một con phố ở Nhật Bản thời kỳ Phục hồi sau chiến tranh, những câu chuyện tủn mủn trong một gia đình giàu tình yêu thương... những câu chuyện thường nhật nhưng khiến lòng cô vô cùng cảm động...

Khóe môi cô nở một nụ cười.

... Một câu chuyện về gia đình rất đẹp.

Cô thì thẫn với một cảm giác ấm áp.

“Vậy à...”, cậu ấy đáp lại lạnh nhạt, vừa bỏ đi khi nước mưa bắn khắp người.

Mình đã bắt chuyện được với bạn nhân viên phát báo.

Cô mãi mê với niềm vui từ chuyện đó.

Cậu nhân viên phát báo ấy bao nhiêu tuổi rồi nhỉ? Cậu ấy tên gì ta?

Cô nhận ra mình toàn nghĩ đến chuyện cậu ấy.

“Cậu nhân viên phát báo mới sao?”

“Dạ, cậu ấy cỡ tuổi học sinh cấp Ba, chắc là làm thêm đúng không ạ?”

Cô vừa rẽ miếng trứng cuộn nhân nấm vừa rụt rè thử khơi chuyện với bà Ando thì bà mỉm cười:

“Cậu bé đó chắc là Riku rồi.”

Bà đáp liền.

“Riku ạ...?”

Cậu ấy tên là Riku.

Cô cất giữ trong lòng thật cẩn thận cái tên vừa nghe được.

“Riku chưa lên tới cấp Ba đâu, cậu bé ấy bằng tiểu thư Chise đó, học lớp Chín thôi.”

Bằng tuổi mình!

Cùng với niềm ngạc nhiên, sự vui mừng như phồng lên nơi má lại trào dâng trong lòng.

Trông cậu ấy người lớn lại điềm tĩnh như thế, cô nghĩ cậu ấy lớn hơn mình chừng một, hai tuổi. Nhưng mà, cậu ấy mới học lớp 9 bằng Chise

thôi.

Họ không có cơ hội thành bạn cùng lớp, mà ngay từ đầu, trường của Chise đã là trường nữ sinh nhưng cô lại cảm thấy hời hợt.

Riku không ở với ba, cậu sống chung với mẹ mình, từ hồi học lớp Bảy đã đi làm thêm công việc phát báo để giúp đỡ cho kinh tế gia đình.

Một cậu con trai làm việc chăm chỉ gương mọt.

Chise cũng thấy gương mọt cậu ấy.

Chỉ mới bằng tuổi mình vậy mà cậu ấy đã đi làm thêm giúp mẹ... Trở thành nguồn sức mạnh của mẹ cậu ấy, là một người quan trọng với mẹ cậu ấy...

Chắc chắn dù không có ba bên cạnh, hai mẹ con cậu ấy vẫn có thể giúp đỡ lẫn nhau, nương tựa gắn bó với nhau mà sống.

Hình ảnh một gia đình êm ấm, hạnh phúc chợt hiện lên trong tâm trí.

... Một câu chuyện về gia đình rất đẹp...

Phải, giống như gia đình trong câu chuyện dài kỳ được đăng trên báo ấy...

Trái tim Chise cũng dần dần ấm lên. Nhưng đâu đó hòa vào chút buồn tủi.

Xong bữa ăn sáng, cô trở về phòng, vừa ngắm nhìn cơn mưa lớn vẫn đang rào rào ngoài kia vừa nghĩ đến chuyện của Riku.

Riku, chắc cũng xong việc phát báo rồi nhỉ...

Mùa Hè của cậu ấy như thế nào?

Cậu ấy có đi ra ngoài chơi với bạn bè không?

Lúc nào cậu ấy cũng mím môi trầm lặng, ánh mắt lạnh lùng trông như người trưởng thành, nhưng mà ở trước mặt gia đình và bạn bè, đôi môi lúc nào cũng mím lại đó chắc cũng cười chứ nhỉ?

Riku cười trông như thế nào nhỉ?

Cơn mưa hè làm cửa sổ ướt đẫm. Cây cối trong vườn, cánh cổng và cả chiếc hòm thư đứng lặng lẽ trông thật buồn bã.

“Mình muốn nói chuyện nhiều hơn với Riku...”

Vừa dứt lời, cô bất giác ngoảnh nhìn về phía cửa ra vào, mặt thẹn đỏ như sợ ai đó nghe được.

“Làm... làm bài tập thôi. Nếu làm sớm thì từ từ cũng sẽ xong.”

Cô cố ý lên giọng một cách hào hứng nhưng khi định quay lại bàn học thì điện thoại di động để trên kệ sách vang lên một giai điệu rộn ràng.

Cô lấy xuống và nhìn vào màn hình...

Cô nuốt nước miếng, thều thào bằng một giọng khàn khàn sợ hãi:

“Là mẹ...”

“Gì đây, chỉ có mình em sao, Arimura?”

Sau hôm mưa, trời lại quang đãng từ sáng.

Cậu đến trường sau khi công việc phát báo kết thúc, thầy giáo chủ nhiệm kỳ cựu cau chân mày nhìn cậu khi bước vào lớp học.

Hôm nay là ngày cuối cùng giáo viên họp mặt cùng phụ huynh tư vấn chọn trường cho học sinh.

Tờ giấy mời phụ huynh nhận được từ trước kỳ nghỉ hè cậu cũng để sẵn trên bàn ở nhà, nhưng bà ấy đã đọc hay chưa cậu cũng không biết.

Có lẽ là chưa đọc, hoặc có đọc chắc cũng quên luôn rồi.

Lúc nào chẳng vậy.

“Mẹ em bận việc không thể đến được à?”

Thầy biết hoàn cảnh gia đình Riku.

Thầy đã chủ nhiệm từ khi cậu mới vào lớp Bảy và cũng từng đến khu chung cư cũ kỹ thăm gia đình cậu. Khi đó, mẹ cậu cũng về lúc tối muộn.

Vào lúc nhìn thấy thầy giáo đang ngồi trong phòng khách:

“Kìa thầy giáo? Thằng Riku nhà tôi đã gây phiền phức gì sao? Thật lạ, nó khác với tôi lắm, là một đứa rất nghiêm túc mà.”

Bà nói năng không rành mạch lại còn phà ra hơi rượu nồng nặc, sau khi trao đổi qua mấy lời với thầy giáo, bà không vội đi lớp trang điểm mà cứ thế cuộn người trên sàn chiếu tatami ngủ mất tiêu.

Nhìn Riku không nói năng gì lặng lẽ đắp tấm chăn cho người mẹ như thế, ông không tỏ ra cảm thương hay nhìn bằng ánh mắt khó chịu gì, chỉ nói: “Nếu có chuyện gì thì cứ bàn bạc với thầy.”

Kể từ đó, các buổi gặp mặt trao đổi với phụ huynh thường chỉ có Riku và thầy giáo.

Với câu hỏi mẹ cậu bận công việc hay sao, Riku hạ thấp giọng đáp lại: “Tại mẹ em không có ở nhà.”

“Vậy sao?”, ông lăm bặm với vẻ mặt nghiêm túc và cũng không hỏi han gì thêm, bảo cậu ngồi xuống ghế.

Mẹ cậu không phải là bận công việc gì, mà rất bận rộn chuyện khác nên thường vắng nhà thời gian dài. Mỗi khi như thế, cậu cũng không biết khi nào bà ấy về hay bà đang ở nơi nào.

Thầy giáo chắc cũng biết điều này.

Riku ng ỡ vào bàn đối diện với thầy.

“Em có ăn uống đàng hoàng không đấy, Arimura?”

Thầy hỏi cậu bằng giọng rất bình thường, Riku đáp lại ngắn gọn: “Đạ có.”

Thầy gật đầu nhẹ một cái như ý muốn nói nếu vậy thì tốt, vừa nhìn vào tờ giấy nguyện vọng mà cậu đã nộp từ trước, vừa bắt đầu câu chuyện.

“Hình như em chỉ viết có một nguyện vọng thì phải.”

“... Tại chỉ có trường công lập này phù hợp với hoàn cảnh của em thôi ạ.”

“Với thành tích học tập của Arimura, em có thể thi đỗ vào bất cứ trường nào. Em không có ý định thi vào trường tư lập sao? Thầy có thể tiến cử em nếu là trường Izumigaoka.”

“Dạ em không nghĩ tới.”

Cuộc trao đổi trong chốc lát đã kết thúc, Riku cúi đầu r ỡ nhanh bước ra khỏi phòng học.

Dãy hành lang vào buổi chiều mùa Hè thật yên ả, nhưng vẫn có học sinh lên trường hoạt động câu lạc bộ, nên cậu có thể nghe được tiếng bóng, tiếng của các thanh kiếm tre va chạm nhau của lớp kiếm đạo phát ra từ phòng thể dục, hòa lẫn với tiếng ve.

Riku bước đến phòng mỹ thuật ở lầu một, sát bên phòng thể dục.

Đó cũng là phòng của câu lạc bộ Mỹ thuật.

Ở trường học của Riku có quy định là tất cả các học sinh phải tham gia vào một câu lạc bộ nào đó. Riku là một thành viên của câu lạc bộ Mỹ thuật.

Cậu bắt tay vào vẽ một bức tranh phong cảnh trên nền vải canvas căng

trên giá vẽ. Đó là một bức tranh dãy núi trập trùng bên kia con đường mà cậu đi phát báo hàng sáng trên chiếc xe đạp của mình.

Cậu ngồi trên ghế, tay cầm cọ và bắt đầu phết lên từng lớp màu.

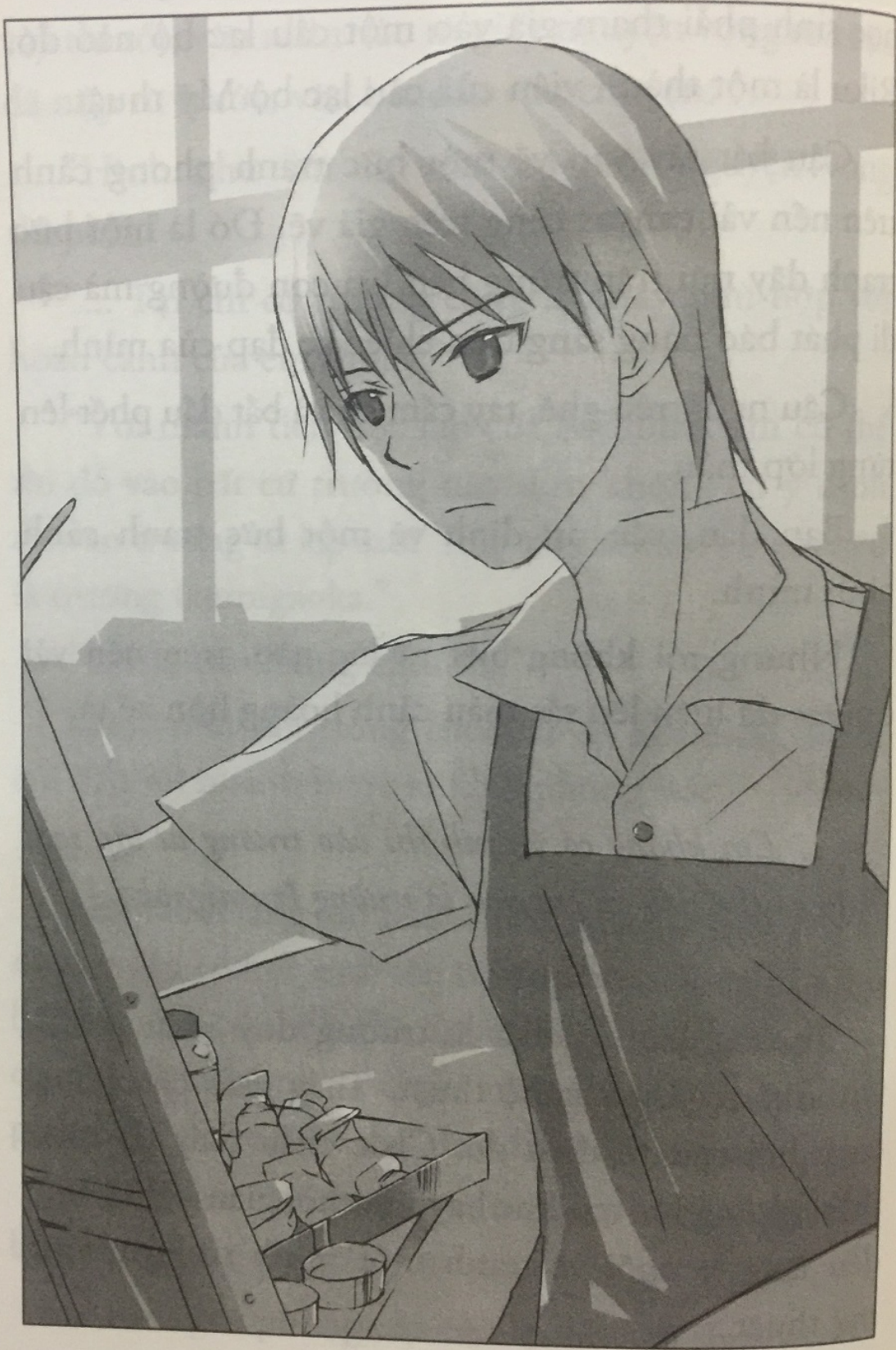
Ban đầu, cậu dự định vẽ một bức tranh cảnh bình minh.

Nhưng rồi không biết từ lúc nào, trên nền vải canvas đã hiện lên sắc màu cảnh hoàng hôn xé tà.

... Em không có ý định thi vào trường tư lập sao? Thầy có thể tiến cử em nếu là trường Izumigaoka.

Trường Izumigaoka là trường duy nhất ở khu vực này có khoa nghệ thuật. Thầy giáo chắc cũng có ý hỏi cậu về điếu đó. Chắc hẳn thầy đã nhìn thấy, những lúc tan học hay vào thời gian nghỉ, Riku đều lặng lẽ ngồi vẽ tranh một mình trong phòng mỹ thuật.

Riku rất thích vẽ tranh.

Từ khi bước vào tuổi bắt đầu nhận thức được thế giới xung quanh, thay vì chơi đá bóng, bóng chày hay chơi game, tuổi thơ cậu gắn liền với việc vẽ tranh trên mặt sau các tờ rơi hay trên mặt đất.

Có lẽ vì đó là một trò chơi cậu có thể chơi một mình mà không tiêu tốn tiền bạc. Những khi vẽ tranh, cậu trở nên tập trung đến mức mọi giọng nói xung quanh, cả âm thanh, thời gian và ngay chính cả sự tồn tại của mình đều như biến mất, và cậu thích đi đầu đó.

Dù mẹ không có ở nhà, nếu đang vẽ tranh cậu cũng không bận tâm đến đi đâu đó. Cậu cứ thế tiếp tục việc vẽ của mình đến quên luôn cả ăn ngủ, nhiều lúc cậu để ý ra thì trời cũng đã gần sáng.

Cậu muốn vẽ mãi như thế, nhưng vì công việc phát báo làm thêm mà cậu phải gián đoạn giữa chừng và ra khỏi nhà, những khi như thế, cơ thể cậu như bị giằng xé vụn.

Cậu muốn vẽ nhiều hơn nữa.

Cậu muốn vẽ suốt cả ngày.

Nếu có thể thực hiện được, cậu muốn theo ngành nghệ thuật khi lên đại học.

Với thành tích của Riku, cậu có thể vào được Izumigaoka như lời thầy giáo nói.

Nhưng, tình hình kinh tế gia đình không cho phép cậu vào trường tư lập. Trường Izumigaoka lại ở xa nên sẽ phải tốn thêm chi phí đi lại.

Mỗi lần mẹ cậu có tình nhân mới rồi chẳng thềm trở về nhà, tiền sinh hoạt cũng cạn dần đi. Với một người đang xoay xở sống qua ngày bằng công việc làm thêm phát báo như Riku, cậu hiểu được đó là một ngôi trường nằm ngoài tầm với.

Cậu ngồi đối diện tấm vải canvas, bàn tay đưa cọ như quên luôn cả việc thở. *Chỉ trong khoảng thời gian này, cậu mới cảm nhận được nó “thật”.*

Có lúc, cậu có thể nghe thấy những tiếng hò hét cổ vũ, tiếng trái bóng nảy lên nảy xuống, tiếng của những thanh kiếm tre chạm vào nhau. Thế nhưng, trong phòng mỹ thuật, chỉ có mình Riku nên không gian trở nên yên tĩnh, xa rời khỏi ồn ào của thế giới bên ngoài.

Đang say mê tô các lớp màu vẽ lên nhau thì cậu nghe thấy cửa ra vào kéo ra vang lên một thứ âm thanh thô thiển.

“Ái chà, quả nhiên là cậu ở đây!”

Một giọng nói vang lên chói tai, cô nàng nữ sinh mặc váy ngắn bước vào phòng.

Đó là Ozaki Suzuka, bạn cùng lớp Riku.

Một cô nàng nổi bật trên trường, với mái tóc ngắn vuốt keo ở đuôi tóc cùng hàng lông mi dài cong vút.

Kể từ khi học cùng với cậu từ đầu năm lớp Chín, cô ta luôn gây gổ với Riku. Còn đối với Riku, cô nàng này thuộc đối tượng không liên quan gì đến cậu.

“Hôm nay họp phụ huynh mà nhỉ? Mình đã nghĩ cậu sẽ đến phòng mỹ thuật. Chuẩn luôn!”

Cô nàng Suzuka thoa son môi bóng lưỡng, há to miệng và nói với giọng điệu vô cùng đắc chí.

Riku cũng thắc mắc sao cô ta lại biết được hôm nay là ngày họp phụ huynh của mình, nhưng rồi lại im lặng. Cậu vốn không thích trò chuyện với người khác, càng đặc biệt không biết cách tiếp xúc với những con

người nghênh ngang bước vào lãnh địa này như Suzuka.

Suzuka như không hề để ý chuyện Riku mãi tiếp tục vẽ tranh mà không nói một lời nào cứ thế tiến gần đến chỗ Riku, ghé sát mặt dòm vào bức tranh.

“Đây là đường ở chỗ con suối sao?”

“...”

“Đúng rồi, đúng rồi, cảm giác rất giống.”

“...”

“Đây là lối vào khu rừng nhỉ? Mình đoán chuẩn rồi nhỉ?”

“...”

“Buổi chiều hoàng hôn thật đẹp. Mình rất thích khoảnh khắc trước lúc hoàng hôn, vì nhìn quanh những đám mây sáng rực lên và bầu trời thì chuyển dần sang tựa như sắc hồng.”

“...”

Riku không nói một lời nào cũng không phản ứng gì, khiến Suzuka dần thấy khó chịu. Cô nàng ghé mặt lại gần, hạ tông giọng xuống thấp như thì thào.

“Arimura toàn vẽ tranh phong cảnh và tĩnh vật, cậu không vẽ tranh người hả? Cảm giác như cậu không có hứng thú gì với con người hả?”

“...”

“Hay để mình làm người mẫu cho cậu nhé? Hay làm luôn bây giờ đi.”

“... Không cần.”

Nếu cậu im lặng chắc cô nàng này sẽ lên bàn tạo dáng luôn, nên cậu thấp giọng lầm bầm trong khi vẫn nhìn về phía tấm bạt vẽ.

Sao cậu không về giùm tôi luôn đi, những lời như thế cuối cùng cậu

vẫn nuốt vào trong.

Suzuka phùng mang trợn má.

“Kiểu nói chuyện đó là sao vậy? Sao Arimura lại khó chịu như thế chứ?”

Nếu nghĩ như thế thì cậu hãy về cho. Riku không muốn ở chung chỉ hai người với những đối tượng mà cậu cảm thấy không thoải mái.

Ấy vậy mà Suzuka lại cúi xuống nghiêng người về phía Riku.

“Arimura lúc nào trông cũng chán thế nhỉ? Đây này, khoe miệng thì trẻ xuống nín thin thít, đôi mắt thì cực lạnh lùng. Mình chưa một lần thấy Arimura cười bao giờ luôn đó, bộ cậu không nghĩ đến mấy chuyện vui sao?”

Cô nàng than phiền với vẻ quan tâm thừa thãi.

“Không liên quan đến bạn Ozaki.”

“Coi kìa, lại cái kiểu nói lạnh lùng thế nữa rồi. Với mình thì không sao, chứ cô gái khác chắc khóc òa lên rồi đó. Cứ thế này thì về sau cậu không kết bạn với ai được đâu, phỏng vấn đi làm cũng bị đánh rớt cho xem.”

Chuyện tương lai của Riku không liên quan đến Suzuka, cậu mệt mỗi khi nghe những lời nói đó. Nhưng Suzuka mỉm cười nói tiếp

“Bởi vậy, để mình làm cho cậu thấy vui hơn nha. Nè, thử vẽ mình đi. Tư thế nào cũng được hết á.”

Riku tỏ ra nhăn nhó khó chịu nhưng cô ta vẫn không đi giùm.

Cố phớt lờ cô nàng cũng không ngăn được cô ấy tự thao thao bất tuyệt.

Trong đầu cậu đang nghĩ không đời nào, thì cô nàng lại nổi đóa lên

“Cậu trả lời gì đi chứ.” Sao cô ta không buông tha cho cậu đi.

Mẹ của Riku cũng là một người có sóng cảm xúc biến thiên dữ dội, bất thành hình tâm trạng bỗng xấu đi, chân mày dúm lại và giọng lên cao vút, vừa mới như vậy thì vai bà run lên bần bật khóc nức nở, rồi lại đột nhiên cười khanh khách.

Khi mẹ cậu không ở nhà, căn hộ chật hẹp chỉ có hai căn phòng rất yên tĩnh, nhưng lúc bà chia tay người tình rồi quay về là lại trở nên ồn ào.

Suzuka rất giống mẹ của Riku.

Mà có thể tất cả phụ nữ đều là loài sinh vật có xúc cảm lên xuống dữ dội và ồn ào như thế.

Trong khi cậu đậm chút sắc cam của ánh hoàng hôn lên những cành cây xum xuê lá xanh, bên cạnh đó, hình ảnh một chiếc ruy băng trắng muốt chợt nổi bật giữa bức tranh.

Cô gái ở biệt thự đó...

Một nụ cười e thẹn...

Cô ấy khác hẳn với những cô gái xung quanh Riku, cảm giác rất dịu dàng lại thuần khiết.

Một người con gái với mái tóc đen dài, mang dáng dấp của nàng tiên nữ mà cậu đã trò chuyện cùng bên bờ hồ trong khu rừng nhỏ.

Và buổi sáng hôm nay, cô ấy lại đứng gần cánh cổng bên chôn đợi Riku đến, rồi khi trông thấy bóng dáng Riku, cô ngượng nghịu chạy ra trước hòm thư, đón lấy xấp báo thật cẩn thận bằng hai cánh tay mảnh dẻ.

“... *Cảm ơn bạn.*”

Cô thẫn thờ bằng giọng nói nhỏ nhẹ, len lén nhìn lên như thể mong chờ Riku nói đi đâu gì đó.

Nếu là cô gái khiêm tốn và có vẻ hiền lành đó, cậu vẫn cảm thấy thật thoải mái, dễ chịu khi chỉ có hai người, nếu là giọng hiền hậu, mỏng nhẹ đó, dù có phải căng tai lên thì cậu vẫn muốn lắng tai nghe.

Trong lúc lạnh tanh với cô nàng Suzuka cứ mãi huyền thoại ồn ào bên cạnh, cậu chợt nhận ra mình toàn nghĩ đến cô gái với chiếc nón rơm ấy... nếu có thể nói chuyện gì đó thì tốt quá rồi... nhưng cậu hiểu rằng, cô gái ấy là một tiểu thư con nhà có điều kiện, trải qua kỳ nghỉ hè tại một dinh cơ có bề dày lịch sử và còn thuê mượn cả quản gia trông coi như thế, thì không phải là đối tượng Riku có thể trở nên thân thiết.

Cô gái đó, bây giờ... đang làm gì nhỉ?

Chise với nét mặt nghiêm túc, úp ngược chén bánh flan lên đĩa.

Sau đó, thay vì là bánh flan, nhìn thấy các lớp màu xanh, hồng, vàng tưng tưng xuống đĩa một cách đẹp mắt, cơ mặt cô mới thả lỏng ra.

“Mình làm được rồi.”

Đó là món thạch pudding khai vị mùa Hè được đăng ở Góc ẩm thực trên báo.

Màu xanh của đậu bắp, màu hồng lóc từ thịt cua, còn màu vàng là màu của ớt chuông.

Cô thở phào nhẹ nhõm với ba tầng pudding lớp lạnh mê hoặc, đáng

yêu.

“Chà, đẹp thật đấy,” bà Ando cũng tỏ ra thán phục.

Đến giờ cơm trưa.

Món thạch pudding khai vị mà cô đã xin bà Ando cho phép làm để ăn cùng với món thịt gà, nhìn bên ngoài là đại thành công rồi.

Trên chiếc đĩa thủy tinh, ngoài món thạch ra còn có món salad trộn cải xoong và cà chua bi, món gà nướng được bà Ando nướng xong làm lạnh từ hôm qua, món quiche* nấm và bánh mì baguette* vừa nướng xong rồi rưới mật ong bên trên nữa. Thức uống là nước ép rau quả, sau bữa ăn còn có món trà sữa ấm áp.

Đó là bữa trưa tuyệt vời nhất.

Cô dùng nĩa cắt nhỏ pudding ra đưa lên miệng.

“Ngon quá đi...”

Hình như do cân đong đúng nguyên liệu kỹ càng theo công thức nên cả hương vị cũng rất tuyệt. Vị tự nhiên của rau và cua ngọt ngào ở đầu lưỡi, cảm giác béo béo dễ chịu.

Món gà lạnh cũng thật hợp với tiết trời mùa Hè, ngon cực kỳ.

Bánh mì baguette chia làm hai phần, hơi nóng nhẹ nhàng bay lên, khi ăn cùng với món thạch thì có được sự cân bằng giữa món nóng và món lạnh, đem lại cảm giác ngon hơn nhiều.

Mình sẽ viết lá thư cho ba mẹ, kể về bữa trưa ngon lành này. Và mình cũng muốn làm cho ba mẹ ăn nữa.

Khuôn mặt nở một nụ cười khi lại có thêm một “điêu tuyệt vời” để cô báo về cho ba mẹ.

Bà Ando nheo nheo đôi mắt tấm tắc khen ngợi cô: “Tiểu thư Chise

nhất định sẽ trở thành một cô dâu rất tốt đây.”

“Cháu chỉ làm theo công thức trên báo thôi. Họ viết rất đơn giản để ai cũng có thể làm được, rất hữu ích đấy ạ”, cô rụt rè trả lời.

“Tiểu thư Chise thật sự rất thích báo nhỉ? May mà tôi đã nhờ họ phát báo lại trong đợt hè này.”

Nghe bà Ando nói những lời như thế, cô không thể kể cho bà nghe lý do thật sự cô thấy hứng thú chờ đợi là vì báo do Riku mang đến được, giọng cô lại có chút lập bập:

“Dạ... dạ, thường ba cháu vẫn đặt mua bốn loại báo nên... cháu cũng có hứng thú với chúng...”

“Một sở thích thật tuyệt vời, tiểu thư à.”

“... Dạ.”

Cô khẽ nhún vai, hai gò má đỏ ửng.

“Ba mẹ tiểu thư cũng sắp được nghỉ hè rồi nhỉ? Nơi này rất tuyệt để thư thả đọc báo đấy.”

Những lời nói vô tình đó nghe như thấu lòng, bàn tay đang cầm chiếc thìa lạnh cứng lại.

Mình phải cười.

Cô cố gắng dồn lực đến hai gò má.

“Dạ cũng phải. Nhưng mà, hôm qua cháu có nhận được tin nhắn từ mẹ. Đúng là mẹ vẫn còn bận công việc. À, nhưng mà, cả ba lần mẹ cháu đều yêu thích công việc, càng bận càng hăng hái hơn. Bởi vậy cháu ở đây một mình cũng được ạ. Mà ở đây thật sự yên tĩnh, không khí trong lành, đúng là một nơi rất xinh đẹp bà ạ.”

Bà Ando nói với vẻ cảm phục.

“Có đứa con ngoan hiền như tiểu thư Chise thì ba mẹ cũng an tâm mà tập trung vào công việc.”

Lòng Chise lại cảm thấy đau nhói.

“Dạ. Hơn nữa, không có cháu thì họ mới có thể tận hưởng được cảm giác mới yêu nhau như thuở đầu. Coi như là lòng hiếu thảo của cháu với ba mẹ vậy”, cô tiếp tục một cách vui vẻ.

Ba Chise là một người đàn ông hào hoa, phong nhã, còn mẹ cô là một người đẹp với nét mặt cân đối, hài hòa. Bà trông trẻ hơn cả chục tuổi so với tuổi thật.

Bởi thế hai người họ mà khoác tay nhau đi bộ thì trông như một cặp tình nhân vậy.

Tưởng tượng đến cảnh đó, cô cố nuốt toàn bộ bữa ăn như thể lấp đi vướng mắc trong lòng ngực.

... Dù mình chỉ có một mình thì vẫn có thể sống vui vẻ, không sao hết.

Giúp bà Ando dọn dẹp sau bữa ăn trưa xong, cô đội chiếc nón rơm, cầm lá thư và bưu ảnh viết xong hôm qua ra ngoài tản bộ.

Cô đi qua cánh cổng, mỉm cười nhìn hòm thư màu đỏ bên cạnh, đôi chân mang xăng đan sỏi bước trên con đường đất mềm với những bụi cỏ xanh mọc ven đường.

Bầu trời trong xanh, quang đãng như hôm qua chưa hề có một cơn mưa nào, những tia nắng rọi thẳng xuống đường từ bầu trời, nhưng không chói lóa mãnh liệt như khi đi trên con đường trải nhựa ở Tokyo.

Sau cơn mưa nên cảm giác những tia nắng trở nên quá trong suốt.

Theo mỗi bước chân cô đi, cơn gió mát lạnh làm tà váy đong đưa. Mái

tóc mỏng mảnh xòa xuống nơi ngực cũng nhẹ đưa, cơn gió lướt qua bên gáy tạo cảm giác rất dễ chịu.

Cô vui vẻ ngắm nhìn những thửa ruộng và vườn nho mà cô đã nhìn thấy trong ngày đầu tiên đặt chân đến ngôi làng khi dạo bước ngang qua, rồi chậm rãi đi men theo con suối.

Cuối cùng cũng ra tới con đường đã được trải nhựa, cửa hàng tiện ích, tiệm gạo, tiệm phát báo, biết bao nhiêu cửa tiệm be bé trải hàng dài san sát nhau, rồi cô tìm thấy thùng thư bưu điện.

Cô gửi lá thư vào đó, rồi lại thong thả đi tiếp.

Khi thấy hơi thở bắt đầu thấm mệt, cô dừng chân nghỉ ngơi dưới một bóng mát.

Hành xử thế này có thô lỗ quá không nhỉ...

Cô để ý xem xung quanh mình có ai hay không, rồi kê môi trực tiếp lên miệng chai nước khoáng mới mua ban nãy chỗ bán hàng tự động trên đường về, cô nuốt lấy ngụm nước, dòng nước mát lạnh làm dịu cổ họng.

Chỉ là nước khoáng thôi nhưng cô lại thấy nó ngọt hơn bình thường.

Ngon quá.

Cô áp chai nước vào làm mát đôi gò má đang nóng hừng hực, cảm giác rất dễ chịu.

Cô bỏ chai nước vào balo vải đeo trên vai rồi lại đi tiếp.

Đến trạm xe buýt, cô dừng lại nhìn bảng thời gian xe chạy, thấy cứ khoảng một tiếng đồng hồ thì có một chuyến xe qua. Bà Ando có nói, leo lên xe buýt là có thể đi đến thị trấn, nơi có rạp chiếu phim và cả trung tâm mua sắm nữa.

Riku chắc cũng có đi xem phim chẳng...

Cô lại nghĩ đến Riku.

Khi nghĩ đến cậu vào bất cứ khi nào, cô cũng cảm thấy trái tim mình tràn ngập những thứ xinh đẹp, ngọt ngào.

Mặt trời vẫn còn treo cao.

Mình thử đến chỗ lân cận đâu tiên gặp Riku xem sao, biết đâu có thể gặp cậu ấy...

Chuyện ngẫu nhiên như thế, chắc chắn không thể xảy ra đâu.

Nhưng mà, chỉ nghĩ đến thế thôi lòng cô lại rộn ràng, từ con đường nhựa, cô lại quay trở lại con đường vẫn chưa được trải nhựa, sỏi bước men theo con suối.

Dòng nước trong veo, những thanh âm chảy róc rách mát rượi làm người ta quên đi cái nóng bức của buổi chiều mùa Hè.

Cô đã gặp Riku gần hàng cây chạy thẳng tắp.

Trên cái cây to cao nhất, chiếc nón rơm của cô đã bị mắc lại...

Khi đó, gió đã thổi rất mạnh.

Chiếc nón của cô chực bị thổi bay, cô vội vàng dùng hai tay giữ nó lại.

Theo hướng gió thổi qua hàng cây, cô tưởng như mình mới nhìn thấy bóng dáng cậu con trai mảnh khảnh, hơi ngăm ngăm với ánh mắt rất người lớn, tim cô đập thành thịch rất to.

Nhưng khi gió ngưng thổi, trước hàng cây không có ai cả.

Cảm xúc của cô nhanh chóng héo tàn.

Dù là vậy đi nữa, dải nắng len lỏi qua hàng cây vẫn trong suốt, những ngọn gió lướt nhẹ qua ngọn cỏ rung rinh. Cô ngược nhìn lên cái cây mà ngày hôm đó chiếc ruy băng trắng của nón rơm đang đưa trong làn gió mà mỉm cười.

Cô khẽ khàng đến gần trước cái cây, vòng hai cánh tay qua, áp sát tai vào.

Từ phía bên kia thân cây cứng cáp, xù xì ấy, cô nghe thấy âm thanh rào rào rất nhẹ tựa như tiếng nước chảy vậy.

Là âm thanh của cây.

Cái cây này nó đang sống...

Chắc chắn chuyện cô đã gặp gỡ Riku ngày hôm đó đã được cái cây này ghi nhớ lại. Không chỉ chuyện của Chise và Riku, mà cả chuyện của rất nhiều người đi ngang qua đây nghỉ chân dưới bóng mát này.

Nghe được từng nhịp đập của loài cây đã sống trong thời gian dài gấp mấy mươi lần so với thời gian vốn vẹn chỉ mới 15 năm của Chise, chút nổi buồn cũng nguôi ngoai dần và trong lòng thấy nhẹ nhõm hẳn.

Ngày hôm qua, mẹ cô đã nhắn tin tới.

Bà nhắc nhở cô không được lười biếng dù không phải thi lên cấp rồi kết tin nhắn ngắn gọn.

“Mẹ sẽ nói chuyện với ba con. Nếu có tiến triển gì mẹ sẽ báo.”

Tiến triển, nó mang ý nghĩa gì chứ, cô đã ngờ ngợ hiểu ra từ khi được lệnh chuyển đến biệt thự sống một mình kỳ nghỉ hè này, tim cô tưởng như ngừng đập.

Nhưng...

Khi nhắm mắt lại, vòng tay qua ôm lấy thân cây, cảm nhận hơi ấm lúc này, dòng nước chảy trong lòng cây như gột rửa sạch sẽ mọi thứ.

Trở về nhà mình sẽ viết thư vậy.

Một lá cho ba và một cho mẹ.

Lá thư chỉ viết những đi ầu vui vẻ và xinh đẹp.

“Nơi này là một nơi rất tốt ạ.”

“Một nơi rất vui.”

“Nếu có ba mẹ ở chung thì sẽ càng vui hơn nữa...”

Riku xé túi đựng hai lát bánh mì, vừa gặm vừa vẽ tranh.

Do Riku quá lạnh lòng, cô nàng Suzuka đã nổi giận “Chẳng có tên con trai nào làm lơ mình hết á!” vừa càu nhàu vừa ra khỏi phòng mỹ thuật.

Cậu không có cảm xúc gì với việc này cả, vẫn gặm bánh mì bằng một tay trong thình lạng.

Trước đây, mỗi khi cậu đang say mê phác thảo ở nhà, chuyện ăn uống trở nên rất phiền phức, gặm tạm mấy lát bánh, cậu no bụng luôn lúc nào không hay, thế là khi ở một mình hầu như cậu toàn làm đầy cái bụng đói meo của mình bằng bánh mì.

Không bơ không cả mút.

Không cần hương vị gì cả, chỉ cần đầy bụng là được.

Mẹ cậu không nấu nướng ở nhà nên vốn ngay từ đầu cậu không quá chú trọng vào hương vị.

Suzuka đã nói, Riku “lúc nào trông cũng chán”, nhưng từ đầu cậu đã không hiểu “vui” là thế nào.

Niềm vui khi cậu vẽ tranh và những việc mà các bạn cùng lớp cậu nghĩ là vui vẻ dường như là hai thứ khác biệt nhau.

Không có thứ nào khiến tim cậu đập mãnh liệt hơn ngoài việc vẽ tranh. Kết quả là “bản mặt trông chán ngắt” mà Suzuka nói tới.

Nhưng để cảm xúc bùng nổ là đi ều rất nguy hiểm, nên thế là đủ rồi.

Hồi học Tiểu học, cậu đã từng nổi giận rất dữ dội một lần duy nhất.

Một cậu bạn trong lớp khinh ra mặt vì chuyện của mẹ cậu. Những lời đó thô thiển tới mức buồn nôn, vì đó là sự thật nên tâm trạng của Riku bị kích động, cảm giác như đáy mắt đang sục sôi, bùng cháy cơn giận dữ.

Cứ như một con thú đang lên cơn cuồng bạo bên trong cơ thể, cậu đã túm lấy cậu bạn đang cười trước mắt mình.

Cậu cứ như thế rồi ấn dúi cậu ta xuống sàn, túm lấy cổ áo mà đánh vài phát vào mặt cậu ta.

Thằng oắt vừa thở ra mấy ngôn từ dơ bẩn với thái độ trịch thượng đã bị chảy máu đầu và miệng, nằm bẹp dí dưới sàn vừa khóc gào lên vừa van xin Riku tha thứ, mấy tên con trai khác cũng chọc gheo Riku đã sợ hãi bước lùi về phía sau.

Một đám yếu ớt.

Nghĩ tới chuyện đó bằng khuôn mặt lạnh băng, dù đã xảy ra mấy năm về trước rồi nhưng cậu vẫn còn nhớ rất rõ.

Con người thật yếu đuối, mỏng manh.

Đánh tí là chảy máu.

Liên đở võ.

Không chỉ thân thể, mà cả trái tim.

Nếu nghĩ rằng có thể phá hủy bằng bàn tay mình, cậu có thể phá hủy được một cách dễ dàng, thậm chí có thể giết chóc.

Vì hiểu được điếu đó và để không làm ra những chuyện như thế, cậu đã khóa chặt mọi cảm xúc của mình.

Từ đó về sau, cậu duy trì sự im lặng dù có bị nói thế nào về chuyện của mẹ. Dần dần, trái tim cậu hầu như không còn bị thứ gì lay động nữa.

Khó khăn, đau khổ, buồn bã, vui sướng, hạnh phúc, cậu không còn cảm nhận được.

Cậu chỉ muốn vẽ tranh... không thể không vẽ được, cậu chỉ có một khát khao đó.

Cậu muốn vẽ tranh một mình ở nơi không có người.

Một lúc nữa là cậu lại phải rời khỏi trường đến cửa hàng bán báo của thị trấn để đi phát báo chiều.

Xong công việc đó cậu trở về nhà, vẽ tranh, rồi lại phải ngủ sớm để mai đi phát báo buổi sáng...

Cậu không hề nghĩ mình muốn có ba mẹ bình thường như bao người khác, cũng không nghĩ mình muốn sống một cuộc sống sung túc đủ đầy.

Cậu không hề kỳ vọng gì vào tương lai.

Con đường đời sau này thật sự có ra sao cũng được.

Chỉ là, cậu muốn được vẽ tranh mà không bị phiền hà bởi bất cứ thứ gì. Chỉ như thế thôi, đó là ước nguyện duy nhất của Riku.

Riku ngậy ra nuốt chửng miếng bánh mì cuối cùng.

Bà Ando đã làm cho cô món súp cà chua, cùng món cá vược sốt meunière thêm đầy ắp khoai tây nghiền với các loại rau xanh, bánh mì óc chó nhà tự làm và món kem Bavarian vị sữa được rắc thêm mấy trái nho muscat.

Cái nào cũng ngon hết, nhất là món kem bavarian ngọt dịu, tan chảy trong miệng nhẹ nhàng say đắm, đến mức ăn hết còn cảm thấy tiếc nuối.

“Hôm nay tiểu thư đã đi đến những nơi nào rồi?”

“Dạ cửa hàng tiện lợi nè, tiệm gạo nè, có cả cửa hàng bán báo nữa...”

Bà Ando bắt chuyện nên Chise cố gắng hết sức kể lại những gì mình đã nhìn thấy được ngoài kia.

“Chỉ là cháu đi dạo thôi nhưng mà vui lắm ạ.”

Cô nói thế với khuôn mặt cười rạng rỡ.

Tuy không gặp được Riku nhưng lại được tản bộ nhiều và có thể nhìn thấy rất nhiều thứ, thật sự rất vui.

Hôm nay là một ngày rất tuyệt vời.

Cô tự mang chén bát của mình ra bồn rửa rồi trở về phòng ở lầu hai, ngồi vào bàn học.

Xấp lá thư lấy ra từ ngăn kéo in đầy hình cá, những đám mây, dưa hấu và pháo hoa đặc trưng của mùa Hè, chỉ cần ngắm nhìn chúng thôi trái tim cũng trở nên rộn ràng.

Hôm nay cũng thế, cô lại bày đầy bút màu trên bàn và suy nghĩ xem sẽ dùng cây bút màu nào cho tấm bưu thiếp nào.

Lá thư đầu tiên của ngày hôm nay là gửi cho người bạn thân thiết cùng lớp đang nghỉ hè cùng gia đình ở Hawaii.

Cô mới nhận được tấm bưu ảnh từ người bạn này hồi chiều nay.

Tấm bưu ảnh in hình biển xanh ngát với bãi cát trắng mịn và hàng cọ, ba người nhà cậu ấy đang có những ngày vui vẻ được thể hiện qua từng con chữ tròn trịa mà bạn ấy viết trong thư.

“Tái bút: Tớ có nhắn tin cho cậu đấy!”

Thấy dòng chữ này, cô liền kiểm tra lại tin nhắn đến thì thấy bạn mình có gửi khá nhiều ảnh, nào là hình ảnh cả nhà bạn ấy mặc cùng áo aloha, cùng nhau nhảy vũ điệu hula, rồi ngâm que kem màu xanh nước biển.

Ba mẹ của Yuina... đã làm lành với nhau rồi... Thật tốt quá Yuina.

Cô nhìn những bức ảnh mà mỉm cười.

... Ba và mẹ mình, chắc sẽ ly dị.

Cô đã nghe Yuina vừa khóc vừa tâm sự như thế vào ngày đầu tiên của kỳ thi cuối kỳ.

Sau giờ kiểm tra, thấy Yuina mặt tái xanh nên cô động viên: “Bài kiểm tra đọc hôm này khó ghê. Mình cũng không viết được mấy” liền trông thấy bạn ấy ứa nước mắt, nghẹn ngào cầu cứu:

“Làm sao bây giờ Chise ơi! Ba mẹ mình cãi nhau dữ dội lắm, còn bảo sẽ ly hôn nữa.”

Hai đứa ngồi trong phòng của câu lạc bộ Trà đạo đang tạm ngừng hoạt động suốt kỳ thi, nghe xong tường tận câu chuyện cô mới hay lý do cãi vã chỉ là những chuyện con con.

Vào ngày sinh nhật của mẹ Yuina, ba bạn ấy đã tặng một chiếc ghế mát xa điện, “Đây, món quà mà em luôn muốn có đây.” Nhưng mẹ Yuina đã trông chờ vào những món trang sức hay túi xách bèn nổi giận:

“Đây mà là quà sinh nhật lần thứ 39 của vợ à! Ý anh là tôi già rồi nên mới cần cái ghế mát xa này đây hả? Người cứ bám dính lấy quầy bán hàng điện tử ở trung tâm mua sắm với cái vẻ mặt thèm nhỏ dãi không phải là anh hay sao? Anh mua để bản thân dùng chứ gì?”

“Gì cơ, không phải chính công Ồ lì mãi trên ghế không nhúc nhích rồi khen ‘Cái này tuyệt quá đi thôi’ hay sao? Tôi bảo cô đổi chỗ cho tôi công Ồ thử cô còn ‘Anh, đợi xíu đi, một chút thôi, ôi, - đúng là thiên đường mà.’”

“Tôi không biết mấy chuyện đó! Tóm lại là thứ to thế này thì để đâu đây, căn hộ này hẹp lắm.”

“Hẹp sao? Lúc đi tìm phòng, cô đã nói là ‘nhất định phải là ở Shirokane’ cơ mà. Tôi đã bảo là chọn cái căn hộ ba phòng ngủ ở Hikifune rồi mà cô cứ thích phô trương.”

“Anh đổ tội hết cho tôi đấy à? Anh cũng tán thành, còn bảo sau khi anh thăng chức lúc đó đổi chỗ ở cũng được. Bao giờ thì anh thăng chức đây?”

Cứ như thế mà hai người lời qua tiếng lại, cuối cùng mẹ cậu ấy nói.

“Tôi không thể tiếp tục sống với anh được nữa. Chúng ta ly hôn đi.”

Ba cậu ấy liền đáp trả.

“À à. Được thôi. Tôi đi ra khỏi đây thì căn nhà này rộng thêm chứ gì.”

“Yuina, con ủng hộ mẹ đúng không?”

“Yuina, con đi với ba.”

Yuina cùng lúc bị hai người thúc giục đến không thể nói lời nào, họ như muốn bắt cô con gái phải quyết định chọn lựa sống chung với ai.

“Mình không thể chọn được!”

Yuina khóc nức nở.

“Không sao đâu mà, Yuina. Cả ba và mẹ cậu chắc chắn chỉ ngang

bướng chút thôi mà. Sau khi bình tĩnh lại, họ sẽ làm lành với nhau thôi.”, Chise liên tục an ủi cô.

Thực tế thì vào buổi sáng ngày thi cuối cùng, Yuina đến trường với gương mặt rạng rỡ, cô chạy đến ôm lấy Chise khi chưa kịp nói câu chào buổi sáng.

“Ba mẹ mình không ly hôn nữa rồi,” cô thông báo.

“Lúc mình bị hỏi là theo ba hay theo mẹ, mình mới nói là mình muốn ba người sống chung với nhau, rồi ng ồi x ồm xuống sàn òa khóc, thấy thế hai người họ cuống quýt cả lên xin lỗi mình. Sau đó hủy luôn vụ ly hôn.”

Yuina nói với nét mặt tràn đầy hạnh phúc, rằng kỳ nghỉ hè này họ quyết định sẽ đi du lịch Hawaii. Cô ấy còn nói gì mà may là ba và mẹ đã cãi nhau, lời ra khỏi miệng là mọi chuyện cũng nguôi d ần.

Gia đình họ có vẻ đã có khoảng thời gian hạnh phúc ở Hawaii.

Vụ cãi nhau đó ngay từ đầu cũng không phải chuyện gì quá nghiêm trọng.

Tuy nghĩ rằng ba mẹ Yuina được sống chung với nhau không phải ly hôn thì thật tốt, nhưng trong lòng Chise lúc ấy cũng nhói lên.

Ba mẹ của Yuina, khác với ba mẹ của mình.

Ba là một người đàn ông thông minh lịch lãm, mẹ là một phụ nữ xinh đẹp luôn luôn phải ra salon làm móng mỗi tuần một lần.

Chise chưa bao giờ nghe thấy hai người trông như đôi tình nhân đó cãi cọ với nhau bao giờ.

Kể từ khi Chise bắt đầu nhận thức được, cô đã luôn cảm thấy bầu không khí lạnh lẽo giữa hai người họ, dường như họ luôn hạn chế giao tiếp với nhau.

Những ba mẹ khác có mối quan hệ rất tốt, luôn cười nói vui vẻ với nhau, tại sao ba mẹ mình lúc nào cũng im lặng, mặt lạnh như đang giận nhau như vậy chứ.

Là ba không thích mẹ?

Hay là mẹ không thích ba?

Chuyện đó đối với Chise nghe thật đáng lo lắng.

Chuyện ba và mẹ không thích nhau thật sự kinh khủng.

Làm thế nào để họ có thể làm lành với nhau đây.

Đầu óc cô bưng bưng, cố gắng suy nghĩ bằng trí tuệ non nớt để rồi mua một chiếc trâm cài áo bằng hạt cườm tặng mẹ nhân dịp sinh nhật. Cô nhờ chị nhân viên ở cửa hàng gói cho mình bằng giấy gói quà, đính kèm trên đó một tấm thiệp đánh máy tên của ba, rồi cô đặt món quà trên giường trong phòng mẹ, ấy là khi Chise mới học lớp Bốn.

Chắc mẹ sẽ nghĩ đó là món quà của ba tặng. Nếu làm thế, có lẽ ba mẹ mình cũng sẽ giống những ba mẹ khác, sẽ làm lành với nhau. Bữa ăn gia đình cũng có thể sum vầy vui vẻ bên nhau. Cả gia đình có thể vui vẻ cùng nhau ăn bữa cơm. Cả ba người cũng có thể cùng nhau ra ngoài đi dã ngoại.

Cô đã ngủ thiếp đi, trong lòng tràn ngập niềm hi vọng như thế. Đến sáng hôm sau, cô ra phòng khách thấy mẹ đang ở đó, mặt lạnh lùng chìa chiếc hộp nhỏ nhắn màu đỏ đưa cho Chise. Chise nhận ra chiếc hộp mình đã chuẩn bị đựng trâm cài áo mua ở một cửa hàng Fancy Shop* được các cô gái ưa chuộng, hai gò má cô cứng đờ, mẹ cô nói bằng một giọng điệu lạnh nhạt hết như khuôn mặt bà:

“Chiếc trâm cài áo này quá trẻ con so với mẹ, mẹ cho Chise đó.”

Chise toàn thân đóng băng.

Mẹ đã phát hiện ra Chise là người chuẩn bị món quà.

Bây giờ nghĩ lại, cô hiểu ra rằng chiếc trâm cài áo bằng thủy tinh trông rẻ tiền như thế không thể là quà của ba tặng được.

Mẹ cũng chưa bao giờ dùng những món đồ như thế.

Vài ngày sau, cô nghe thấy cuộc nói chuyện hiêm hoi giữa ba và mẹ mình.

Đêm đó, cô thức giấc, đi ngang qua hành lang ra nhà vệ sinh, và nghe được giọng của hai người họ từ khe hở nhỏ xíu của cánh cửa.

Không nghĩ ngợi gì, cô ghé tai lắng nghe câu chuyện.

“Vậy là cô đã đưa chiếc trâm cài lại cho Chise?” Giọng của ba như thể đang quở trách.

Toàn thân cô run lên bần bật, càng nín thở tiếp tục lắng nghe.

“Ba cái trâm cài hàng giả này, làm sao hợp với tôi, nó chỉ hợp với trẻ con thôi.”

Mẹ cũng tức tối đáp trả lại.

“Nếu là một người mẹ, đáng lý ra cô phải giả vờ bị lừa rồi vui vẻ nhận lấy nó chứ. Ít ra cô cũng có thể làm vậy.”

“Anh có quyền nổi giận ở đây sao? Anh còn chưa từng tham gia buổi học hay hội thao trường của Chise. Bình thường, anh có bao giờ nhớ đến đưa con gái này, giờ thì quở trách như thế mình ra đáng làm cha lắm, thật nực cười.”

“Cô đúng là đàn bà máu lạnh. Thật đáng sợ.”

“Giờ anh dẹp chuyện của mình qua một bên rồi lại phê phán tôi. Cái món quà sinh nhật của anh á, dù có giả vờ nhận tôi cũng không thể nào vui vẻ cho được. Còn con bé Chise khi nào lớn lên rồi chắc chắn sẽ hiểu được.

Ba mẹ của nó không phải là vợ chồng, chỉ là những con người lạ lẫm vá víu dưới một mái nhà thôi.”

Chise run rẩy rời khỏi chỗ đó.

Cô trở về phòng mình, leo lên giường rồi bịt chặt tai lại, nhưng câu chuyện của ba mẹ vẫn cứ văng vẳng, lặp đi lặp lại trong đầu cô.

Cứ mỗi lần như thế, trái tim cô như bị siết chặt lại, mồ hôi lạnh túa ra đầm đìa, hơi thở cũng trở nên khó nhọc.

Những gì Chise đã làm đều vô ích rồi.

Cô chỉ tổ làm cho mối quan hệ giữa hai người ngày càng xấu đi.

Ba quở trách mẹ, rồi mẹ lại nổi cáu với ba.

Là tại mình cả.

Tại vì mình đã tặng chiếc trâm cài áo con nít rẻ tiền ấy cho mẹ dưới tên ba.

Tại vì mình đã không để ý mẹ chỉ toàn đeo những món đá quý hàng thật.

Những giọt nước mắt như chực trào ra, thế nhưng mình không được khóc, cô đã mạnh mẽ nghĩ như thế đến mức ruột gan thắt chặt, đành cắn chặt mép chặn mà chịu đựng.

Mình mà khóc mắt sẽ đỏ lên.

Nếu để ba nhìn thấy, ba sẽ lại nổi giận với mẹ. Cả mẹ nữa, Chise mà khóc thì mẹ sẽ nghĩ Chise là đứa trẻ phiền phức.

Phải, mình không được khóc! Phải giả vờ như chưa nghe thấy gì.

Chắc chắn ngày mai, ba và mẹ lại không chịu nhìn mặt nhau. Phòng khách sẽ lại ngập tràn bầu không khí bức bối.

Nếu Chise còn làm bộ mặt u ám nữa thì bầu không khí càng tệ hại hơn.

Cả ba và mẹ nhất định sẽ không muốn ở trong căn nhà như thế.

Vì vậy, Chise sẽ vờ như không biết gì và vui vẻ bình thường.

Cô sẽ cư xử một cách vui vẻ trước mặt hai người họ.

Nếu Chise làm thế thì ba và mẹ khi nhìn thấy cô có lẽ sẽ cảm thấy vui vẻ hơn.

Yuina, cả ba và mẹ của Yuina... họ cười nói vui vẻ với nhau...

Không biết từ lúc nào, bàn tay đang viết thư đã dừng hẳn, cô nhớ lại những bức ảnh mà Yuina đã gửi tới.

Tận sâu trong đáy lòng cô đang từ từ nguội lạnh dần.

Cả ba và mẹ của Chise đều không bao giờ cười nói ở nhà dù cô có vờ vui vẻ thế nào đi chăng nữa.

“Có lẽ mình... không nên cười.”

Trái tim cô nhanh chóng lạnh dần...

Dù rất đau đớn nhưng nước mắt không thể rơi...

Lẽ nào những quyết tâm nỗ lực, những ước nguyện của cô từ trước đến nay đều là sai sao?

Nếu muốn sống chung ba người với nhau, có lẽ cô nên thành thật òa khóc thì hơn?

Nếu làm thế thì cả ba mẹ của Chise cũng sẽ làm lạnh với nhau đúng không?

Toàn thân cô nặng trĩu như chì, cảm tưởng như nếu nơi này là biển ắt hẳn sẽ bị chìm sâu trong đó.

Cô đang nhìn xuống xấp giấy thư in hoa văn hình con cá, trong lòng

cảm thấy trơ trọi thì chiếc điện thoại di động đặt trên bàn vang lên giai điệu tươi sáng.

Nhìn vào tên người gọi đến, toàn thân lại càng trở nên buốt lạnh.

Là mẹ sao!

“Nếu có tiến triển gì mẹ sẽ báo” dòng tin nhắn nhận được từ mẹ ngày hôm qua hiện lên trong mắt cô như những lời chẳng lành. Lý do họ đưa Chise đến khu biệt thự này sống một mình trong kỳ nghỉ hè là vì họ cần nói với nhau những chuyện mà không muốn Chise nghe thấy...

Vì vậy, thông-báo-tiến-triển có nghĩa là...

Bàn tay cô run rẩy áp điện thoại lên tai.

“A... a lô... thưa mẹ?”

Cô thì thào bằng một giọng rất nhỏ.

Không chừng là một tin tốt chẳng.

Có lẽ hai người đã thành một cặp vợ chồng hòa hợp, sẽ đến ở chung với Chise trong căn biệt thự này.

Làm ơn, làm ơn, hãy để đi đâu đó được xảy ra đi.

Giọng nói lạnh nhạt vang lên bên tai Chise như phá vỡ niềm mong ước mỏng manh ấy.

“Mẹ nói chuyện với người kia rồi. Lần này mẹ với ông ta sẽ ly hôn. Chise, con theo họ nào, con hãy tự suy nghĩ đi.”

Gò má lẫn bàn tay đang cầm điện thoại đều đông cứng lại.

Mẹ bảo mình hãy quyết định sẽ sống chung với ai, với ba hay là với mẹ.

Khuôn mặt rạng rỡ của Yuina cùng giọng nói tươi vui kể lại tình tiết chấn động trong cuộc ly hôn của ba mẹ bạn ấy hiện lên trong đầu cô.

... Bạn ấy kể vì không thể chọn được bên nào nên đã khóc bù lu bù loa lên, ba và mẹ cuống cuồng lên rồi quyết định không chia tay nữa.

Bây giờ, nếu như Chise khóc...

Nếu như cô phản đối quyết liệt chuyện ly hôn và muốn sống chung ba người với nhau...

Nếu làm thế, có lẽ mẹ cô sẽ không nghĩ đến chuyện ly hôn nữa.

“Mẹ ơi, con...”

Đừng ly hôn mà.

Cô định nói ra, nhưng cổ họng như bị bóp chặt không thể thốt nên lời.

Vì cái sự thật không thể chối cãi là gia đình Yuina và gia đình mình khác nhau đã đâm thẳng vào trong lòng ngực cô.

Bây giờ, Chise có khóc lóc phản đối thì mẹ cô cũng chỉ cảm thấy khó chịu mà thôi.

Mối quan hệ giữa ba mẹ Chise không tốt như ba mẹ Yuina, Chise cũng không hề quan trọng đối hai người họ như là Yuina.

Hình ảnh mẹ nhíu mày nhìn cô khóc lóc ăn vạ bằng gương mặt lạnh lùng hiện lên rõ mồn một trong tâm trí.

Ba cô chắc cũng giống như thế...

Thấy Chise im lặng, mẹ cô nói tiếp với chất giọng khắt khe như mọi khi.

“Con cũng đã lớn rồi, có thể tự mình quyết định.”

“Con... hiểu rồi ạ.” Cô chỉ thốt được những lời nói yếu ớt dần dần đó ra từ cổ họng.

Mẹ bảo sẽ nhắc người kia gọi cho cô rồi cúp máy.

Chise vẫn áp nguyên điện thoại trên tai, cúi đầu lặng lẽ.

Ba mẹ cô quay lưng với nhau, lạnh lùng.

Trong lúc đó, bản thân cô đứng chết lặng với vẻ mặt yếu ớt đáng thương.

Cuối cùng, ba và mẹ vẫn sẽ quay lưng với nhau rồi rời xa mãi mãi. Chise chỉ biết đứng nhìn bằng ánh mắt yếu ớt, không thể gọi với theo mà cũng không thể níu kéo lại.

Khoảng cách giữa hai người ngày càng xa dần.

Mình không hề quan trọng với họ.

Vì vậy, mình không thể ngăn cản họ được.

Cả ba và mẹ, không ai nghe thấy giọng nói của mình.

Người ta có câu ‘đứa trẻ là mối liên kết giữa ba và mẹ’ nhưng mà mình, có lẽ là một đứa trẻ bất tài vô dụng, không thể giúp được gì cho họ...

Chise đành cúi đầu bất lực, tuyệt vọng khôn cùng.

Xót xa đến tái tê cõi lòng cho bản thân đang không thể khóc dù không ai nhìn thấy.

◇ ◇ ◇

“Riku, mở cửa. Là mẹ đây.”

Nửa đêm.

Mặc dù sắp sửa phải đi ngủ nhưng Riku không thể ngừng vẽ, cậu cứ tiếp tục đưa cây bút than trượt trên mặt sau tờ giấy quảng cáo thì nghe

thấy tiếng gõ cửa cùng giọng lèm bèm hòa lẫn nước mắt.

Cậu đứng lên, trong khoảng thời gian ngắn ngủi đi về phía cửa thềm thì vang lên tiếng ‘r ầm r ầm!’ ầm ỉ:

“Riku! Riku yêu dấu à! Con có ở đó mà! Con chắc sẽ không vứt bỏ mẹ đâu! Đừng xấu tính vậy nữa! Mở ra đi! Nếu không, mẹ sẽ chết ở đây cho con coi!” Tiếng khóc đứt quãng vẫn tiếp tục.

Riku tháo khóa ra mở cửa, ngay lập tức mùi rượu bia nồng nặc xộc tới, cánh tay lạnh toát túm lấy cổ Riku. Khuôn ngực đầy đặn như sắp sửa muốn bung ra khỏi chiếc áo hai dây ấn sát vào người cậu.

“Tên đàn ông đó, hấn bắt cá hai tay. Hấn chỉ chơi đùa với mẹ thôi. Hấn nói hấn sắp cưới con nhỏ đ ồng nghiệp trẻ đẹp cùng công ty. Đúng là đ ồ t ỏi mà!”

Cả cổ họng và xương đòn Riku ướt đẫm nước mắt nóng hổi.

Riku vừa đỡ người mẹ đang gào khóc của mình, vừa khóa cửa lại.

Từ người mẹ sau hai tháng nay mới gặp lại, ngoài mùi rượu ra thì toàn mùi thuốc lá và mùi mỹ phẩm trang điểm. Là mùi hương người mẹ mà cậu đã quen từ khi còn nhỏ - mùi hương phụ nữ.

Mẹ Riku đã sinh cậu ra khi tuổi đời mới chỉ mười bảy.

Ba Riku đã mất trước khi cậu được sinh ra, nhưng sự thật thế nào cũng không rõ. Người dân trong làng đồn đại rằng mẹ cậu đã qua lại với rất nhiều đàn ông nên có lẽ không biết được ai là ba của cậu.

Ông ngoại cậu đã mất khi mẹ cậu mới học cấp Hai nên mẹ sống với bà, nhưng rồi bà cũng đã mất trước khi đón sinh nhật lần thứ hai của cậu. Những chuyện về bà, hầu như Riku không còn nhớ mấy.

Sau đó, cậu vừa lớn lên vừa tới lui giữa chỗ ở của mẹ và viện mồ côi.

Kể từ khi lên cấp Hai và bắt đầu công việc làm thêm phát báo vào buổi sáng sớm và chiều tối, cậu đã học được cách sống một mình dù mẹ có ra khỏi nhà nhiều ngày không trở về.

Cậu còn cảm thấy thoải mái dễ chịu hơn khi ở một mình.

Cậu cũng thấy biết ơn vì mỗi lần mẹ có tình nhân mới, bà lại ra khỏi nhà mà chìa khóa cũng không đem theo nhưng không hề đưa đàn ông về căn phòng xập xệ đã bốn chục tuổi này.

Bà cũng chỉ theo đuổi những người thuộc tầng lớp ưu tú, như nhân viên ngân hàng, nha sĩ, kế toán viên, cậu cũng chưa từng bị ngược đãi bởi những tên đàn ông đào mỏ mẹ mình.

“Riku, mẹ chỉ có con thôi. Người mà mẹ thật sự yêu nhất, người có chung dòng máu với mẹ chỉ có con thôi. Còn lại, là người ngoài hết.”

Bà cọ khuôn mặt nhóp nhép đầy nước mắt, son phấn vào gáy Riku, bám lấy cậu cứng ngắc đến khở sở, dù có muốn gỡ ra cũng không tài nào gỡ bà ấy ra được.

Cậu sẽ phải chịu đến khi bà mệt lả rồi ngủ thiếp đi.

Riku hiểu được thế nên cũng bỏ luôn việc vẽ, ngồi xồm xuống chiếu tatami và ôm lấy bà ấy như thế.

Hôm sau, thân thể cậu mệt rũ rời sau một đêm thức trắng nhưng cậu vẫn phải đi giao báo.

Mẹ cậu vừa từ từ khụt khịt cái mũi vừa lầm bầm: “Mẹ yêu con, Riku.”

Mẹ cậu mới ngoài ba mươi tuổi, nếu trang điểm, ăn diện lên trông cũng không khác gì mấy cô gái đôi mươi cả. Vóc người của mẹ nhỏ nhắn nhưng lại biết cách ăn mặc, khuôn mặt xinh xắn nên bà rất tự tin vào bản thân mình.

Có lẽ vì thế mà bà yêu không bền.

“Vớì mẹ chỉ có con mà thôi. Mẹ sẽ không đi đâu hết. Mẹ sẽ ở vớì Riku suốt đời. Mẹ hứa đó.”

Lần nào bà cũng hứa hẹn như thế, nhưng khi bà tìm được tình nhân mới, bà lại đặt Riku qua một bên, rời khỏi nhà và không đem theo chìa khóa.

Từ trước đến giờ đã luôn như thế rồi.

Bà chỉ cần tới Riku mỗi khi bị mấy tên đàn ông ngoài kia bỏ rơi thôi. Nếu có tên nào bên cạnh là bà không nhớ luôn tới việc mình có một đứa con trai nữa.

Bà không có lấy một chút cảm giác tội lỗi vớì việc vứt bỏ như vậy.

Bà là người phụ nữ như thế.

“Mẹ yêu con, Riku. Mẹ yêu con, mẹ yêu con, mẹ yêu con.”

Lời thề “yêu con” cứ lặp đi lặp lại.

Những lời nói nhẹ tênh.

Những ngôn từ sáo rỗng.

Những lời lẽ chất chứa dư âm bi thương thốt ra cùng hơi thở nặng nề nặ mùi rượu, Riku uể oải hạ tay xuống, nghe chúng bằng ánh mắt lạnh lùng.

Tay chân lạnh cóng, đầu nặng trĩu, trong lòng trống rỗng, cạn khô xơ xác, dù cho mẹ cậu có thề yêu cậu bao nhiêu lần đi nữa, cậu cũng không còn tin tưởng vào những đi ều đó.

◇ ◇ ◇

Mình sẽ không để một giọt nước mắt nào rơi xuống, mình là đứa trẻ không đáng yêu chút nào...

Cuộc trò chuyện qua điện thoại với mẹ kết thúc, cô cúi đầu im lặng, cất vào hộp bút nhựa những cây bút đầy màu sắc nằm ngay ngắn trên bàn.

Vì vậy mà mình không thể níu kéo ba và mẹ...

Con dao rọc giấy dùng để cắt bao thư lọt vào mắt cô, Chise nhìn chăm chăm vào nó.

Dù cô khóc bao nhiêu đi chăng nữa, ba mẹ cũng không mấy may xúc động.

Nhưng...

Nếu-mình-cắt-cổ-tay-bằng-con-dao-rọc-giấy-này...

Họ có hoảng loạn lên không?

Họ sẽ chạy đến ngay biệt thự nơi miền quê này chứ?

Cô không thể rời mắt khỏi con dao đó.

Những ngón tay thon mảnh yếu ớt với lấy con dao rọc giấy màu vàng chanh dễ chịu.

Cô mở con dao rọc dạng gấp ra, lưỡi dao sắc nhọn lóe sáng.

Bình thường cô vẫn dùng con dao này để rọc giấy nhưng mũi dao sáng lấp lánh lúc này bỗng trở nên đáng sợ, cảm thấy ớn lạnh hết cả mang tai.

Cô thử kềm dao vào cổ tay mình.

Toàn thân cô càng run lên bần bật.

Thật sự thì không phải cô muốn chết. Chỉ là, cô muốn chút máu chảy ra... chỉ một ít thôi. Cô chỉ muốn ba mẹ hiểu được những cảm giác thật sự của mình.

Con dao trông như món đồ chơi thế này, sẽ không thể chết được.

Nên là không sao đâu. Chỉ để lại một vết sẹo nhỏ trên cổ tay thôi.

Nếu như ba mẹ có thể làm lành với nhau, nếu họ chịu nghe tiếng nói của Chise thì toàn thân có chi chút sẹo đi nữa chắc chắn cũng sẽ ổn mà!

Cô nhìn chăm chú vào lưỡi dao và cổ tay mình đến hơi thở cũng trở nên khó nhọc, thử cắt ngang đoạn mạch máu nổi lên xanh rì bằng lưỡi dao sáng chói.

Nhưng không dám đưa lưỡi dao đã áp sát vào đó.

“Mình, đúng là đứa nhất gan...”

Những lời tuyệt vọng khẽ khàng thốt ra.

Cô gấp lưỡi dao lại, mặc nguyên chiếc đầm mặc ở nhà, quăng mình lên giường úp mặt xuống.

Không được khóc.

Cô lại niệm những lời đã lặp đi lặp lại liên tục suốt từ cái đêm đau buồn cô nghe được những lời qua tiếng lại lạnh nhạt của ba mẹ hồi còn nhỏ.

Cô chắc chắn thấm cái đau đớn khi không thể khóc, ấy vậy mà mỗi khi nỗi đau sắp chực tràn, cô nén chặt trong lòng luôn bằng những lời ấy... Rốt cuộc Chise chỉ có thể làm được như thế thôi.

Với cả ba, hay cả mẹ, cô đều không quan trọng, cô không thông minh, không dễ thương, ngay cả dũng khí cũng không có, cô chỉ có giá trị ở những nụ cười của mình.

Cô phải vui cười để không làm những người xung quanh cảm thấy khó chịu... dù không được yêu mến thì chí ít cũng không làm người ta thấy ghét.

Tìm lấy những điếu tươi đẹp. Tìm kiếm những thứ hay ho.

Cô luôn giữ chừng mực để không gây cản trở, nhưng lại phải luôn tươi

vui.

Lòng cô tê tái. Cổ họng cũng đau như bị xé toạc.

Chise siết chặt tấm khăn trải giường, l`âm b`âm nhiều lần, rất nhiều lần bằng giọng khàn đặc:

“Mình phải cười... mình phải cười... mình phải cười...”

◇ ◇ ◇

“Nè, Riku, sao con cứ cau có như thế chứ. Bộ mẹ trở về con không thấy vui sao?”

Mẹ dùng hai tay tóm lấy ngực Riku, k`ề sát khuôn mặt ướt đẫm nước mắt mà trách móc.

Trái tim Riku vẫn lạnh tanh.

Chắc chắn ánh mắt cậu bây giờ đang rất lạnh lùng.

“Làm ơn đi Riku. Cười lên... cười lên đi, Riku. Tại sao con không cười, sao con không thể dịu dàng với mẹ chứ?”

Bàn tay sơn móng đỏ của bà lay Riku.

Dù vậy trái tim cậu không hề lay động.

Không phải là cậu căm ghét hay tức giận mẹ mình.

Nếu như Riku cười mà mẹ thấy yên tâm, nhẹ nhàng rời khỏi Riku thì cậu muốn làm như thế lắm.

Nhưng mà, cậu không thể nhớ nổi cách nở một nụ cười.

Sống đến bây giờ, liệu cậu đã từng cười nói vui vẻ bao giờ chưa?

“Cười lên đi... Riku. Cười lên nào...”

Giọng của mẹ càng lúc càng mang âm hưởng đau thương.

Cậu nghe những lời như lời nguyền đó bằng ánh mắt trống rỗng.

Cậu đang ở bên người thân và nghe những lời yêu thương, vậy sao bản thân lại cô độc đến vậy.

Cậu vẫn không thể nhớ ra được “cười” là như thế nào...

Đêm dài đằng đẵng, khi bình minh sắp sửa ló rạng, Chise chầm chậm dậy khỏi giường.

Cô không đắp chăn, lại nằm úp mặt nên toàn thân lạnh cóng, đầu thì nặng trĩu như đá tảng.

Cô vẫn đeo nguyên kính áp tròng nên đôi mắt khô không khóc, mí mắt sưng húp lên.

Chắc là bị sung huyết rồi.

Cô thả đôi chân xuống sàn, lột thân mình rời khỏi phòng.

Hôm nay... mình không thể gặp Riku rồi.

Không cần nhìn vào gương cô cũng hiểu. Cô không muốn Riku nhìn thấy gương mặt kinh khủng thế này. Chắc chắn, cậu ấy sẽ ngạc nhiên và thấy khó chịu.

Thêm nữa là bây giờ cũng đã quá giờ giao báo của Riku rồi.

Dù có rửa mặt ở bồn rửa bằng dòng nước mát, trái tim vẫn mãi chìm sâu không hừng khởi hơn được chút nào.

Thay lại cặp kính áp tròng xong, cô sợ phải nhìn thấy gương mặt mình trong gương, liền quay mặt rời khỏi đó.

Hôm nay... chắc Riku cũng đã mang báo đến rồi nhỉ...

Xấp báo cô nhận từ tay Riku lúc nào cũng ấm áp như những ổ bánh mì mới ra lò.

Nhưng mà, hôm nay có lẽ đã nguội lạnh mất rồi. Cô xỏ giày ở cửa thềm, len lén mở cửa ra ngoài.

Hằng hà sa sa số tia nắng mặt trời từ bên kia dãy núi chiếu rọi như những mũi tên lấp lánh, chói lòa.

Oa, trời hôm nay đẹp thật.

Nếu không phải bị mất ngủ... và nếu trong lòng không nặng trĩu như thế này thì chắc cô sẽ cảm thấy rất vui.

Nhưng bầu trời quang đấng sáng nay càng khiến cô thấy buồn hơn.

Thế giới vẫn xoay chuyển mà không màng đến nỗi buồn và tuyệt vọng của Chise.

Cô sai bước về phía hòm thư để lấy xấp báo.

Khi đến trước hòm thư, cô giật mình.

Báo chưa được giao tới!

Lòng cô thất lại.

Hôm nay đâu phải ngày cơ sở phát hành nghỉ đâu... tại sao lại vậy?

Cô đã có chuyện buồn như thế, giờ thì lại không thể đọc được báo Riku mang tới.

Cô cảm thấy như bị ông trời trêu ngươi, đôi chân mảy chùng xuống...

Bỗng, cô nghe thấy tiếng bánh xe đạp lăn trên mặt đất.

Cô giật mình, nhìn về phía âm thanh đang tiến tới gần.

Trên con đường mòn nhỏ bé được mặt trời chiếu tỏa lấp lánh, cậu con trai cưỡi trên chiếc xe đạp chở đầy báo trong giỏ và yên đang chạy tới.

Môi mím chặt, mồm hôi nhễ nhại cố hết sức đạp lên bàn đạp.

Chise mở to đôi mắt, cô nhìn cậu ấy, cô nhìn Riku, như thể một cái gì

đó, một kỳ tích rất to lớn... một kỳ tích rực rỡ đã xảy ra vậy.

Mới h ồi nãy cô còn cảm giác như tất cả mọi thứ đã kết thúc.

Nhưng không phải là “kết thúc”, mà đó là “sự khởi đầu”.

Riku dừng xe đạp trước hòm thư.

Cậu đồ m ồ hôi nhiều hơn mọi ngày, như là đang rất vội vã vậy.

Cậu cúi nhẹ đầu xuống như muốn xin lỗi vì đã đến trễ, r ồi rút một xấp báo từ giỏ xe đưa cho Chise.

Vẫn như mọi ngày...

Chise vừa ngạc nhiên ngắm nhìn Riku vừa đón lấy nó.

Ấm quá.

Hơi ấm lan tỏa từ đầu ngón tay, trong phút chốc bao bọc lấy và sưởi ấm trái tim u ám của Chise.

Xấp báo ấm quá. Chỉ như thế cũng làm cô thấy rất vui. Hôm nay, khoảnh khắc này, cô thật sự rất mừng khi đã gặp được Riku, rất hạnh phúc khi có thể nhận lấy báo từ Riku. Như được cứu vớt từ tận đáy vực thăm đen tối vậy.

Những tưởng mình không thể cười được nữa, ấy vậy mà cô đã cười thật dịu dàng, đôi mắt khô khan trở nên ướt đẫm, gò má đầy ánh sáng như rạng h ồng lên.

Chise từ từ... nở một nụ cười.

Không phải nụ cười yếu ớt, gượng ép.

Mà là một nụ cười xuất phát từ con tim.

Một nụ cười hạnh phúc.

Riku tròn xoe đôi mắt như thể ngạc nhiên.

Chise nói với tất cả nỗi niềm xúc động.

“Cảm ơn bạn.”

Lần này đến Riku nheo đôi mắt. Như thể tia nắng ban mai chiếu vào làm chói lóa khiến cậu phải cup mắt xuống. Sau đó, cậu lại khẽ cúi chào với Chise thêm một lần nữa, rồi ấn bàn đạp chạy đi.

Tấm lưng thẳng tắp ngày càng xa dần, Chise ôm lấy cuộn báo ấm áp dõi theo với vẻ mặt tươi cười rạng rỡ như sắp tan chảy.

Ngày hôm đó, Chise đã viết một lá thư cho Riku.

Trên chiếc bàn được nắng ban trưa chiếu sáng, bằng chiếc bút màu tím oải hương xinh xắn, cô viết lên giấy viết thư màu trắng đính hoa khô yêu thích.

“Gửi bạn Riku,

Cảm ơn bạn đã luôn mang báo đến cho nhà mình. Vì mỗi ngày Riku đều mang báo đến, nên bây giờ mình đã thích đọc báo hơn rồi.”

Cô viết một lá thư không địa chỉ gửi đến... bằng tất cả những tình cảm thiêng liêng, hạnh phúc.

“Những tờ báo Riku mang đến làm cho mình cảm thấy vui vẻ, tươi

sáng hơn.

Ngày hôm qua, thế giới của mình đã rất cay đắng, đau đớn và đen tối.

Nhưng vì bạn Riku đã mang báo tới, thế giới của mình lại tươi đẹp trở lại.

Khoảnh khắc mình nhận lấy xấp báo từ Riku, mình như được tiếp thêm dũng khí và thấy phấn chấn trở lại.

Vì vậy, mình muốn cảm ơn bạn chuyện lần này.

Cảm ơn bạn, Riku.

Cảm ơn bạn đã mang đến cho mình những tờ báo thật ấm áp.”

Sắc trời bao la...

Đã ba ngày trôi qua kể từ khi nhận được điện thoại của mẹ.

Cũng từ lúc đó cô không nhận được bất cứ liên lạc nào từ ba mẹ mình, chuyện ly hôn hai người đã nói với nhau bây giờ ra sao cô cũng không rõ.

Đó là vào một buổi trưa như thế.

Hai con mắt Chise đang tập trung, mũi nhăn cả lại nhìn chăm chăm chiếc đĩa màu hoa bồng công anh.

Mép đĩa tạo hình răng cưa giống với hoa bồng công anh thật. Nếu chỉ cái đĩa thì nó không đủ để thương khiến cô mỉm cười.

Nếu không phải trên nó có một món dài dài màu xanh được cắt nhỏ.

Nếu thứ dài dài mà bề mặt trơn tuột bóng bẩy đó không gọi là ớt chuông.

À mà không, giá tên nó là ớt chuông nhưng không có vị ớt chuông thì...

“Cô không cần phải cố ăn chúng đâu tiểu thư Chise à.”

Bà Ando lên tiếng.

“Dạ không, cháu mời bà dùng bữa ạ.”

Cô đáp lại bằng cả sự quyết tâm.

“Hay ta hân lên? Rắc thêm cá ngừ bào sẽ có vị đấng đấng ngon lắm. Xào với cà chua và thịt xông khói bằng dầu ô liu cũng tốt, nếu trộn với thịt

băm nhuyển làm món bánh thịt xay thì sẽ không cảm nhận được cả vị hay cảm giác đang ăn nó đâu... Món nào không thích ăn cũng không cần phải cố ăn sống nó đâu mà.”

Lý do là ba ngày trước Chise đột nhiên thông báo với bà rằng hãy đưa ớt chuông vào món ăn nhẹ hằng ngày, lần này bà Ando cũng lại có ý định khuyên nhủ cô.

Ngày thứ nhất cô chén sạch món hầm ớt chuông, ngày thứ hai cô ăn hết món bánh thịt cuộn, ngày thứ ba là món pasta kiểu Nhật với cà tím, ớt chuông và nấm đùi gà, và cuối cùng hôm nay ngày thứ tư là thử thách ăn ớt chuông sống.

“Nếu như bà làm mất hết vị của ớt chuông thì cháu chưa chinh phục được món ăn này rồi.”

Nói thế, cô dùng đũa gắp một miếng ớt chuông nhỏ chấm với một chút xíu nước sốt Ý rồi bỏ vào miệng.

Đúng là đắng thật...

Cổ họng cô hức lên một tiếng, nhưng cũng nhai kỹ rồi nuốt chửng.

Thêm một miếng nữa.

Rồi một miếng nữa.

“Tiểu thư Chise, sắc mặt cô tệ lắm đó.”

“Cháu, cháu xin lỗi... Vậy, cháu cười đây.”

Cô khẽ nhếch gò má lên vừa nhoẻn cười vừa đưa miếng ớt chuông vào miệng. Rồi nhai nó với nguyên nụ cười như thế.

Nuốt xong cô lại cười.

“... Cô không cần phải vừa ăn vừa cười như thế đâu...”

Bà Ando khẽ lẩm bẩm.

Hình như cái này cũng không bình thường.

Khó quá.

Nhưng nếu cô thích ớt chuông thì chắc chắn có thể ăn hết chúng một cách tự nhiên.

Buổi sáng hôm sau ngày cô nhận được cuộc gọi từ mẹ, Chise vực dậy khi được khích lệ bởi những xấp báo nhận từ Riku, cô đã quyết tâm làm một chuyện.

Đó là cô muốn trở nên mạnh mẽ hơn.

Để từ giờ trở đi, dù ba mẹ có ly hôn thì cô cũng có thể cười được.

Trở thành một người có thể tự mình làm mọi chuyện. Phải, giống như Riku đi giao báo để giúp đỡ cho kinh tế gia đình.

Từ giờ không chỉ dọn dẹp chén bát, hãy để cháu giúp bà việc nhà nữa, Chise đã nhờ bà Ando như thế.

Ban đầu, bà Ando đã từ chối: Tôi không thể bắt tiêu thụ làm những việc như vậy, để cô dọn dẹp chén bát là quá đủ rồi.

“Ở trên Tokyo, ba mẹ không cho cháu làm việc nhà. Nhưng mà cháu muốn học những điểu cơ bản trong cuộc sống sinh hoạt mà”, cô nghiêm túc cầu khẩn.

“Thôi đành vậy. Bài tập ở trường cô nhớ phải làm hoàn chỉnh đó”, cô được bà Ando chấp thuận.

Chinh phục món ăn cô ghét nhất cũng là một trong những mục tiêu.

Trong quãng thời gian mùa Hè này, nhất định mình sẽ ăn được ớt chuông!

Cô lại gườm gườm nhìn chỗ ớt chuông đây áp trên đĩa.

Sự kết hợp giữa chiếc đĩa màu hoa bồ công anh và ớt chuông màu

xanh lục, xét về mặt trực quan là vô cùng đẹp mắt. Cô vừa chiêm ngưỡng chúng vừa tiếp tục nhai nuốt từng miếng, từng miếng một.

“Cảm ơn vì bữa ăn ạ.”

Nụ cười cuối cùng là nụ cười thật lòng.

“Chà, vậy là cô thật sự có thể ăn hết chúng rồi. Tận ba quả cơ đấy”, bà Ando cũng cảm động nói.

Thực đơn khác như trong món cơm thập cẩm thịt chim, hay món súp cùng chanh yuzu, rau mizuna* và nấm hương, món nào cô cũng có thể ăn ngon lành.

Chise cũng giúp bà Ando thái sợi cà rốt và ngó sen trong món cơm thập cẩm.

Trong giờ học nấu ăn ở trường, Chise cũng có nấu ăn chung với bạn cùng lớp, nhưng phần lớn cô chỉ đảm nhận những công việc đơn giản như gọt vỏ khoai môn, rây bột theo đường tròn ốc, rửa dụng cụ sau khi dùng. Vì thế, cô vừa được nhận những lời chỉ dạy từ một người thạo việc nhà như bà Ando, vừa thái rau, nêm nếm thức ăn thật sự rất mới lạ và thú vị.

Nếu như ba mẹ cô ly hôn, cuộc sống của cô sẽ hoàn toàn thay đổi so với trước đây, cô đã nghĩ sẽ không còn chuyện vui nào có thể sẽ xảy ra nữa.

Riku mang báo đến giúp mình có thể trở nên lạc quan hơn, mình cũng vui khi bà Ando dạy cách làm việc nhà.

Lòng biết ơn dành cho Riku cùng những ký ức ngọt ngào lại trở nên đầy ắp.

[Sáng hôm sau]

Cô vẫn đợi Riku gần cánh cổng như mọi ngày, khi những sợi nắng len lỏi qua sườn núi, Riku đã đạp xe chạy đến.

“Chào, chào buổi sáng.”

Chise tiến đến đứng cạnh hòm thư rồi cúi đầu xuống, Riku cũng lúng ta lúng túng cúi đầu đáp lại.

“Trời hôm nay cũng đẹp ha.”

“... À à.”

Kể từ sáng hôm Riku giao báo trễ đến giờ, hai người đã có thể chào hỏi nhau đôi chút như thế.

Riku vẫn khó gần, dù có mở miệng ra trò chuyện cũng chỉ nói những câu từ rất ngắn gọn. Chise vẫn hay lo lắng, dễ rụt rè im lặng.

Nhưng kể từ hôm ấy, cô nhận ra giữa hai người đã có điều gì đó bắt đầu thay đổi.

Có lẽ không chỉ riêng Chise, mà cả từ phía Riku.

Riku vẫn đáp lại những lời nói của cô dù chỉ là những câu từ cụt ngủn. Hơn nữa, cũng có lúc Chise cảm giác như Riku đang có vẻ muốn nói chuyện với mình. Khi đưa báo, cậu ấy cứ nhìn chăm chăm Chise rồi vội vàng lảng ánh nhìn đi nơi khác. Cậu leo lên xe đạp chạy đi, giữa đường còn ngoảnh đầu lại nhìn về phía Chise.

Khi hai ánh mắt họ chạm nhau như thế, tim Chise cứ như nhảy vọt ra khỏi lồng ngực, hai chân mày Riku rướn lên như thể giật mình và ngay lập tức cậu quay đầu đi.

Riku, mới này bạn ấy nhìn về phía này!

Đầu óc cô ngẩn ra, hai gò má như chảy xệ xuống.

Cô quay trở lại vào nhà với nhịp tim đập nhanh hơn, rồi leo thật nhanh

lên lâu, tờ báo trải trên tấm thảm trông ngọt ngào hơn bao giờ hết.

Mình muốn thử nói chuyện với Riku nhiều hơn nữa.

Mình muốn biết thêm về Riku.

Những cảm xúc đó ngày một dâng cao. Nhưng Riku phải giao xong báo trong thời gian được quy định nên không thể giữ chân cậu ấy quá lâu.

Sáng nay cô lại nhận lấy báo từ tay Riku và nói lời cảm ơn.

“... Truyện đó, mình đọc rồi.”

Riku thẫn thùi, ánh mắt vẫn lảng đi nơi khác.

“Hả?”

Cô ngạc nhiên nhìn lại cậu, mặt cậu vẫn hằm hằm.

“Cái mà... đăng dài kỳ trên báo đó...”

Có lẽ nào vì Chise nói rằng thích thú với mẫu chuyện đó mà Riku cũng thấy có hứng thú và đọc nó sao.

Ôi, mình phải làm sao đây?

Mặt cô đang nóng dần lên. Nhưng mà, Riku nhớ rõ lời của Chise, lại có hứng đọc nó rồi nói với cô thế này, Chise cảm thấy rất vui.

“Đó là một câu chuyện đẹp mà nhỉ?”, cô mỉm cười thì thào.

“... Ừm.”

Riku cũng nhỏ tiếng thì thào, bằng cái giọng khàn đặc, “Chào,” cậu thông báo cộc lốc rồi đập thật mạnh lên pên đan, phóng đi nhanh hơn ngày thường.

Tiếng bánh xe đạp lăn trên mặt đất, cùng tấm lưng thẳng tắp nhanh chóng xa dần.

Sực nhớ ra hôm nay vẫn chưa nói lời cảm ơn, cô ôm báo trong lòng và

la lên thật lớn:

“Cảm ơn bạn vì xấp báo nha!”

Riku không quay đầu lại, nên cô cũng không biết giọng của mình có đến được tai cậu ấy hay không nữa.

Ngày mai mình sẽ đợi tiếp.

Những cảm xúc hạnh phúc nện vào trong tim, cô lại siết chặt tập báo trong lòng, mỉm cười quay trở vào trong nhà.

Cô nhẹ bước lon ton leo lên cầu thang.

Cô mở cửa phòng, ngửi xôm xuống thảm và mở cuộn báo vẫn còn hơi ấm cùng những tờ rơi rực rỡ màu sắc.

Bên cạnh đó, cô đặt một cuốn sketchbook dùng để lưu trữ và lọ keo dán, một cây kéo và cùng một cây viết cũng được xếp ngay ngắn.

Giống hệt như những đóa hoa đang nở rộ đầy màu sắc trên sàn, chỉ vậy thôi cũng làm cô thêm hồi hộp.

Cứ mỗi lần đọc một trang báo, thế giới mở ra, trí tưởng tượng của cô càng rộng mở.

Cô trải nghiệm những cảnh sắc, âm thanh, bầu không khí của những nơi mà mình chưa biết đến bằng cả mắt, tai và da thịt, từ đó thế giới lại mở rộng thêm, giúp cô tiếp thu thêm kiến thức.

Những tin đau buồn có, sự kiện đáng sợ cũng có.

Những thông báo đáng mừng cùng những mẫu chuyện ấm áp lòng người, cả những thông tin mới lạ làm cô bất giác nghiêng người về phía trước.

Câu trả lời của bác sĩ trong chuyên mục tư vấn đời sống hôm nay cũng gãy gọn rõ ràng, truyện tranh bốn khung khiến ta cười khúc khích, câu

chuyện dài kỳ đăng trên báo cũng đã để hai nhân vật suốt ngày cãi nhau thấu hiểu được tình cảm của nhau, làm ta thấy thư thái và ấm lòng vô cùng.

“Saburo và Wakako làm lành với nhau thật tốt quá.”

Cô thở phào nhẹ nhõm, hồi tưởng lại cuộc đối thoại với Riku sáng nay, đôi gò má lại nóng bừng lên.

Riku cũng đang đọc mẫu chuyện này...

Không biết Riku sẽ suy nghĩ thế nào sau khi đọc xong chương hôm nay. Nếu Chise cũng bắt chuyện được với cậu thì hay quá. Liệu Chise có thể trò chuyện hân hoan với cậu không. Chắc không bị cho là cô gái kỳ lạ đâu nhỉ?

Mình muốn trò chuyện với Riku nhiều hơn nữa, nhưng mà... không được đâu... nhỉ... Cậu ấy khác với mình, Riku mới chỉ là học sinh cấp Hai nhưng đã biết đỡ đần cho mẹ, mỗi sáng đi giao báo, bận rộn làm việc...

Riku thật đáng ngưỡng mộ.

Cô thấy ghen tị với đi ều đó.

Riku chắc chắn rất quan trọng đối với mẹ cậu ấy nhỉ...

Thỉnh thoảng, cô lại tưởng tượng đến cuộc sống của hai mẹ con Riku.

Không phải là một gia đình đông vui nhưng chắc chắn rất nhẹ nhàng êm ả... hai người họ đều cần đến nhau, đỡ đần lẫn nhau... trong gia đình ấy ắt hẳn luôn tràn ngập bầu không khí ấm cúng, dịu dàng.

“Thật tốt.”

Ao ước của cô đã vượt ra thành tiếng thì thầm.

Nếu gia đình Riku được như thế thì thật tốt quá...

Riku sống hạnh phúc thế thật là tốt...

Kết thúc công việc giao báo, Riku không muốn chạm mặt với mẹ nên cậu đến thẳng trường, vào phòng mỹ thuật ng ửi vẽ một mình.

Tấm vải canvas nhuộm sắc hoàng hôn mềm mại, cậu nhớ tới dải ruy băng trắng muốt bay phất phơ đáng yêu ấy, cùng với mái tóc đen dài gọn gàng.

Một cô gái khiêm tốn với làn da trắng hồng, dáng người mảnh mai, nhỏ nhắn...

Vào đêm mẹ cậu bị đàn ông ru ồng bỏ r ồi trở về nhà, mẹ cậu đã bám lấy cậu, gào khóc:

... Cười lên, Riku. Sao con lại không cười?

Cậu bị lay người, bị đổ lỗi, thế giới của Riku đêm ấy trở nên đen tối, trống rỗng.

Suốt cuộc đời này, cậu sẽ phải tiếp tục sống trong u tối vậy sao?

Trong cuộc đời đó, cậu sẽ tiếp tục sống với trái tim trống rỗng, không cần như thế này sao?

Như thế có được gọi là sống không?

Liệu bản thân cậu có lý do để sống không?

Khi mẹ cậu bình tĩnh lại thì cũng đã quá nửa đêm, Riku phải kh ớ sở tách hai cánh tay mẹ đang ôm ghì lấy cổ mình như một đứa trẻ r ồi cứ thế dựa vào tường mà thức thâu đêm.

Vì cũng sắp tới giờ giao báo nên cậu đã định không ngủ, nhưng lỡ thiếp đi một chút khi trời g ần sáng.

Khi cậu chợt tỉnh giấc thì đã quá giờ phải ra khỏi nhà đến hơn 30 phút.
Quá trễ rồi!

Cậu vội đặt mẹ cậu xuống sàn ngủ rồi đắp chăn cho bà, còn bản thân cậu chỉ rửa qua mặt rồi phi nhanh ra khỏi nhà.

Chìa khóa cậu cũng không để lại ở nhà.

Đằng nào thì để ở nhà mẹ cậu cũng không dùng. Vì bà luôn để cửa mở khi ở nhà lần lúc ra ngoài. Dù mẹ cậu có ra ngoài thì cũng không có kẻ tò mò nào đột nhập vào căn nhà tồi tàn đó cả. Mà dù có đi nữa cũng không có gì để trộm.

Cậu phi chiếc xe đạp muốn đứt hết cả hơi tới cửa hàng.

... Đến trễ rồi đấy, Riku!

Cậu bị chủ cửa hàng chửi mắng.

... Cháu xin lỗi.

Cậu vừa cúi đầu xin lỗi, vừa nhét tờ rơi vào từng cuộn, từng cuộn báo mới được in ra, rồi gom chúng lại chất lên yên và giỏ xe đạp.

Đừng có gây tai nạn, cậu mà gây ra tai nạn là cửa hàng chúng ta gặp phiền phức đấy! Cậu nghe giọng cộc cằn của ông chủ sau lưng, rồi lên pê đan.

Cậu chưa từng ngủ quên mà đến trễ thế này.

Ở làng quê này, không có nơi nào khác chấp nhận một học sinh cấp Hai như Riku làm việc cả. Cậu luôn gò ép mình vào khuôn khổ để không

bao giờ vi phạm lỗi và bị đuổi việc.

Thời gian đầu, cậu đã xếp sẵn hai cái đồng hồ báo thức mua ở cửa hàng đồng giá 100 yên, nhưng chưa bao giờ để nó phải reo cả.

Trước khi chuông reo cậu đã tự mình thức giấc, sửa soạn chuẩn bị và đến cửa hàng. Cậu nhận báo và đến giao cho các hộ gia đình đã ký hợp đồng đặt giao báo.

Cuộc sống như thế đã tiếp diễn hơn hai năm nay.

Cậu cảm thấy bức bối với lần đầu đi trễ, trái tim cậu càng thêm cấu kỉnh khó chịu khi nghĩ tới việc mẹ ở lại nhà đến khi tìm được tình yêu mới.

Nếu cậu lại bị mẹ tra tấn bằng câu hỏi sao không cười với bà...

Chỉ tưởng tượng tới cái cảnh bị ôm lấy, bị khấn cầu van nài, nghe những lời gào khóc “hãy cười đi”, sự tức giận trong lòng càng cồn lên cào cấu lòng ngực cậu.

Cậu căm ghét sự vô cảm và ngây thơ của mẹ cậu.

Suy nghĩ như thế về người thân ruột thịt duy nhất của mình, cậu cũng hồng ửng sao? Cậu cũng đâu có giao tiếp tử tế được với ai khác nữa.

Chưa bao giờ cậu nghĩ mình muốn có một người bạn tâm sự. Khi vẽ tranh một mình, cậu mới có thể cảm thấy an tâm nhất.

Dù vậy, cậu vẫn có thể cảm nhận như thế thế giới xám xịt, tẻ nhạt, lào xào như mặt giấy báo này vẫn từng bước mở rộng không thể kiểm soát.

Mới cảm xúc trống rỗng trộn lẫn với sự giận dữ đó, cậu ném những cuộn báo vào hòm thư một cách máy móc.

... Hôm nay trễ hơn mọi ngày sao?

Bị mấy ông bà già dậy từ sớm cầu nhau, cậu cúi đầu xin lỗi nhỏ nhẹ, khi đã phát quá nửa chỗ báo, mới tới nhà cô gái ấy.

Một căn biệt thự cổ kính kín cổng cao tường.

Cô gái vẫn đứng bên lễn bên ngoài cánh cổng mỗi sáng đang cúi đầu trợ trợ bên cạnh hòm thư.

Lẽ nào cô ấy thất vọng vì không thấy báo được mang tới?

Lẽ nào, cô ấy đã đứng đó đợi, cứ nhìn mãi vào cái hòm thư trống hoắc?

Khi l ồng ngực cậu đang nghẹn lại thì cô ấy ngẩng đầu lên.

Nhìn thấy Riku đang đạp xe tới gần, cô ấy mở to đôi mắt trong đen láy.

Chắc cô ấy đã nghĩ Riku sẽ không tới. Dường như rất ngạc nhiên.

Cô ấy rụt rè nhẹ hé đôi môi, đôi mắt càng mở lớn hơn nhìn mãi Riku như muốn nín thở.

Quả nhiên đã bắt người ta đợi mình r ồi.

Cậu vừa lại cảm thấy hối lỗi vì đã sợ ý đi trễ, vừa rút một cuộn báo từ giỏ xe đạp ra đưa cho cô ấy.

Cô ấy ngay lúc này cũng giống như lần đầu khi nhận lấy báo từ Riku vậy, ngẩng đầu nhìn Riku với vẻ mặt ngạc nhiên thuần khiết.

Ánh mắt cô ấy vẫn nhìn Riku hết sức chăm chú nên Riku cũng nín thở nhìn lại khuôn mặt nhỏ nhắn trắng ngần ấy.

Cô rụt rè đưa hai cánh tay mảnh khảnh ra, và khoảnh khắc đôi bàn tay nhỏ bé không tỳ vết nhận lấy xấp báo từ Riku, đôi bờ vai mỏng manh chợt như rung lên nhè nhẹ.

Lúc này Riku mới bắt đầu nhận ra, đôi mắt cô ấy đỏ hoe.

Lúc ấy tim cậu đập thành thịch, đôi má và bờ môi ấy như hút lấy cậu... trong đôi mắt đen lay láy tràn ngập ánh sáng trong trẻo.

Cậu nhìn chăm chăm vào khuôn mặt mỉm cười hạnh phúc, tựa như những đóa hoa vô danh xinh đẹp, thuần khiết thắm lạng trên núi đang nở hoa ngay trước mắt mình mà thấy ngạc nhiên và rộn ràng trong lòng.

Cậu không hiểu sao cô ấy có thể cười vui tươi như thế.

Vì cô ấy đã mãi đợi báo Riku mang đến?

Vì cuối cùng nó cũng đã tới nơi?

Không lẽ, chỉ vì như thế thôi sao?

... Cảm ơn bạn.

Vẫn như mọi hôm, cô gái ấy cảm ơn Riku, bằng một giọng nói nhỏ nhẹ, khiêm tốn. Cả giọng nói lẫn âm điệu đó chất chứa cả niềm cảm tạ lẫn nỗi vui sướng hơn mọi ngày.

Chỉ là xấp báo thôi mà!

Với đôi mắt lấp lánh, đôi gò má đỏ bừng lên như thế, cô ấy cẩn thận ôm vào lòng mình cuộn giấy xám tro sần sùi mà Riku đã đưa như thể ôm báu vật vậy...

Trái tim lẽ ra đã trống rỗng của Riku như thể có một nguồn sáng ấm áp chiếu rọi, làm cho thế giới xám xịt trở nên óng ánh, tươi sáng hơn.

Bởi vì cô ấy đã cười với mình.

Bởi vì cô ấy đã ôm chặt vào lòng cuộn báo, một cách trân trọng.

Như một thứ phép thuật khiến cho cái ý vị của thế giới, của cảnh sắc và vạn vật dần thay đổi.

Thanh khiết và trong sáng hơn.

Cậu cứ muốn ở lại mãi để ngắm nhìn khuôn mặt mỉm cười tràn đầy hạnh phúc này, lại như muốn rời xa cô ấy ngay lập tức, hai thứ cảm xúc mâu thuẫn ấy khiến cậu lung lay, vội cúi chào cứng nhắc, đập lên pê đan di chuyển đến điểm phát báo tiếp theo.

Từ ngày hôm ấy, cô gái ở biệt thự trở thành một cô gái đặc biệt trong tâm trí Riku.

Đặc biệt như thế nào, cậu cũng không rõ.

Vì cậu chưa từng để tâm tới người khác như thế này bao giờ. Nhưng cậu trân trọng cô gái đó, khác hẳn với chúng bạn trên lớp.

Cậu bắt đầu để ý mình trông thế nào trong mắt của cô ấy, thật lòng không muốn người ta cảm thấy không thoải mái vì những lời nói hay hành động lỗ mãng của mình.

Trên đường đến biệt thự giao báo, nhịp đập tim cậu nhanh hơn một chút, thấy trái tim giật thót khi thấy chiếc hòm thư màu đỏ, lại thấy mình như đang nín thở trước cô gái đứng rụt rè bên cạnh hòm thư, sau đó lòng cậu dần ấm áp lên.

Mình muốn nói chuyện với cô ấy nhiều hơn. Mình muốn nghe giọng nói cô ấy nhiều hơn nữa.

Những cảm xúc đó dâng cao hơn bao giờ hết, chực trào ra. Cậu cảm thấy bối rối với chính mình, cũng nhiều lần cậu định bắt chuyện với cô ấy mà không thành, hôm nay là lần đầu tiên cậu xây dựng được một cuộc đối thoại cho ra hồn.

... Truyện đó, mình đọc rồi.

Có lẽ, lời nói của cậu có hơi đường đột. Cô ấy chỉ “Hơ?” một tiếng có vẻ rất ngạc nhiên.

Trong thâm tâm, cậu thấy hối hận và bối rối, lại khẽ thì thào lần nữa.

... Cái mà, đăng dài kỳ trên báo đó...

Cậu cố tìm cách nặn ra lời nào khác, cô ấy lộ rõ vẻ bối rối, rụt rè đáp lại:

... Đó là một câu chuyện đẹp mà nhỉ?

... rồi nhẹ nhàng nở một nụ cười.

Những lời mở đường đó khiến lòng cậu nóng lên, cùng lúc là chút xấu hổ, mạch đập nhanh hơn, rồi trái tim cậu như lạnh đi với nỗi buồn, cậu khẽ khàng “chào” một tiếng, đập lên pên đan như trốn chạy.

Có thể trò chuyện cùng thế này đáng ra cậu phải thấy vui, tại sao bản thân lại buồn như vậy.

Có lẽ là vì cậu đọc mẫu chuyện cô ấy thích, nhưng lại không có được cảm nhận giống như cô ấy.

Cuộc sống thường nhật êm ấm, tấp nập của một đại gia đình sống nơi thành thị ở Nhật sau chiến tranh.

Các nhân vật trong đó đều đơn giản, tốt bụng, bận rộn khóc cười...

Cậu nhìn chăm chăm bằng ánh mắt vô cảm vào câu chuyện an hòa ngớ

ngần đó.

Cứ như câu chuyện viễn vông ở một thế giới xa vời nào đó vậy.

Nhưng mà, “Đó là một câu chuyện đẹp mà nhỉ?” Với cô gái có thể cười một nụ cười ấm áp như vậy, đó là một câu chuyện ta có thể đồng cảm.

Chắc chắn cô ấy cũng có một “gia đình” luôn nghĩ cho nhau như thế.

Cô ấy... khác với mình. Vì cô ấy là một tiểu thư được dạy dỗ trong một gia đình gia giáo ở thành thị.

Trái tim cậu trở nên lạnh lẽo với sự thật đó.

Thế nhưng, cậu đã được cứu rỗi bởi một cô gái được nuôi nấng trong một gia đình dục dăng như thế, một cô gái có thể luôn dành sự dục dăng đó cho những kẻ xa lạ.

◇ ◇ ◇

Á..., cô bật nghĩ vậy khi mắt kính áp tròng mỏng mảnh rơi ra khỏi ngón tay Chise trôi xuống lỗ thoát nước.

Buổi tối.

Cô đứng trước bồn rửa mặt tháo kính áp tròng ra, kẹp giữa ngón cái và ngón trỏ, rửa chúng dưới vòi nước thì chuyện xảy ra, một thảm kịch xảy ra khá thường xuyên.

“Á.”

Cô méo mặt, đáng thương nhìn xuống lỗ thoát nước.

Lần đầu cô đeo kính áp tròng là mùa Xuân năm lớp Tám.

Vì liên quan đến việc đi đầu chính loạn thị, cô không sử dụng loại kính áp tròng mềm dùng một lần bỏ, mà đang dùng loại kính áp tròng cứng sáng

đeo vào tối tháo ra. Hồi đầu, cô lột một tấm lột chuyên dụng trên mặt lỗ thoát nước rồi rửa một cách cẩn trọng, nhưng chẳng mấy chốc cô đã quen, cũng dần lười lột.

Hồi trước cũng có một lần cô làm trôi kính áp tròng.

Sau đó một thời gian, cô đã có để ý hơn nhưng rồi lại lơ là.

Cô nhìn lỗ thoát nước mà tiếc hùi hụi, nhưng kính áp tròng đã rơi xuống rồi sẽ không có chuyện nó bay lên lại.

Cô đeo kính vào thở dài.

“Mình lại thế nữa rồi...”

Cùng một lỗi mà phạm phải tới hai lần, con đường trở thành một người phụ nữ trưởng thành, độc lập hãy còn xa lắm. Hay dù có thành một phụ nữ độc lập cũng vô phương cứu chữa khỏi chuyện làm rơi hay đánh vỡ mắt kính áp tròng nhỉ?

Cô mãi mê suy nghĩ miết rồi chợt giật mình.

Sáng ngày mai! Làm sao giờ!

Trời đã tối rồi, không thể đi làm kính áp tròng thay thế được.

Nếu đi xe buýt lên thị trấn có lẽ sẽ tìm thấy được cửa hàng làm kính áp tròng, nhưng dù có đi sớm đi nữa thì cũng phải giờ làm việc ngày mai mới có thể nhận kính được.

Thị lực hai mắt của Chise chỉ có 0,04 độ. Nếu không đeo kính áp tròng thì cô không thể đọc được những chữ cách mắt 30 centimét.

Nhưng cô cứ thấy xấu hổ khi phải đeo kính trước mặt Riku.

Chỉ có một lần duy nhất là khi cô ngó ra ngoài từ cửa sổ phòng lầu hai, nhưng đã vội kéo rèm ngay khi vừa chạm mắt với Riku. Mọi chuyện chỉ xảy ra trong thoáng chốc nên có lẽ Riku cũng không hiểu chuyện gì cả.

Nhưng lần này cậu ấy sẽ nhìn thấy rõ ràng.

Để đối phương nhìn thấy gương mặt khác với mọi ngày của mình cần khá nhiều dũng khí.

Hơn nữa, mình... không hợp đeo kính... kính của mình gọng đen, trông chẳng dễ thương chút nào...

Chise vô cùng hối hận, giá như đã làm một cặp kính có gọng dễ thương hơn.

Cô len lén liếc nhìn khuôn mặt đeo kính gọng đen của mình trong chiếc gương nơi bồn rửa.

Cô đang nhìn thấy một đứa con gái ngu ngốc y hệt như cô gái Hội trưởng Hội Một sách bước ra từ truyện tranh hài vậy.

“Không được.”

Cô ôm lấy mặt.

Hai tay đặt lên kính che đi đôi mắt, rồi ngẩng xồm xuống cạnh bồn rửa mà rên rỉ.

“Ôi không, mình không thể đi gặp Riku với bộ mặt xấu xí thế này được.”

◇ ◇ ◇

[Sáng sớm ngày hôm sau...]

Sau một hồi đau đầu suy nghĩ đến phút cuối cùng, Chise quyết định sẽ chỉ đeo kính áp tròng ở mắt phải.

Nếu có thể nhìn thấy một nửa thì kiểu gì cũng xoay sở được thôi.

Nhưng thực tế, cô bước đi với một mắt nhìn rõ và mắt còn lại mờ mờ ảo ảo liên tục thấy đầu óc xây xẩm, chân cũng đứng không vững.

Chỉ trong vài giây, cô bắt đầu cảm thấy khó chịu, ngẩng sụp xuống trước cửa thềm.

Mình sẽ ở đây... thêm một chút nữa thôi.

Vì nếu nhắm mắt lại sẽ thấy ổn hơn.

Vì cô sẽ ra ngoài kia ngay trước khi Riku đến, lặn ra chỗ hòm thư rồi sau đó chỉ cần lấy báo thôi.

Trong khoảng thời gian đó, chắc chắn cô có thể chịu đựng được sự khó chịu này.

Nhưng, cô đã rờ người ra lâu hơn mình tưởng, vừa mở cánh cửa ở bậc thềm là chiếc xe đạp của cậu ấy đã đến trước hòm thư rồi.

Thôi chết!

Cô vội vã chạy ra.

Ngay lập tức cô bị hoa mắt, cơ thể cũng chao đảo theo.

Cô định chạy thẳng về phía trước vậy mà chân lại loạng choạng, cô thoáng nghĩ thà nhắm mắt tiến lên không phải an toàn và dễ chịu hơn hay sao, trong khi vẫn đang định tìm cách đi lèn ra đến hòm thư thì...

Một cánh tay mảnh khảnh đỡ lấy cơ thể đang mất thăng bằng của cô.

Là Riku.

Hình như thấy Chise đang loạng choạng, nên cậu ấy không thể làm ngơ mà xuống xe chạy đến.

Chise ngã up vào lồng ngực rắn chắc và ngửi thấy được cả mùi của chiếc áo phông ướt đầm mồ hôi, lòng chợt thấy hỗn loạn.

Mình, đang được Riku đỡ dậy...! Tay của Riku, đang quàng lên vai mình... Mùi của Riku... lồng ngực cậu ấy...

Riku mảnh khảnh thế mà có vẻ khỏe.

Cậu đỡ người Chise dậy rất vững chãi.

“... Sức khỏe bạn không tốt thì đâu cần phải ra.”

Cậu ấy nói bằng cái giọng trầm trầm, nhấm nhẳng.

“Không, không phải thế đâu. Cái này là...”

Cô nói là do mình chỉ đeo kính áp tròng một bên mắt, sau đó đồng dài kê lên lại sự tình.

Nhưng cô vẫn không dám nói là không muốn để Riku nhìn thấy gương mặt ủ rũ đeo kính gọng đen của mình được.

Phải, tuyệt đối, tuyệt đối không thể nói ra.

Mình sẽ bị Riku coi thường là đứa con gái thích khoe khoang mất.

Chỉ mới tưởng tượng thôi cô đã nóng bừng cả mặt lên rồi.

“Mặt bạn đỏ kia. Đúng là bạn bị cảm rồi.”

“Không phải đâu.”

Hơi thở Chise cũng đứt quãng. Riku nhìn thấy tình trạng cô như thế, thật sự nghĩ cô có vẻ không được khỏe cho lắm. Cậu đỡ cô đưa đến trước cửa thềm.

Sau đó thì mang một xấp báo cho cô.

“Cảm, cảm ơn bạn...”

Chise lấy báo, xấu hổ rũ đầu.

“... Không có gì.”

Cậu nhỏ tiếng thì thào, nét mặt như muốn nói thêm đi đâu gì đó, nhưng rồi lại thôi. Cậu chạy lại chỗ xe đạp, cứ thế mà đạp lên pê đan bỏ đi.

Mình đã làm phiền Riku nhiều quá rồi...

Cô bước lảo đảo đến bồn rửa mặt, tháo chiếc kính áp tròng mắt phải ra, rửa xong cất vào trong hộp đựng rồi đeo kính vào.

Tâm nhìn lập tức trở nên rõ hơn, cô thấy hình ảnh cô gái đeo kính đen mờ dần phản chiếu trong gương.

Cô ngồi trong phòng ở lầu hai, buông thõng đôi vai và trải rộng tờ báo ra thì thấy một tin giảm giá của cửa hàng mắt kính in trên tờ rơi được gấp bên trong. Hình như ở đó cũng có làm kính áp tròng nữa nên ăn sáng xong cô lên xe buýt vào thị trấn.

Có khá nhiều người đi xe buýt buổi sáng, nhưng cô vẫn có được chỗ ngồi.

Ngồi trên chiếc xe buýt rung lắc băng qua con đường thanh bình nằm giữa hai cánh đồng rau và lúa khoảng chừng ba mươi phút, những tòa nhà

bắt đầu xuất hiện bên ngoài cửa sổ.

Chiếc xe buýt dừng ngay trước trung tâm thương mại có treo băng rôn với dòng chữ “Giảm giá mùa Hè!” và hầu hết hành khách đều xuống trạm đó.

Cửa hàng mắt kính trong tờ rơi nằm ngay mặt tiền con đường lớn ở khu trung tâm thị trấn nên tìm thấy ngay.

Ở đó cô đo thị lực và mua kính áp tròng cùng nhà sản xuất với cái mà cô đã làm trôi xuống cống.

Hàng vừa mới hết trong kho nên tới ngày kia cô mới có thể lấy được.

“Em có muốn mua loại của hãng khác không?”

“Chuyện đó...”

Cô muốn sớm có được kính áp tròng mới. Nhưng đúng là từ trước tới giờ cô chỉ hợp với loại đang dùng.

“Dạ ngày kia cũng không sao đâu ạ.”

[Ngày hôm sau]

Chise đeo chiếc kính gọng đen vào, sốt ruột đợi Riku trong vườn.

Hôm qua, vì chỉ đeo kính áp tròng một bên mắt nên cô đã bị loạng choạng làm phiền tới Riku, vì vậy mà sáng nay cô chấp nhận đeo kính vào.

Cô chọn mặc chiếc váy liền mảnh màu trắng yêu thích, nhưng lo lắng không biết nó có cân xứng hay phù hợp với khuôn mặt đeo kính của mình hay không nữa.

Nhưng cô vẫn quanh đi quẩn lại gần cánh cổng từ sớm hơn mọi hôm để tránh không bị lỡ khi Riku đi ngang qua thì chiếc xe đạp của cậu tiến tới gần.

Tim cô đập thành thịch.

Cô khẽ cúi mặt xuống, gò má nóng hôi hổi háo hức đứng trước hòm thư.

Riku nhìn về phía Chise với đôi mắt mở to.

Ngay tức khắc hai gò má càng nóng hơn, mồ hôi như rịn ra vùng dưới cánh tay.

Riku nhìn khuôn mặt Chise chăm chú một hồi lâu lâu hơn mọi ngày. Đúng là đeo mắt kính trông thật dị, Chise không khỏi lo lắng.

Cặp kính này, mình chỉ đeo hôm nay và mai thôi. Từ ngày kia mình quay lại với kính áp tròng rồi, cô không cưỡng lại được niềm thôi thúc muốn giải thích như thế với cậu ấy.

Chise đỏ hết cả mặt, Riku cũng thấy tội lỗi khi nhận ra mình đã nhìn người ta quá kỹ nên lảng đi, rồi chìa tờ báo ra cho cô.

“Cảm ơn bạn.”

Cô đón lấy bằng hai tay và cúi đầu xuống, Riku cũng thì thào “Ừ” rồi cúi đầu.

Sau đó cậu ấy lại nhìn mắt kính cô lần nữa, rồi ngay tức khắc lảng mắt nhanh đi chỗ khác, rời đi trong bộ dạng vội vã.

Hôm nay cô không thể nói gì cả.

Cô thất vọng chùng đôi vai xuống.

Cô xử lý bớt đông bài tập trong buổi sáng, còn bữa ăn phụ buổi chiều, cô nhặt lấy những trái nho muscat được để đông trong ngăn đá tủ lạnh.

Cô đặt lên lòng bàn tay những hạt màu xanh đã đông cứng, mát lạnh rười rượi, lăn tròn chúng thì có thể dễ dàng tách lớp vỏ ra.

Cô bỏ vào miệng trái nho lấp lánh và cắn nhẹ, sự hòa trộn giữa cảm giác xôm xộp như của kem sorbet* và cảm giác mềm mại của thịt nho thật kỳ lạ. Cái mát lạnh kích thích của những trái nho đông lạnh còn đọng lại và tan chảy dần trong miệng cũng rất thú vị.

“Hôm nay cô ăn kiểu này lạ nhỉ?”

Bà Ando gọi câu chuyện.

“Cái này người ta giới thiệu trên báo ấy bà. Nhiều món đồ đông lạnh rữ ăn ngon ngoài sức tưởng tượng của mình luôn.”

“Chà, vậy là bánh baumkuchen*, anpan*, cream bun*, bánh mì dưa gang, bánh bông lan cuộn trái cây, bánh sừng bò sô cô la và marshmallow* trong tủ lạnh là cô Chise bỏ vào sao?”

“Dạ vâng ạ.”

Cồ thì thẩn, mặt hơi ửng đỏ.

Thấy món nho muscat đông lạnh là điểm nhấn nên cô cũng muốn thử nhiều thứ khác nữa nên mới gói tất tần tật lại rữ bỏ hết vào ngăn đông lạnh.

Có vẻ sẽ tốn khá nhiều thời gian để ăn hết chỗ đó.

“Cứ như mấy trò thử nghiệm mùa Hè của học sinh Tiểu học nhỉ?”

Bà Ando nói với vẻ mặt tươi cười, cô lại đỏ mặt, rụt cổ lại giả vờ chỉnh mắt kính.

◇ ◇ ◇

Sáng hôm sau, Riku nhìn chăm chăm Chise xuất hiện với mắt kính trên mặt.

“...”

Cậu ấy hỏi sao lại đeo mắt kính còn đỡ, nhưng cứ lặng lẽ hướng mắt về cặp kính nên người bị nhìn là Chise càng cảm thấy xấu hổ hơn.

Có lẽ còn xấu hổ hơn cả việc đứng đây với bộ đồ bơi trên người.

“À, ờ, hôm nay... mình nghe nói buổi chiều sẽ có mưa đấy.”

Chise cũng không đề cập gì đến vụ mắt kính, cao giọng nói.

Hình như mình toàn nói chuyện về thời tiết không thôi.

Nhưng cô không biết nên đề cập đến vấn đề nào khác nữa. Huống chi trong lúc khủng hoảng thế này.

Riku lẩm bầm với vẻ khó khăn “À”, rồi đưa báo cho Chise. Trước khi đập pê đan đi, cậu lại nhìn chăm chăm vào mắt kính của Chise lần nữa.

“Cảm ơn bạn.”

Chise không muốn bị nhìn vào gương mặt hơn nữa nên cúi đầu thật sâu, chiếc mắt kính trên mũi trượt xuống, cô vội vàng đẩy nó lên bằng một tay.

Buổi chiều ngày hôm đó...

Từ ngày mai mình được quay lại với kính áp tròng rồi.

Leo lên xe buýt đi về phía thị trấn, lòng cô cảm thấy nhẹ nhõm hẳn.

Buổi sáng trời hãy còn quang đãng, vậy mà mây đã vây kín bầu trời từ lúc nào. Theo dự báo thời tiết thì hôm nay còn có sấm chớp.

Nếu có thể về được trước lúc đó thì tốt quá...

Cửa tiệm đông người hơn cô tưởng và mất khá nhiều thời gian để nhận kính. Dù vậy, cô cũng đã nhận đủ cặp kính áp tròng hai bên trái phải, đeo vào rồi lên xe buýt về nhà với nụ cười hơn hở.

Chiếc xe vừa bắt đầu chuyển động thì ngay lập tức, mưa đã lộp độp rơi vào cửa sổ xe.

A, trời mưa rồi...

Cơn mưa ban đầu chỉ hơi lất phất, dần dần trở nên mạnh bạo hơn,

tiếng mưa rơi lộp bộp dữ dội lên cửa sổ, cô còn đang lo lắng liệu cửa sổ có bị vỡ hay không thì bên ngoài chợt lóe lên “Roẹt”.

“!”

Chise co rúm người lại.

Sấm sét!?

Ngay tức khắc sau đó, một thứ âm thanh sắc nhọn như muốn xé toạc cả bầu trời dùi vào tai cô.

Không, không.

Chise rất sợ sấm sét.

Cả bầu trời rực sáng lên rất đẹp. Nhưng cái âm thanh khủng khiếp ngay sau đó thì cô không thích chút nào. Tiếng người hò la, tiếng gào thét, tiếng đồ đạc rơi, tiếng vỡ vụn. Tất cả những âm thanh đó cô rất ghét, nhưng cái sức mạnh của sấm sét khi đánh xuống lại rất đặc biệt.

Cô thu người trên ghế, bịt lỗ tai lại.

Dù làm vậy, cô vẫn nghe thấy được tiếng sấm sét đánh xuống như xuyên thẳng qua mặt đất.

Dù ngồi trong nhà nghe thấy cô cũng sợ, giờ lại trên xe buýt, nỗi sợ hãi khiến tim cứ như muốn nhảy ra ngoài. Cô tưởng tượng ra cảnh tượng âm thanh dữ dội đó cùng với thứ ánh sáng lóa mắt kia đánh thủng nóc xe buýt mà ớn lạnh đến tận xương tủy.

Sấm sét bị thu hút bởi kim loại, mà xe buýt lại là một khối kim loại.

Làm ơn, đừng để nó đánh xuống đây.

Cô cầu khẩn tha thiết từ tận đáy lòng.

Mỗi lần bên ngoài cửa sổ rực lên thứ ánh sáng đáng ngờ, người cô lại giật bắn lên theo phản xạ có điều kiện, tim nhảy lên xuống loạn xạ với âm

thanh lớn nghe được ngay sau đó. Giống hệt như tâm trạng khi ngồi trên tàu lượn siêu tốc trong công viên giải trí vậy. cơn mưa ngày càng dữ dội, vô tư đập dữ dội vào cửa sổ.

Có lẽ đã đi qua mấy trạm dừng xe buýt rồi.

Cả cơn mưa lẫn sấm chớp không ngớt một chút nào.

Cảm giác như đang bị sấm chớp rượt đuổi theo vậy.

Còn bốn trạm nữa là tới trạm Chise phải xuống.

Cô có đem theo một chiếc ô gấp, nhưng bây giờ mà xuống trạm, cô cũng không có can đảm đi bộ trong mưa gió sấm chớp này.

Ngồi lì trên xe buýt không xuống cũng khá rắc rối.

Không biết trời có tạnh mưa sớm không nhỉ?

Cô cứ bịt tai đưa ánh mắt yếu ớt nhìn ra ngoài cửa sổ thì cảnh tượng cậu con trai cưỡi chiếc xe đạp chạy bên cạnh xe buýt đập vào mắt cô.

Không thể nào!

Cậu con trai ấy mặc chiếc áo sơ mi trắng quần ống rộng màu đen như là đồng phục học sinh.

Đúng là Riku rồi.

Xe buýt dừng ở đèn giao thông.

Riku lái chiếc xe đạp bên hông chạy vụt qua ngay lát thời điểm đèn giao thông chuyển đèn.

Cả mái tóc và chiếc áo sơ mi ướt sũng, dính sát vào cơ thể mảnh khảnh, trông cậu có vẻ bạo dạn và gầy gò hơn bình thường. Gương mặt cậu có bị mưa tấp thẳng vào mặt, đôi mắt tí hí sắc lẹm và còn tiến băng băng về trước như thách thức.

Đèn giao thông chuyển màu, xe buýt bắt đầu chuyển động.

Chise đặt đôi tay vừa nãy còn đang bịt tai lên cửa sổ, nghiêng mình tìm kiếm bóng dáng của Riku.

Vừa trông thấy dáng lưng quen thuộc cô giật cả mình.

Ngay khoảnh khắc ngang qua nhau, cô nhìn thấy khuôn mặt nghiêng nghiêng ướt đẫm. Nét mặt nghiêm nghị ra dáng đàn ông của cậu khiến tim cô một lần nữa đập rộn ràng, cô thấy thán phục và nghệt thở với bóng dáng Riku đang đạp xe không có lấy một chiếc ô trong thời tiết mưa gió, sấm chớp thế này.

Nếu mở cửa sổ ra và hét lên, liệu giọng nói của Chise có đến được chỗ Riku không?

Trong khoảnh khắc đó, cô quên bẵng đi chuyện mình sợ sấm sét.

Dù có bị mưa làm ướt hay bị sét đánh trúng cô cũng không thể cưỡng lại mong muốn liêu lĩnh chạy tới chỗ Riku, thế nhưng mà không biết từ lúc nào mà xe buýt đã chạy vượt qua Riku.

Riku...

Tim cô như bị xé vụn.

Làm ơn hãy để Riku trở về nhà an toàn. Mưa ơi hãy mau tạnh đi. Đừng để sấm chớp đánh phía trên đầu Riku. Làm ơn đừng để bánh xe đạp của Riku bị trơn trượt vì mưa mà xảy ra tai nạn.

Cô nhìn chăm chăm vào cửa sổ ướt đẫm, vừa nín thở cầu nguyện.

Khi chiếc xe đến trạm Chise xuống thì sấm chớp cũng xa dần, cơn mưa cũng bớt dữ dội.

Riku... chắc cậu ấy đã về đến nhà rồi nhỉ?

Cô nhớ lại hình ảnh bạo gan, nghiêm nghị của Riku trên chiếc xe đạp, ánh mắt như gườm gườm nhìn về phía trước, lòng cô lại đau nhói.

Nỗi đau đó chắc cũng mạnh mẽ cỡ như Riku có thể một mình chạy băng băng trong cơn mưa như thế, vậy mà cô lại thấy cơn đau đó vẫn còn yếu đuối lắm, có lẽ nó xuất phát từ sự tự ti vì mình không thể so sánh với Riku chẳng?

Con đường chưa được trải nhựa lầy lội vì cơn mưa, cả đôi xăng đan và gấu váy đều lấm lem bùn đất làm cho cô càng thêm buồn.

Mình muốn vẽ cô ấy.

Riku vừa nghiêng răng phi xe như bay giữa trận mưa với sấm sét giạt đùng đùng, vừa không thể kiềm chế nghĩ đến cô gái ở biệt thự.

Hôm nay, trong phòng mỹ thuật của trường, cậu đã vẽ cô gái ấy.

Trong cuốn sketchbook dựng trên giá vẽ, cậu vẽ chăm chú từng tí một bằng cây bút chì than hình ảnh cô gái nhỏ nhắn, trắng trẻo với mái tóc đen dài mỏng manh.

Bình thường, Riku không vẽ tranh người.

Tuy bị cô nàng cùng lớp Suzuka thúc giục nhiều lần “Cậu thử lấy tôi làm người mẫu vẽ đi”, nhưng cậu cho những lời đó trôi từ tai này qua tai kia với thái độ lạnh nhạt nên cô nàng đã nổi quạu “Đồ keo kiệt!”.

... Vì vẽ không đẹp nên cậu không muốn cho người khác xem chứ gì!

Dẫu có bị đay nghiến hay nói gì đi nữa, cậu cũng không quan tâm đến việc vẽ Suzuka.

Không riêng gì Suzuka, bất cứ cô gái nào trong trường cũng vậy.

Ấy vậy mà, chỉ có cô gái trông có vẻ hướng nội, nhu mì đứng bên cạnh hòm thư màu đỏ trong tiết trời se lạnh của buổi sớm với mái tóc dài bay nhẹ nhàng trong làn gió cứ hiện lên trong đầu cậu, kể cả khi cậu đang phác thảo phong cảnh ngôi làng trên mặt sau của tờ quảng cáo ở nhà, hay khi cậu đang đối diện với khung vải canvas trong phòng mỹ thuật ở trường.

Cậu muốn thử vẽ mái tóc mỏng manh, thân hình thon thả, đôi môi nhỏ nhắn và đôi mắt như ẩn lệ đó.

Suy nghĩ đó đã thoáng đến không biết bao nhiêu lần.

Ước muốn đó hình thành rõ nét trong Riku vào đúng ngày Chise lần đầu tiên đeo mắt kính đứng chờ cậu.

Khi hình ảnh cô gái đeo cặp mắt kính to đen, má đỏ hồng hồng như xấu hổ phản chiếu vào mắt cậu, cậu đã bị dao động và tự hỏi “Tại sao?”.

Cô ấy khác với mọi ngày...

Chỉ vì thế mà tim cậu đập mạnh kinh khủng và nhìn chằm chằm đến vô lễ, cô ấy đã cúi nhìn xuống trông có vẻ như xấu hổ.

Vẻ mặt đó dễ thương và trông người lớn hơn thường ngày, thôi thúc muốn vẽ gương mặt đó đã đánh mạnh vào đầu cậu.

Sau khi kết thúc công việc giao báo, cậu thay đổi phục ở cửa tiệm rồi đến trường, dựng cuốn sketchbook trên giá rồi bắt đầu say sưa vẽ cô ấy.

Mái tóc như thế này.

Đôi môi, bờ vai, như thế này.

Đôi mắt đằng sau đôi mắt kính có chút ướt ướt, trông rụt rè, khiêm tốn.

Hình ảnh của cô ấy hiện lên sáng nay trong đầu cậu rồi biến mất. Càng cố nắm lấy, nó lại càng xa dần khiến người ta càng thêm bức tức.

Cậu nghiêng chặt răng, cô gái mà cậu đã vẽ dường như không có chút

sức hút nào so với người thật mà Riku đã gặp sáng nay.

Không phải như thế này!

Cô gái đó có ánh mắt ngây thơ hơn, đôi môi trông nhỏ nhắn và mềm mại hơn...

Hoàn toàn không đúng!

Kết quả, cậu không thể vẽ tiếp bức tranh yêu thích nữa mà xé bỏ tan tành.

Và buổi sáng hôm nay cũng thế, cô gái ở biệt thự lại đeo đôi mắt kính đứng kế hòm thư.

Phải, là khuôn mặt này, tim cậu lại đập rộn ràng.

Quả nhiên người thật đem lại cảm giác tốt hơn nhiều. Phải khắc ghi thật sâu khuôn mặt này trong đôi mắt mình mới được. Đặc biệt là sự cân đối ở cặp mắt kính, phải nhìn thật rõ.

Nhưng Riku cứ nheo mắt nhìn cô ấy chăm chặp như thế có thể khiến đối phương hiểu lầm là cậu đang lờm người ta. Cô ấy đã cao giọng thì thầm: mình nghe nói buổi chiều sẽ có mưa đấy.

Riku đã hoàn toàn không để vào tai.

Cậu định kết thúc sớm công việc giao báo hôm nay để lên trường vẽ hình ảnh cô ấy, cậu nóng vội giao báo rồi đạp thật mạnh lên pê đan lái xe đi.

Nhưng mà, hôm nay cậu cũng đã xé bỏ biết bao nhiêu trang giấy của cuốn sketchbook.

Không chỉ thế mà trên đường trở về từ trường, cơn mưa trút xuống xối xả và sấm chớp thì gào thét, thứ thời tiết tệ hại này như đang nói hộ

tâm trạng của cậu lúc đấy, hai đầu chân mày cau lại, vừa lườm xéo cơn mưa vừa lái chiếc xe đạp.

Mỗi lần sấm chớp lóe lên rồi những âm thanh ầm ỹ kia đập vào tai, sự bức tức và nóng nảy càng dâng lên:

Mình đã cố gắng nhìn kỹ đến vậy rồi mà sao không vẽ được chứ!

Cõi lòng cậu gào thét.

Trong đầu cậu chợt nghĩ, một cô gái đầy sức hút, gọn gàng chín chu, đáng yêu như thế, vẽ thành tranh thì lập tức sẽ mất đi sức sống thành rất đổi bình thường.

Cậu thật sự khó chịu, chỉ muốn hét lên cho thỏa.

Cậu biết phóng nhanh trong cơn mưa như thế này rất nguy hiểm, vậy mà cậu còn cố sức chạy đuổi theo rồi vượt qua chiếc xe buýt, xuyên qua con giao lộ sát nút thời điểm đèn giao thông chuyển màu.

Cơn bức tức dồn nén khi không thể vẽ được như cậu nghĩ, cuộn xoắn với niềm khát khao như thiêu đốt muốn vẽ được bằng cách nào đó.

Làm sao để vẽ được đây?

Nếu cô ấy ở ngay trước mắt... có lẽ mình có thể tái hiện được đầy đủ thứ sức hút mà cô ấy sở hữu chẳng?

Hay thử nhờ cô ấy làm mẫu?

Không được.

Mình không thể nhờ cô tiểu thư sống ở biệt thự một chuyện như thế được. Ngôi làng bé nhỏ thế này lập tức sẽ đồn thổi linh tinh cho xem. Làm thế phiền cô ấy lắm.

Hơn nữa, cô ấy trông có vẻ là người hướng nội và nhút nhát, cậu không nghĩ là cô ấy sẽ nhận lời.

Ngày hôm sau, bầu trời xanh ngắt không một gợn mây.

Mặt đất vẫn còn lầy lội, hạt mưa hãh còn đọng lại trên ngọn cỏ và những nhành dây leo.

Chise mang đôi ủng cao cổ chấmh bi trắng trên nền xanh cô đã mua khi thấy bày trước cửa hàng tạp hóa của làng trên đường trở về nhà ngày hôm qua, mặc chiếc áo phông màu xanh của trái nho muscat với chiếc váy dáng xòe màu xanh biếc dài qua đầu gối một chút đứng đợi Riku.

Mái tóc buộc làm hai bím trước ngực.

Nếu thế này thì dù trời có mưa hay bùn đất có bắn lên cô cũng yên tâm. Đương nhiên, cô cũng cẩn thận đeo kính áp tròng hai bên mắt.

Chẳng mấy chốc Riku đã xuất hiện.

Vẫn là nét mặt khó gần như mọi ngày, cũng không có bị thương hay bị cảm lạnh gì, cô thở phào nhẹ nhõm.

Cô thả lỏng cơ mặt, chợt nở nụ cười.

Nhưng, Riku nhìn Chise với vẻ cực kỳ kinh ngạc, nên nụ cười cô chợt trở nên cứng nhắc.

Riku đang mở to đôi mắt nhìn Chise chăm chăm.

Đặc biệt là đôi mắt đáng lẽ phải đeo cặp kính, đăm đăm.

Hình như cậu ấy đang nghĩ tại sao mình lại không đeo kính... có lẽ mình nên giải thích cho cậu ấy chẳng? Nhưng mà, có thể rồi không.

Riku mãi nhìn khuôn mặt Chise mà quên luôn việc giao báo.

Chise lúng ta lúng túng.

“Xin, xin lỗi...”, cô thì thào.

Ngay sau đó, dường như dần hồi tỉnh lại, cậu ấy rút một cuộn báo từ giỏ xe đạp ra chìa về phía Chise.

Cô vừa đón lấy chúng bằng hai tay vừa nhỏ nhẹ nói:

“Mình... mình lỡ tay làm rơi kính áp tròng, nên tạm đeo kính cho đến khi làm được cặp mới.”

Cô thấy giống như mình đang cố biện bạch dù chưa có ai hỏi tới vậy, cực kỳ, cực kỳ xấu hổ. Mặt cô đỏ bừng hết cả lên.

Đầu óc Riku như đang ở đâu đó trên mây, rồi mới đáp lại: “A, à à.”

Chữ “À à” đó, là đã hiểu ra “À thì ra là vậy”, hay là “À à” cho qua chuyện, cô cũng không hiểu.

Chise đã định lấy chuyện hôm qua cô ấy đã thấy cậu đạp xe lúc trời sẩm chợp đi dùng để bắt chuyện, nhưng nếu giữ cậu ấy lại thì công việc giao báo sẽ bị trì hoãn. Rồi lại gây phiền phức cho cậu ấy nữa.

Cô ôm trước ngực cuộn báo vẫn còn đọng lại hơi ấm mà cúi đầu:

“Cảm ơn bạn.”

“...”

Riku hình như lờ mờ cái gì đó. Nhưng cô chưa kịp hỏi lại thì cậu ấy đã nhẹ cúi đầu như mọi ngày.

Sau đó, ngay trước khi đạp chân lên pê đan, cậu ấy cúi đầu xuống, nói thì thầm vừa đủ để Chise có thể nghe được:

“Mắt kính... hợp với bạn lắm.”

Rồi cậu lảng mắt đi chỗ khác và đạp xe qua trong thoáng chốc.

Chise vẫn ôm xấp báo trong tay đợi người ra một hồi.

Mới này... Riku, cậu ấy nói...

Trong tai cô văng vẳng lại giọng nói trầm thấp, khó g ần.

... Hợp.

... Hợp với bạn lắm.

Hợp với mình, mắt... mắt kính sao... ? Cái mắt kính đen đó...! Mắt kính xấu xí y như của Hội trưởng Hội một sách sao!

Tâm trạng cô hỗn loạn, không biết nên vui mừng hay gào thét nữa.

Nhưng mà, cậu Riku ít nói đó đã có ý khen mình.

Phải... phải rồi nhỉ? Mình được người ta khen mà...

Dù cho bản thân Chise không thích đeo kính, nhưng cậu Riku kia, lại quan tâm tới thời trang của Chise (?) và nói là rất hợp nữa.

Mình nên vui mừng mới phải.

Cố gắng đẩy mọi sự bối rối qua một bên, cảm giác ngọt ngào như mật ong dâng lên, Chise nhảy cẫng lên với đôi chân mang ủng cổ cao chẫm bi.

“Vui quá đi.”

Bùn đất bắn lên tung tóe.

Dù là vậy,

“Vui quá, vui quá đi, Riku ơi.”

Cô vừa nhảy nhót tung tăng vừa quay vào trong nhà.

Ngày hôm đó, cô cứ tùm tùm cười suốt dù là đang cắt dán mấy mẫu tin trên báo, hay lúc giúp đỡ việc nhà cho bà Ando.

Buổi chi ầu, cô dọn dẹp nhà kho cùng với bà Ando.

Từ trong kho, cô khuân ra nào là bình trà, những bức tranh cuộn treo

tường và những cuốn sách cũ kỹ, xếp ngay ngắn trên tấm bạt trải ngoài vườn.

“May có nắng lên làm nền đất khô hoàn toàn rồi,” bà Ando nói.

Những món đồ được lần lượt đem ra không có giá trị cao đến mức như những món đồ cổ quý hiếm. Những thứ có giá trị được những người buôn đồ cổ đến mua lại khi bà Shiori - chủ nhân trước đây của căn nhà này qua đời.

Những món đồ còn lại trong kho hình như không có giá trị là mấy.

“Ba cô Chise đã bảo tôi là thấy món nào không cần thiết nữa thì cứ bỏ đi, nhưng mà mãi tôi cũng không thể làm được. Với lại, một thứ có cần thiết hay không cũng khác nhau tùy theo mỗi người mà.”

Những lời tâm sự chân thật của bà Ando làm cho Chise thấy thật ấm lòng.

Trong số đó có một tấm vải màu xanh da trời.

Phải chăng bà ấy định may rèm? Trải rộng ra thì thấy tấm vải này vừa dài vừa rộng. Nó chỉ hơi phai màu một chút thôi nhưng bù lại rất nhã nhặn.

Hệt như một mảnh được cắt ra từ bầu trời mùa Hè vậy.

Chise hoàn toàn bị mê hoặc, ngắm nhìn say sưa.

“Tấm vải này, cho cháu xin được không ạ?”

Đôi mắt cô lấp lánh hỏi bà Ando.

Trên tờ báo sáng nay có đăng một bài viết về cách may váy mặc hè. Cũng giống như các công thức nấu ăn, bài viết này được giải thích rất chi tiết nên Chise cũng có vẻ sẽ làm được.

Khi nghe cô nói như thế, bà Ando cũng nheo nheo đôi mắt bảo:

“Chà, tự tay may một chiếc váy! Tuyệt quá. À. Vậy tấm vải cô cứ dùng

tùy thích. Chắc chắn là còn có máy may nữa.” Bà Ando quay trở lại trong kho.

Và ngay sau đó, “Có rồi, tiểu thư Chise”, bà mang ra một chiếc máy may cần tay.

Cô còn đang lo không biết nên làm thế nào nếu là máy may đạp chân, cũng may chiếc máy hơi cũ nhưng chạy bằng điện.

Bà Ando còn tìm thấy cho cô một cái hộp khâu vá. Một cái hộp gỗ khá to được chạm trổ hình hoa trên bề mặt, cũng tương đối nặng. Cô mở nắp ra, nào là kéo, kim, thước, những món đồ cơ bản đều được xếp trong hộp, còn cả một đồng khóa kéo, cúc áo và vô vàn các loại chỉ khác nhau.

Với nhiều đây chắc không cần phải mua thêm dụng cụ hay nguyên liệu gì nữa.

Hy vọng có thể hoàn thành trước khi kỳ nghỉ hè kết thúc.

Tưởng tượng đến cảnh tấm vải xanh da trời này biến thành chiếc váy liền mảnh, rồi hình ảnh mình sẽ mặc nó lên người mà cô miên man say đắm.

Và nếu có thể cho Riku ngắm thì tốt quá.

Cố lên nào.

Chiếc máy may, hộp khâu vá và cả tấm vải xanh da trời, cô đem chúng lên phòng mình ở lầu hai.

Xách chiếc máy may leo lên cầu thang có hơi khó khăn một chút.

“Phù.”

Hộp khâu vá, tấm vải xanh và máy may... cô xếp chúng thành một hàng ngang rồi thở phào một hơi, khẽ thả lỏng cơ miêng.

Cô mở cuốn sketchbook, nhìn lướt qua bài báo dạy cách may một

chiếc váy mà cô mới dán vào ngày hôm nay.

Không cần giấy mẫu vẫn có thể làm được, trong đó ghi như thế.

Cô để mở nguyên trang đó, mở hộp khâu vá ra kiểm tra lại bên trong một lần nữa.

Chiếc hộp có ba tầng, tầng thứ hai đầy kín các loại chỉ và cúc áo. Hèn gì mà nó nặng như thế. Tầng thứ ba có nhiều mảnh vải và nỉ xếp chồng lên nhau, và tầng cuối cùng bên dưới có một vật gì đó đặc biệt.

Sách sao...?

Cô bỏ miếng vải qua một bên và lấy nó ra, không phải sách mà giống như là một cuốn sổ nhật ký. Bìa sách có thêu những đóa hoa màu trắng trên nền xanh da trời hình như là hàng thủ công, cô lật trang bìa ra, những dòng chữ và ngày tháng được viết bằng mực xanh hiện ra.

Cái này, có lẽ nào là nhật ký của bà Shiori...?

Nhìn vào ngày tháng thì hình như cái này được viết từ thời bà Shiori mới mười sáu tuổi.

Mình đọc nó có sao không nhỉ...

Đọc nhật ký của người khác là chuyện không được phép làm. Không nên đọc, phải cất lại hộp khâu vá.

Nhưng mà bà Shiori đã qua đời rồi.

Hơn nữa, cô đang tò mò đến không chịu được.

Chise chưa từng gặp bà Shiori. Cả tang lễ cũng được tổ chức lặng lẽ, cô đã không thể tham dự. Nhưng một khi đã đến căn nhà này, cô rất muốn biết người phụ nữ từng sống một mình trong căn nhà đáng yêu, xinh đẹp này là con người như thế nào.

Bà được người trong làng gọi là tiên nữ, cũng là người đẹp nhất làng,

ấy vậy mà tại sao bà lại không kết hôn với ai hết?

Sống độc thân suốt như thế bà không thấy cô đơn sao?

Bà đã sống cuộc đời như thế nào?

Những dòng chữ như thơ đó được viết trực tiếp bằng bút lên ngăn kéo hộc bàn, bà đã viết chúng khi nào, với tâm trạng ra sao?

Nếu biết được những chuyện của bà Shiori thời thiếu nữ, có lẽ nó sẽ thành manh mối để biết được về bà Shiori của sau này.

Mặc dù có chút do dự nhưng Chise đã mở trang bìa cuốn nhật ký đang đóng, lật qua từng trang giấy đã ố vàng.

Bà Shiori hình như cũng giống Chise, học ở trường nữ sinh. Những con chữ ngay ngắn, chẵn chu có thể cảm nhận được bà là người cẩn mẫn, nghiêm túc, tuy chủ yếu là những chuyện ở trường lớp nhưng đã phản ánh được cuộc sống trẻ trung, sôi nổi của bà.

Nào là bà đi ngắm hoa anh đào cùng bạn bè, rồi bàn luận với nhau cảm nghĩ về một cuốn sách yêu thích... bạn xx đã nói như thế này, nhưng mình thật sự lại nghĩ là thế kia, vậy mà mình đành phải kiềm chế lại không nói ra... nào là đập quả trứng thấy rơi ra hai lòng đỏ, cảm giác thật thích thú, hầu như không khác gì so với những gì Chise đã nghĩ hay đã trải nghiệm trong cuộc sống hằng ngày của mình.

Chise cảm thấy bà Shiori thật thân thuộc.

Tại sao bà Shiori chỉ để lại mỗi cuốn nhật ký viết từ năm mười sáu tuổi nhỉ?

Bà Shiori đã tham gia câu lạc bộ Thủ công và rất giỏi thủ thùa, cô biết được những điếu này qua cuốn nhật ký. Nếu là vậy thì chiếc hộp khâu vá là một vật rất quen thuộc đối với bà ấy... chắc chắn lúc nào cũng đặt trong

tầm mắt của bà.

Và trong đó còn cất giấu cuốn nhật ký thời con gái.

Chắc chắn không phải là ngẫu nhiên.

Cuốn nhật ký viết vào năm mười sáu đối với bà Shiori là thứ rất đặc biệt.

Chise đã hiểu được lý do khi đọc nó.

Mùa Hè năm mười sáu tuổi, bà Shiori đã yêu.

Đối phương là một sinh viên đại học đang ốm yếu nên đã chuyển từ Tokyo về ngôi làng này để tịnh dưỡng. Họ đã quen nhau khi bà Shiori gặp anh ta đang ngồi đọc sách ở ven hồ trong rừng, qua nhiều lần gặp gỡ trò chuyện, bà đã bị anh ta cuốn hút.

Sự lúng túng và hồi hộp của bà đối với chàng trai ấy như nổi lên giữa những con chữ được viết trong nhật ký, hai gò má Chise nóng lên, tim đập nhanh hơn.

Bà đã cùng anh ta đi chung trên đường dưới một cái ô, với cảm giác thấp thỏm lo lắng bị ai đó bắt gặp, nhưng bà vẫn thấy rất vui, khuôn mặt và hai gò má nóng hổi như sắp ngất đi tới nơi.

Khi tìm thấy trong thư viện trường tập thơ mà chàng trai ấy đã đọc, bà vừa đọc trong khi tim vừa đập hồi hộp. Bà mượn tập thơ đó về đọc một mình ở nhà, tim bà lại càng đập rộn ràng hơn nữa, trong lòng tràn ngập cảm xúc vừa vui sướng vừa đau khổ.

Bà đã thêu một chiếc khăn tay cho anh ta, lúc anh ta nhận lấy nó, bà đã hạnh phúc đến mức nào?

Cảm xúc lâng lâng như thể đang nhảy múa giữa những tầng trời vậy.

Những cảm xúc đó, Chise cũng hiểu được.

Chỉ nhìn thấy bóng dáng thôi đã thấy hẫ hẫ, chỉ nghe giọng nói thôi cũng đã vui sướng đến nín thở. Thế giới trở nên lấp lánh hơn hẳn.

Bà Shiori và chàng trai ấy đã thề nguyện bên bờ hồ, nơi họ lần đầu gặp nhau.

Chàng trai đã trị khỏi bệnh, phải quay trở về Tokyo. Nhưng, anh ấy đã hứa nhất định sẽ về thăm bà Shiori.

Bà Shiori đáp lại: “Vì anh, em sẽ may một bộ quần áo mới và đợi anh quay lại. Khi đó em sẽ mặc nó ra đón anh?”

Chuyện hai người đó sau này trở nên như thế nào, trong nhật ký không ghi lại.

Nhật ký kết thúc ở đó.

Nhưng, bà Shiori đã sống độc thân suốt cả cuộc đời, không hề bước một chân ra khỏi ngôi làng, có nghĩa là chàng trai đó đã không đến đón bà...

Cứ nghĩ đến tâm trạng của bà Shiori khi đợi chờ người con trai ấy, lòng Chise lại nhói đau vô hạn.

Đến khoảnh khắc bà Shiori qua đời, có lẽ bà vẫn tin tưởng và đợi chờ...

Có lẽ vì thế mà bà không kết hôn với ai, sống một mình trong căn nhà này chẳng?

Chỉ đọc nhật ký thôi thì không thể biết được câu trả lời.

Vì trong cuốn nhật ký này chỉ chứa chan tình cảm đôi lứa lấp lánh.

Có lẽ, bà Shiori định may món đồ gì đó với tấm vải xanh này.

... Vì anh, em sẽ may một bộ quần áo mới và đợi anh quay lại. Khi đó

em sẽ mặc nó ra đón anh.

Cô h ồi tưởng lại dòng văn đó, lòng thắt lại với nỗi chua xót.

Những mong mỏi của bà Shiori có lẽ đã không thành hiện thực.

Nhưng những tình cảm viết trong cuốn nhật ký này vô cùng ngây ngô, chung thủy và xinh đẹp khiến cho người ta cứ thế bị cuốn hút theo.

Bài thơ mà bà Shiori yêu thích được chép lại trong nhật ký.

“Không hiểu Người ấy là ai.” - là tiêu đề của nó.

Thoáng nhìn qua cô liền nhận ra đó là bài thơ viết trên ngăn kéo học bàn.

Một tác phẩm của nhà thơ người Nga, mà hình như cũng là tác giả của bài dân ca Nga *Kachiusa* và *Tomoshihi*. Đó là tất cả những gì bà Shiori được chàng trai kia chỉ dạy.

Bà Shiori thường hay ngâm nga bài thơ này. Bởi vì làm thế bà có thể cảm nhận được mình gần với chàng trai ấy hơn.

Chise cũng thì thầm đọc bài thơ.

‘Chiều chạng vạng,

Chàng trai trẻ một mình ngang qua nhà tôi,

liếc nhìn vào trong

không nói một lời nào.

Không hiểu Người ấy là ai

lại nháy mắt với tôi.’

‘Tôi ra ngoài tản bộ,

*Người ấy nhảy múa, hát ca
Chia tay nơi cánh cổng bằng gỗ
Nhưng.... Người quay đi... thở một tiếng thật dài
Không hiểu Người ấy là ai
lại thở dài như thế.'*

Từ đôi môi của Chise cũng thốt ra tiếng thở dài thoảng qua như phù du ngọt ngào.

Hình ảnh người yêu của bà Shiori hiện trong đầu cô, không biết từ lúc nào đã biến thành hình ảnh của Riku.

“Không biết cậu ấy là ai”

“Khuôn mặt như chẳng có mặt trời.”

“Không biết cậu ấy là ai”

“Lại viết một lá thư bí ẩn.”

“Không biết cậu ấy là ai”

“Trái tim mình sắp tan chảy rồi.”

Mỗi lần thẫn thì một câu thơ, hình ảnh cậu con trai trưởng thành, làn da ngăm ngăm, dáng người mảnh khảnh lại hiện lên.

Không biết Riku là ai nhỉ?

Là Riku đã đỡ Chise khi cô loạng choạng bằng cánh tay rắn chắc.

Là Riku trong mưa gió bão bùng, mặc đồng phục học sinh, vừa gờm gờm nhìn về phía trước bằng ánh mắt nghiêm nghị, vừa lái chiếc xe đạp.

Là Riku nhìn chăm chăm Chise đeo đôi mắt kính.

Không phải là một người giao báo, mà là cậu học sinh cấp Hai tên Riku... Chise muốn biết nhiều hơn nữa về một Riku mà cô không hề biết.

Chàng trai xa lạ

Cô gái vóc người mảnh mai với mái tóc buông dài trong cuốn sketchbook dựng trên giá vẽ đang nhìn Riku chăm chăm với ánh mắt trông có vẻ ngượng ngùng.

Vẽ thêm đôi mắt kính thì hình ảnh lại càng thêm nhu mì, thuần khiết.

Tuần trước... buổi sáng sau cơn mưa, kể từ lúc trò chuyện với cô gái ở biệt thự, Riku đã tiếp tục say sưa vẽ lại hình ảnh của cô ấy.

Dù cậu muốn vẽ nhưng nụ cười duyên dáng, thẹn thùng ấy lại cứ xa dần khiến lòng cậu bực bội không yên.

Buổi sáng hôm đó cũng thế, cậu đi giao báo trong tâm trạng khó chịu.

Và rồi, cô gái bẽn lẽn bước ra ngoài từ trong cánh cổng như mọi hôm.

Cô không đeo kính, tóc thắt bím làm hai, mang đôi ủng cao cổ chấm bi.

Cô gái nhìn Riku, mỉm cười xấu hổ.

Nhưng, cũng tại Riku nhìn khuôn mặt không đeo kính ấy một cách tiếc nuối mà ngay lập tức cô ấy tắt nụ cười ra vẻ lúng túng.

Riku vội vã đưa báo ra.

Cô ấy vừa nhận lấy chúng vừa đỏ mặt nói:

... Mình... mình lỡ tay làm rơi kính áp tròng, nên tạm đeo kính cho đến khi làm được cặp mới.

Nhìn thấy thế, cậu lại bị tác động giống như hôm lần đầu thấy cô ấy đeo kính.

Dù lúc này không có mắt kính.

Nhưng, cô ấy vẫn dễ thương giống như khi đeo kính vậy.

Bộ dạng rụt rè trông ngây thơ, thu ần khiến khiến trái tim cậu đập rộn rã...

Phải r ồi, mình đã quá để tâm tới sự cân bằng giữa khuôn mặt và mắt kính, thế nhưng đó chỉ là một chi tiết nhỏ con.

Đường nét gương mặt trông cũng như phần lớn những cô gái bình thường.

Vì vậy mà cậu càng muốn sao chép chính xác thì những gì cậu vẽ ra được trên giấy chỉ là một cô gái bình thường với ấn tượng nhạt nhòa.

Nhưng nếu cậu có thể vẽ toát ra được cái sức hút tràn trề từ bên trong thì...

Bây giờ Riku có thể vẽ lại được cô gái khiến trái tim mình đập rộn ràng r ồi!

Phải, phải r ồi, Riku chợt tỉnh giấc lâm bẫm:

“A, à à.”

Cô gái ôm cẩn thận cuộn báo bằng hai tay và cúi đầu “Cảm ơn bạn” như mọi ngày.

Một dáng vẻ nhu mì, hiền lành.

Cậu cảm thấy lần này cậu có thể vẽ được.

Dù không đeo kính nhưng cô gái mang đôi ủng cổ cao, mái tóc thắt làm hai bím buông xõa trước ngực trông vẫn dễ thương. Chắc chắn dù ngoại hình thay đổi thế nào thì thứ khí chất nơi cô ấy cũng không hề thay đổi.

Đúng là mình phải thử mời cô ấy làm người mẫu.

Cậu đã hùng hổ định nói ra nhưng... ngay thời điểm cậu ‘À...’ rồi ‘Ồ’, những từ ngữ sau đó bị vướng lại ở cổ họng rồi biến mất.

Không được mất bình tĩnh. Cậu tự cảnh cáo mình như thế.

Cậu dồn sức lực vào bàn tay đang nắm lấy tay lái xe đạp, giữ nguyên chân trên pê đan:

“Mắt kính... hợp với bạn lắm.”

Cậu chỉ nói thế, lái xe đi thật nhanh để không bị người ta phát hiện hai gò má cậu đã nóng bừng.

Cậu đã không thể nhờ cô ấy làm người mẫu, còn nói ra những lời xấu hổ nhất trong cuộc đời. Nhưng cậu không hề hối hận vì đi đầu đó.

Cậu thấy hơi nhoi nhói nhưng trong lòng rất điềm tĩnh, vì cậu vẫn vững tin rằng mình có thể vẽ được cô ấy.

Và cả bây giờ, cậu thoải mái ngồi một mình trong phòng mỹ thuật và vẽ cô gái đó trong cuốn sketchbook.

Cô gái đeo đôi mắt kính.

Cô gái tóc thắt bím hai bên.

Cô gái đội chiếc nón rơm.

Cô gái ngược nhìn Riku bên lễn.

Cô gái tròn xoe đôi mắt ngạc nhiên.

Cô gái luôn ngượng nghịu, cầm cuộn báo bằng hai tay.

Cô gái nhìn cậu với vẻ nhút nhát.

Những hình ảnh đó nổi lên trong đầu, cậu đưa cây bút than thành đường nét.

Trong sketchbook, các hình ảnh của cô gái ấy bắt đầu trở nên sống động.

Chưa được... chắc chắn cậu có thể vẽ được cô gái đó cuốn hút hơn nữa. Trong đầu cậu đây áp hình ảnh của cô ấy, cố gắng vẽ ra thứ khí chất cuộn trào từ bên trong cô.

Cậu cứ vô tư tiếp tục ng ồi vẽ, đến mức âm thanh của những thanh kiếm tre va chạm vào nhau của câu lạc bộ Kiếm đạo, hay tiếng trái bóng nảy trên sàn từ câu lạc bộ Bóng rổ phát ra từ phòng thể dục nằm đối diện trên hành lang đầu biến mất.

Cánh cửa kéo phòng mỹ thuật mở toang, cô nàng Suzuka xuất hiện.

“Cậu lại đến đây r ồi. Đạo g ần đây ngày nào cậu cũng vậy nhỉ? Arimura, ngoài việc vẽ tranh ra cậu không còn thú vui nào khác hay sao?”

Cô nàng hớn hở tiến đến chỗ Riku, cúi người xuống liếc mắt nhìn vào cuốn sketchbook.

Riku đóng cuốn sổ lại, cô bạn li ền b ữu môi phàn nàn:

“Này, mình thấy khó chịu đấy.”

“Đằng nào thì cậu cũng lại vẽ nào cỏ cây, nào táo, mấy thứ chán ngắt ấy thôi chứ gì. Mình nói là để mình làm mẫu cho, cậu lại từ chối.”

“...”

“Nè, chuyện làm mẫu vẫn còn hiệu lực đấy.”

Riku lạnh lùng im lặng làm cho Suzuka lại nhếch mép cau mày mà tức tối:

“Hừ. Sau này cậu có cúi đầu năn nỉ mình làm người mẫu cho cậu thì cũng trễ r ồi nha.”

Cô nàng còn cố tình la lớn lên.

Riku muốn cô ta v ề nhanh gi ùm.

Ở nhà, mẹ cậu nào làm móng chân móng tay từ trưa, nào là gọi điện thoại tán gẫu với đàn ông. Thấy Riku ng ồi v ẽ li ền gây sự:

“Con thật đúng là u ám mà. Con định tiếp tục cái sở thích chán ngắt đó đến khi nào hả?”

Bà cứ cần nhằn r ồi lại bắt đầu than vãn v ề những người đàn ông đã bỏ rơi mình:

“Con không được trở thành người đàn ông như thế đâu đấy,” bà chuyển sang thuyết giáo với cảm xúc dâng trào.

“Đằng nào thì con cũng sẽ bỏ rơi mẹ mà đúng không. Thì bởi, dù ở với mẹ con cũng có cười bao giờ đâu,” bà bật khóc nức nở.

Cậu đã phải trốn chạy khỏi một người mẹ như thế đ ể đến phòng mỹ thuật yên tĩnh này, ấy vậy mà lại bị cô nàng Suzuka giống y mẹ cậu lăng nhăng đeo bám, thật không chịu nổi mà.

Riku cau mày im lặng, vì cậu đang cảm thấy bị làm phiền nên chỉ muốn cô ta đ ể cho cậu được yên thôi. Tại sao lúc nào cậu cũng nổi giận r ồi cố tránh xa họ, vậy mà họ cứ lại tiến đến gần.

Suzuka là một người lòe loẹt cả gương mặt lẫn tính cách, vì được nhiều tên con trai hâm mộ nên có lẽ cô ta bất mãn vì Riku không chịu khuất phục và cố ép cậu phải hiểu được sức hấp dẫn của bản thân mình.

Cậu đang phân vân mình có nên nói thẳng sẽ không bao giờ thích cô ta không?

Không, nếu làm thế có lẽ Suzuka sẽ lôi kéo đám con gái trong lớp vào chuyện này và làm um sùm lên, lại càng xúi quẩy nữa.

Hôm nay Riku cũng ng ồi yên trên ghế quay mặt đi với tâm trạng khó

chịu, lòng thẫn nghĩ chẳng lẽ không còn cách nào ngoài giả vờ yên lặng đến khi Suzuka tức giận bỏ về, thì Suzuka đi một vòng qua trước mặt Riku.

Trong tay cô cầm tấm vé gì đó, phe phẩy trước đầu mũi Riku.

“Arimura, mình sẽ cho cậu biết mục tiêu trong mùa Hè này của mình,” cô cười nắc nẻ như một tiểu yêu.

Tôi đâu muốn biết.

Trước khi Riku kịp nói ra những lời đó, trong đôi mắt Suzuka đã rục lên, cô nói đồng dục:

“Mình sẽ làm cho Arimura cười!”

Quả thật là cậu đã bị sốc.

“Cái gì, chuyện đó...,” cậu cần nhẫn, bất ngờ Suzuka bật cười sảng khoái.

“Thì bởi vậy đó, Arimura, lúc nào cậu cũng im thin thít, mình muốn nhìn thấy, khuôn mặt cười của Arimura với riêng mình,” cô đáp.

Sau đó tự nhiên cô nàng lại đứng ngẩn không yên.

“Chuyện, chuyện đó, với riêng mình nghĩa là... tóm lại nó là vậy đó, đến thế thì cậu cũng phải hiểu chứ! Cậu không thấy mình suốt ngày quanh quẩn bên cậu sao, cậu phải hiểu chứ? Cậu mà nói không hiểu là mình sẽ hôn cậu ngay chỗ này đây!”

Cô ấy đỏ cả mặt hét lên.

Riku á khẩu.

Không phải là cậu không hiểu. Riku thừa biết rằng Suzuka muốn bắt đầu mối quan hệ tình yêu nam nữ với mình.

Chính vì thế, cậu cứ mãi dùng thái độ lạnh nhạt để tránh gây ra những

hiều lần, ấy thế mà mọi chuyện vẫn đến nước này!

Dáng vẻ của cô ta như thể nếu giữ im lặng thì có lẽ cậu sẽ bị hôn thật, nên cậu thở dài và nói.

“Dù có hiểu thì... mình cũng hoàn toàn không có ý đó. Mình đang bận phải kiếm tiền trang trải cuộc sống nên không thể hẹn hò với Ozaki hay bất cứ ai, mong cậu hiểu cho.”

Suzaka ghen lời.

“... Cậu có thời gian vẽ tranh mà?”

Sau một hồi gục đầu thì thẫn trong miệng, cô lại ngẩng đầu lên một cách mạnh mẽ, đôi vai buông thõng xuống lần nữa cùng tấm vé chìa ra ngay đầu mũi Riku.

“Đây là tấm vé tham gia chương trình biểu diễn ngoài trời lần này của một ban nhạc tại thị trấn. Mình có người quen tham gia nên được tặng. Đi cùng mình nha? Chỉ cần một lần thôi cũng được rồi, hãy để mình thử xem có chinh phục được trái tim của Arimura không!”

Cô nhìn cậu chằm chằm nghiêm túc như thể muốn thách đấu, rồi sau đó bỗng dựng đôi chân mày chùng xuống yếu ớt, đôi mắt ướt nhòa, Riku đáp lại ánh nhìn bằng gương mặt khờ sở.

◇◇◇

Vào một buổi sáng sau vài ngày từ lúc Chise bắt đầu may chiếc váy.

Riku phát báo cho cô, bộ dạng cậu ấy có chút kỳ lạ.

Cậu ấy không nhìn vào mắt Chise, trao cuộn báo cho Chise với vẻ thô cộc hơn hẳn mọi ngày và rời đi.

Mình... làm điều gì thật lẽ với Riku rồi sao...

Chise dõi theo dáng lưng nhỏ dần khỏi tầm nhìn mà lòng đau nhói.

Cô trở về phòng mình ở lầu hai, mở rộng tờ báo ra rồi bắt đầu đọc nhưng không thể háo hức được như mọi ngày nữa. Mũi cô cảm thấy khó chịu ngứa ngáy khi hít lấy mùi của mực in. Từ các đầu ngón tay, cơ thể cô cảm nhận nổi cô độc như chực chờ sụp đổ.

Lúc đang đợi chờ người yêu trở về Tokyo, có lẽ bà Shiori cũng cảm thấy cô đơn và bất an như thế này nhỉ...?

Đọc qua cuốn nhật ký của bà Shiori trước khi đi ngủ đã trở thành thói quen của cô.

Cô không thể bỏ hình ảnh bà Shiori và người tình ra khỏi đầu.

Những ngôn từ hạnh phúc viết nên trong những ngày tháng bà đã trải qua cùng người ấy.

Những mảnh ký ức vụn vỡ ngọt ngào xen lẫn cay đắng.

Lời hẹn ước thiêng liêng.

Nhưng, lời ước hẹn đó không được hoàn thành, còn bà Shiori đã ra đi cô độc trong căn nhà này...

Không được. Mình mà nghĩ đến chuyện buồn thì sẽ lại càng buồn hơn và không làm gì được nữa. Phải nghĩ đến mấy chuyện vui thôi.

Cô gấp tờ báo lại, thay vào đó ngửi sắp các dụng cụ may vá ra.

Trái chiếc váy cô đang may dở ra, tựa như cả bầu trời xanh ngát xuất hiện trên tấm thảm xanh lá. Trái tim đang xao động cũng lắng dần.

Làm xong chiếc váy, mình sẽ thử mặc nó đi chơi. Chắc sẽ vui lắm. Nếu có Riku đi cùng có lẽ còn vui hơn...

Tưởng tượng là tự do nên cô thoải mái nghĩ ra cảnh tượng mình mặc chiếc váy tự may màu xanh da trời, dạo bước bên cạnh Riku với khuôn

mặt không mấy thân thiện.

Và rồi, cô bắt đầu may chiếc váy với niềm hạnh phúc.

Cô cẩn thận cố định từng mảnh vải được cắt ra từng phần bằng kim ghim và khâu chỉ lược. Những đường chỉ màu trắng nổi lốm đốm trên nền vải xanh tựa những cụm mây trắng rải rác trông thật đáng yêu.

Đang đưa kim khâu như thế thì bà Ando gọi báo đã chuẩn bị xong bữa ăn sáng, cô liền xuống phòng khách.

Là món bánh bắp nhà tự làm và sữa chua. Mứt cam và salad trộn chua cá trích ớt chuông, cùng với món trứng rán béo ngậy ăn kèm tương cà giòn ngọt, ăn xong cô dọn dẹp chén đĩa. Ở bồn rửa bát, cô rửa bằng miếng bọt biển có thấm xà phòng, lau nước bằng chiếc khăn khô, kỳ cọ cho sáng bóng.

Sau đó, cô cọ sạch cả bồn rửa, lau luôn sàn nhà bằng cây lau xong thì trong lòng cô cũng cảm thấy khoan khoái dễ chịu hơn.

Cô trở về phòng, tiếp tục may chiếc váy.

Cô hứa với bà Ando sẽ cùng nướng bánh pie cuộn thịt cho bữa ăn trưa. Cô còn phải làm bài tập, phải viết thư cho cả ba mẹ và bạn bè.

Cô còn nhiều việc phải làm lắm.

Bận rộn thế này thật tốt.

Cô vừa mỉm cười, vừa dùng chiếc kéo tròn tròn để thương cắt sợi chỉ sau khi đã thắt gút lại.

Món bánh pie cuộn thịt là cả một thành công to lớn, cô nhấn con dao vào phần vỏ bánh, chiếc bánh tách ra cùng với mùi hương của bơ dậy lên ngào ngạt. Phần nhân trong đậm đà hương vị, vừa đủ độ ẩm rất là ngon. Món salad ớt chuông chấm sữa chua cô cũng ăn hết không sót lại thứ gì.

Buổi chiều, cô vào thị trấn mua sắm.

Mực bút máy màu xanh pastel* cô yêu thích đã hết nên cô vào quầy văn phòng phẩm ở trung tâm mua một ít, tiện bổ sung thêm mấy tấm bưu ảnh và phong thư.

Cô lên quán trà trên sân thượng, nghỉ ngơi thưởng thức món hồng trà kem soda chanh mát lạnh với chiếc lá bạc hà phía trên. Một đám nam sinh cấp Hai cầm khay coca với bánh takoyaki* đi đến và bắt đầu tán dóc to tiếng với nhau.

Đồng phục đó... giống đồng phục Riku mặc.

Dù chỉ là áo sơ mi trắng và quần ống rộng màu đen thông thường.

Bà Ando đã nói rằng ở làng chỉ có một trường cấp Hai duy nhất mà thôi. Có lẽ Riku cũng học trường đó.

Mình... muốn ngó qua trường của Riku.

Cảm giác đó sôi sục trong cô.

Mình đi thử coi sao nhỉ?

Đang trong kỳ nghỉ hè nên chắc chắn sẽ không có nhiều học sinh, mình chỉ nhìn lên vào tư bên ngoài một chút thôi...

Nhìn lên thế, có vẻ khó coi quá... Nhưng mà...

Sau một hồi suy nghĩ nhiều lần,

Ừm, mình đi thử coi.

Dùng xong món hồng trà kem soda chanh, cô rời khỏi chỗ ngồi.

Cô trở về làng bằng xe buýt, xuống ngay trạm xe có đề tên trường trung học cơ sở xx, cổng trường hiện ra ngay trước mắt cô.

Trong sân trường rộng mênh mông, câu lạc bộ Bóng chày đang tập

luyện. Một ngôi trường cấp Hai bình thường, có hồ bơi, phòng thể dục, có một tòa nhà bốn lầu.

Nhưng,

Nơi này là trường của Riku.

Chise tươi cười hơn hở, ngắm nhìn chăm chú.

Sân trường trải đất nện... cả phòng thể dục cũng lớn nữa... A, đằng kia có nhiều cây hoa anh đào quá. Còn có cả sân quần vợt nữa...

Cô đi bộ thong thả men theo bờ tường bao quanh, vừa khắc ghi từng thứ một vào trong mắt mình.

Riku đang học ở đây...

Trong đầu hiện lên hình ảnh Riku mặc bộ đồng phục, tim cô đập thình thịch. Cô đã thấy khi cậu đang bị ướt sũng bởi cơn mưa, nhưng chắc chắn chiếc áo sơ mi trắng quần đen đơn giản đó rất hợp với Riku.

Cô đang tản bộ một vòng quanh trường, quay ra cánh cổng, mơ màng nhìn ngôi trường lần nữa thì một cô gái mặc chiếc váy ngắn xếp li cùng chiếc áo sơ mi trắng gắn huy hiệu trường bước tới từ sau lưng.

Một cô gái xinh đẹp với vóc người cao thon thả, mái tóc cắt ngắn cá tính nhuộm màu nâu sáng. Đôi môi đỏ chót, bóng bẩy.

Có lẽ là một nữ sinh của trường này.

Cô ấy thoát nhìn lướt qua Chise.

Chise đang đứng giữa cánh cổng ngôi trường, vội nhỏ giọng nói “Xin lỗi” mở đường cho cô ấy bước vào.

Cô gái đó, sau một hồi đưa mắt nhìn Chise từ đầu tới ngón chân thì mang vẻ mặt khinh khỉnh như muốn nói “hừm” rồi lướt ngang qua Chise bước về phía ngôi trường.

Chắc cô ấy nghĩ mình là người đáng ngờ rồi.

Chise cảm thấy xấu hổ, rời khỏi cánh cổng.

Vẫn còn lâu mới đến chuyến xe tiếp theo nên cô lê đôi chân đi bộ trở về nhà.

Riku vẫn ngồi trên ghế trong phòng mỹ thuật, lật qua những bức tranh cậu vẽ cô gái ở biệt thự trong cuốn sketchbook với khuôn mặt u ám.

Trên tờ giấy ngả màu vàng, một cô gái thẹn thùng tràn trề sức cuốn hút trong sáng, khiêm nhường tựa đóa hoa màu trắng.

Mình đã vẽ được rồi.

Sự lồi cuốn của cô gái mà Riku nghĩ là dễ thương đó vẫn chưa hoàn chỉnh nhưng cậu đã thể hiện được đến mức kha khá.

Vậy mà, trong lòng cậu lại cảm thấy như có một khoảng trống.

Riku thấy rất vui khi cô gái ấy đứng đợi mình bên chiếc hòm thư mỗi sáng.

Nhìn khuôn mặt mỉm cười e thẹn, nghe thấy giọng nói thàn thì câu ‘Cảm ơn’, trong lòng Riku như cũng trở nên bình lặng, thanh khiết hơn. Giây phút đó mỗi buổi sáng, đối với Riku đã trở thành khoảng thời gian quan trọng và đáng mong đợi nhất.

Nhưng, giờ cậu lại thấy đau khổ khi nhìn khuôn mặt trong sáng ấy của cô gái.

Chắc là do cậu bị cô bạn cùng lớp Ozuki Suzuka tỏ tình.

Dù không thể giải thích rõ ràng được, nhưng cậu cảm thấy cô nàng Suzuka giống hệt mẹ mình bày tỏ thứ cảm xúc mãnh liệt như dòng nước

chảy xiết, trong khi đó sự t`ền tại của cô gái ở biệt thự giống một thứ hư ảo không có thật.

Suzuka là hiện thực, còn cô gái ở biệt thự thì ngược lại.

Dù có nói với nhau thêm một vài lời, khoảng cách dần rút ngắn nhưng đó chỉ là mối quan hệ giao và nhận báo buổi sáng.

Riku và cô gái đó đều không thể tiến bước trong mối quan hệ này.

Cô ấy không mời Riku đi xem biểu diễn như Suzuka, Riku cũng không thể mời cô ấy.

Ngay đến tên cô ấy, Riku cũng không biết.

Cậu đã nghĩ chỉ như thế thôi là được rồi, vậy mà không biết từ lúc nào, cậu lại thấy chỉ như thế thôi thì không đủ, nhưng cũng hiểu là mình không còn cách nào.

Những ngày cậu quay mặt đi tránh cô ấy vẫn cứ tiếp diễn.

*Nếu không kỳ vọng **nhieu hơn**... chắc chắn sẽ không thấy đau khổ hơn nữa...*

Chỉ cần vẽ được hình bóng cô gái đó là cậu thấy hạnh phúc lắm rồi.

Khi cậu đang tự nói với mình như thế,

“Mình có đem theo đồ ăn đó, Arimura.”

Suzuka vừa giơ cho cậu xem túi giấy đang xách theo tay vừa đi vào bằng nét mặt tươi tắn, h`ền nhiên.

“Mình đã làm món bánh hấp vị cacao, cậu ăn đi.”

Cô kéo chiếc ghế bên cạnh Riku và ngồi xuống, lấy chiếc bánh hấp được gói trong túi giấy ra, xếp chúng lên bàn.

“... Cậu chắc không muốn đi xem biểu diễn.”

“Ừm, phải.”

“Nếu vậy thì...”

Cậu về đi, cậu định nói thẳng thắn như thế nhưng Suzuka đã nhanh hơn cậu, cô bạn nhìn chăm chăm vào Riku mỉm cười.

“Biết đâu ăn cái này xong cậu lại tò mò muốn đi, mình chưa dốc hết toàn lực nên sẽ không thể bỏ cuộc đâu.”

... Chỉ cần một lần thôi cũng được rồi, hãy để mình thử xem có chinh phục được trái tim của Arimura không!

Sau khi tuyên bố như thế với ánh mắt nghiêm túc trước đó vài ngày, Riku đã đáp lại với Suzuka đang ướm nhòe đôi mắt:

... Không thể.

Cậu đã không cho Suzuka cơ hội. Đó là một sự cự tuyệt dứt khoát, vậy mà cô ấy lại tuyên bố sẽ không bỏ cuộc cho tới khi cậu cho mình một cơ hội, cậu thấy bối rối.

Trái tim cậu bắt đầu hơi dao động trước sự nhiệt huyết đến mức phi thường của Suzuka. Cái nhiệt huyết đó, là thứ mà cậu không có được.

Suzuka không bận tâm dù vẻ mặt Riku cau có như thế nào đi nữa, cô lấy cái bánh hấp ra bắt đầu ăn một mình.

“Oa... ngon quá... ca cao giòn ngọt, bánh hấp mềm mịn tuyệt hảo! Món ăn ngon thế này mà không thể ăn, Arimura tội nghiệp quá đi!”

Sự bất khuất đó thật đáng khâm phục!

Nếu cậu chịu hẹn hò chỉ một lần, cô bạn sẽ bỏ cuộc chứ...

Cứ tiếp tục xua đuổi một con người không biết nghe lời như Suzuka thật mệt mỏi.

“Nhắc mới nhớ, bà “tiên nữ” sống trong căn biệt thự ấy nhỉ?”

Suzuka nói như chợt nhớ ra.

Cậu giật nảy mình.

“Hình như có cô cháu họ hàng của bà ấy đến sống trong căn nhà đó.”

“...”

“Mới này, mình có gặp cô gái đó ở trước cổng trường.”

Tim cậu lại nhảy thót lên.

Người mà Suzuka đang nói đến là chính cô gái ở biệt thự mà mỗi buổi sáng Riku giao báo tới.

Sao cô ấy lại ở nơi này.

“Chắc cô nàng thấy trường học ở làng quê lạ lắm hay sao mà cứ nhìn thần thờ vào trong.”

Trong đầu cậu, mấy lời của Suzuka cứ quanh đi quẩn lại.

Có lẽ nào cô ấy đến tìm gặp Riku? Không phải, chắc chắn không thể có chuyện đó. Chắc chắn chỉ là tình cờ đi ngang qua thôi.

Sự phủ định và khẳng định cứ thay phiên nhau đến, cổ họng khô rát, cậu ý thức được rằng mình không được phép dao động, hai gò má cậu trở nên cứng đờ.

Suzuka cắn bánh hấp ngập miệng, vừa ăn nhồm nhoàm vừa tiếp tục.

“À, cô gái nhà giàu đó, liếc mắt qua một cái là nhận ra ngay. Mình chỉ

nghe nói là một cô tiểu thư có mái tóc dài đen tuyền thôi nhưng mà... Sao ấy nhỉ, làn da trắng nõn không hề bị cháy nắng, cực kỳ tao nhã, thanh lịch... Thứ khí chất thật khác với chúng ta. Cảm giác như một người ở thế giới khác vậy.”

Đầu óc Riku nhanh chóng trở nên buốt lạnh.

Sự dao động khi nãy đột ngột lạnh tanh như thể hư ảo.

Phải rồi. Cô ấy rất khác với chúng ta.

Như Suzuka nói, một người ở thế giới khác.

“...”

Cảm giác lạnh buốt lan tỏa khắp cơ thể cậu.

Mình đã mong đợi đi đâu gì.

Riku chỉ là một người làm thêm công việc giao báo, cô ấy là một tiểu thư nhận lấy báo từ cậu, mối quan hệ chỉ có như thế.

Cậu hùng hốt túm lấy gói bánh mì hấp để trên bàn, Suzuka ngẩng lên nhìn cậu với vẻ mặt sững sốt.

Cậu lột bỏ lớp gói bên ngoài và ăn trong im lặng.

Cảm giác như bánh bị nện trong cỗ họng, vị ngọt khé.

Khuôn mặt vẫn cứng nhắc như thế, cậu nói lí nhí trong miệng:

“Buổi trình diễn, mấy giờ bắt đầu?”

◇◇◇

“Hôm nay, mình đã đến trường của Riku. Mình vừa thong thả tản bộ men theo bờ tường vừa tìm kiếm bạn.”

Buổi tối... Cô viết cho Riku vài dòng trên giấy viết thư họa tiết lá hoa mà cô vừa mua trong ngày.

Đây đã là bức thư thứ bảy không có địa chỉ nhận.

Cô bỏ tất cả các lá thư vào phong thư đựng bộ với chúng, cho vào trong một cái hộp thiếc đựng bánh quy màu xanh nhạt và màu vàng kim xinh xắn.

“Trong sân trường trông rất nhiều cây hoa anh đào sắp thành hàng, mùa Xuân tới, những cánh hoa bay phấp phới chắc sẽ đẹp lắm nhỉ?”

“Mình tưởng tượng đến cảnh Riku học tập, ăn trưa rồi cùng bạn bè tán gẫu ở nơi này, lại thấy ghen trong lòng.”

“Trước cổng trường, mình có đi ngang qua một bạn nữ sinh. Cô ấy xinh xắn, phong cách ăn mặc cũng hợp một. Có vẻ bằng tuổi với Riku. Nếu mình cũng được học chung trường Riku thì hay quá... thật hơi buồn một chút.”

Cô gấp cẩn thận lá thư mình viết xong lại, vừa bỏ vào phong thư vừa suy nghĩ.

Nếu học cùng trường với Riku, mình có thể nói chuyện với bạn ấy nhiều hơn nhỉ?

Nếu học chung lớp với nhau, có lẽ sẽ được tham gia chung vui với các sự kiện như đại hội thể thao hay lễ hội văn hóa nữa.

Hoặc là có thể mình sẽ lại nhát cáy, chỉ dám đứng nhìn lên lút từ một nơi cách xa giống như ngày hôm nay vậy.

Nhưng chỉ cần được học cùng trường với Riku, cô chắc sẽ thấy được đủ “đi đâu thú vị” hay “thứ đẹp đẽ”.

Cả khi lên giường nằm khép đôi mắt lại, cô tưởng tượng ra như thế mà lòng tràn đầy cảm giác hạnh phúc.

Và rồi trong đầu cô lặp đi lặp lại bài thơ viết trong cuốn nhật ký bìa xanh da trời thêu những đóa hoa màu trắng của bà Shiori...

“Không biết cậu ấy là ai”

“Lại viết một lá thư bí ẩn.”

“Không biết cậu ấy là ai”

“Trái tim mình sắp tan chảy rồi.”

◇ ◇ ◇

Ngày hôm sau, trời mưa suốt từ sáng.

Chise mang đôi ủng cao cổ chấm bi, che chiếc ô đỏ đứng đợi Riku tới.

Chẳng mấy chốc, Riku xuất hiện trong bộ áo mưa màu đen có mũ trùm hoàn toàn từ trên đầu xuống. Cậu ấy nhìn mặt nhìn Chise đang đứng bên cạnh hòm thư.

“Chào, chào buổi sáng. Hôm nay trời mưa vất vả quá nhỉ?”

Chise bắt chuyện với giọng nhỏ nhẹ.

“Không.”

Cậu ấy lẩm bẩm, mím nhẹ đôi môi lảng ánh mắt đi nơi khác, chìa tờ báo ra rồi lập tức lên xe đạp đi.

“Cảm ơn bạn.”

Dù Chise cảm ơn cậu ấy cũng không ngoảnh mặt lại.

Cô vừa lắng nghe tiếng mưa rơi tí tách trên chiếc ô, vừa đứng với tâm trạng buồn bã như thể trái tim bị đóng băng lạnh lẽo.

Quả nhiên là Riku đang muốn tránh né Chise.

Mình đợi báo thể này... có lẽ làm phiền cậu ấy rồi...

Vì vậy nên cậu ấy mới không nhìn vào mắt mình.

Toàn bộ sức lực bị rút cạn khỏi cơ thể, cô cúi đầu quay trở vào nhà.

Trên căn phòng ở lầu hai, cô trải tờ báo ra, dù đang đọc những dòng tin tức trên đó nhưng trái tim cô lại nặng nề và lạnh lẽo, cô cứ suy nghĩ đủ thứ lý do cho việc tại sao Riku đột nhiên lại tránh né mình.

Chắc là do mình bắt chuyện, làm cản trở công việc giao báo của cậu ấy. Mỗi ngày mình mong ngóng làm cậu ấy thấy khó chịu.

Cô ngưng đọc báo giữa chừng, lấy máy may ra may tiếp chiếc váy.

Trong khi lòng cô đau buồn như thể kim chích.

Cơn mưa kéo dài mấy ngày liền.

Chise mỗi ngày đều đứng chờ đợi Riku, nhưng Riku vẫn đưa báo cho Chise với bộ mặt cứng đờ rồi lập tức đạp xe bỏ đi mất, Chise cố hết sức nói lời cảm ơn với cậu ấy.

Những xấp báo chưa đọc chất đống ở góc phòng, công việc may vá chiếc váy cũng bị dừng lại, ngay cả lúc được bà Ando chỉ dạy việc nhà, cô cũng không còn hứng thú nữa.

Dường như bà Ando nghĩ Chise không được vui là tại ba mẹ Chise không thể đến được biệt thự.

Dường như bà cũng đã trực tiếp nghe được chuyện ba mẹ đưa cô đến biệt thự này ở một mình để bàn bạc chuyện ly hôn, nên bà cảm thông với Chise, lo lắng cho Chise, làm những món ăn mà Chise thích, rửa Chise nướng bánh quy và bánh pie chung với bà.

Cô cũng không viết thư gửi cho gia đình, bạn bè nữa. Chắc chắn bây giờ dù có viết thư đi nữa thì chúng sẽ mang âm hưởng yếu ớt. Nhận được những lá thư như thế, có lẽ tâm trạng mọi người cũng sẽ tối tăm theo và khiến họ thấy khó xử hơn.

Bản thân cô phải cười nhưng lại không thể cười được.

Cho đến tận giờ, cô vẫn còn khá nhiều kế hoạch trong kỳ nghỉ hè, vậy mà bây giờ cô chẳng làm gì, chỉ ngồi trên giường mơ màng lắng nghe tiếng mưa rơi bên ngoài.

Trong tủ lạnh còn rất nhiều bánh dưa gang, bánh baumkuchen nên cô cứ nhấm nháp từng chút một qua ngày.

Cô cứ nghĩ là bánh mì để lạnh sẽ cứng nhưng không phải như vậy. Bên trong đầy nhân, nhưng khi cắn vào lại rất dễ dàng.

Nhiệt độ giảm xuống do trời mưa, mấy món ăn vặt đông lạnh này làm cơ thể Chise càng thấy lạnh hơn, nhưng cái ngọt của nó vẫn đọng lại trong miệng. Nếu ăn chúng với tâm trạng vui vẻ trong những ngày nắng nóng chắc sẽ cảm nhận được hương vị ngon lành đến diệu kỳ.

Trong lúc đó, bà Ando đã đưa cho Chise một tấm vé.

“Đang có một cuộc triển lãm ảnh đom đóm tổ chức ở khu trung tâm mua sắm đấy. Mùa đom đóm đã qua rồi nhưng ảnh chụp ở làng này có rất nhiều, tôi nghĩ là tiêu thư sẽ thấy thích.”

Cô biết mình ở nhà cũng chỉ làm bà Ando thêm lo lắng, nên cô chọn kiểu tết tóc cầu kỳ hơn mọi hôm một xíu, mặc chiếc váy dài tới gối rồi ra ngoài.

Cô cảm thấy đi đôi ủng cao cổ không mấy phù hợp nên chọn mang đôi giày màu nâu đậm cho đỡ lộ vết bản thay cho đôi xăng đan.

Buổi triển lãm được tổ chức trên tầng thượng của trung tâm mua sắm.

Không gian rộng hơn nhiều so với những gì cô tưởng tượng. Cô đã biết được rằng, ‘thị trấn đom đóm’, chính là câu khẩu hiệu của thị trấn này.

Ngoài những bức ảnh đom đóm còn có rất nhiều những bức chụp phong cảnh ban ngày, Chise cũng có thể nhìn thấy nhiều phong cảnh của ngôi làng mà cô đang ở.

Con suối đó, đường mòn đó, cánh rừng đó, cô đều biết chúng.

Tấm ảnh chụp chú đom đóm tỏa sáng lập lòe trên phiến lá mảnh dẻ cũng vô cùng đẹp mắt.

Vài bức ảnh chụp cả một đàn đom đóm nhảy điệu múa huyền hoặc trên mặt nước, khiến cô phải say sưa ngắm nhìn mãi.

Đẹp quá...

Giống hệt như những vì sao đang nhảy múa.

Bên trên bề mặt con suối mà Chise đã tình cờ ngang qua, những chú đom đóm xinh xắn đang bay lượn.

Trong số đó, bức ảnh khiến Chise dừng lại lâu nhất là bức ảnh vũ điệu hoang dã của đàn đom đóm lung linh trên mặt hồ bao quanh bởi những hàng cây.

Có lẽ nhờ một phần vào hiệu ứng của máy ảnh, ánh sáng của vô vàn đom đóm rực sáng trên mặt hồ, làm cả cái hồ lấp lánh, rực rỡ.

Trong cuốn nhật ký của bà Shiori có câu chuyện về cái hồ, nơi mà bà lần đầu tiên gặp người yêu của mình.

Khi trời về đêm, đèn đom đóm bắt đầu tụ lại quanh hồ, dưới ánh sáng chan hòa của chiêu tà, một chàng thanh niên ánh mắt mang sắc trắng đi đến đang ngồi đọc sách.

Có lẽ nào, cái hồ này là nơi mà bà Shiori và người yêu bà ấy đã gặp nhau?

Cô nhìn lên tiêu đề bức ảnh,

“Thần Pan và tiên nữ”

Cô lại giật mình.

Tiên nữ?

Bà Ando từng nói rằng bà Shiori được dân làng gọi là tiên nữ!

Có lẽ là ngẫu nhiên thôi. Nhưng mà, đặt cái tên thoát nhìn qua không mấy liên quan như “Thần Pan và tiên nữ” cho một bức ảnh chụp đom đóm thế này, hẳn phải có một ý nghĩa đặc biệt gì đó.

Những mơ mộng ngọt ngào cứ lan tỏa dần, nhịp đập của tim lại nhanh hơn.

Đèn đom đóm vừa chao nghiêng vừa tỏa sáng lấp lánh, nhẹ nhàng mà mong manh. Trong đầu cô hiện lên hình ảnh của bà Shiori đang được soi rọi bởi thứ ánh sáng đó, mỉm cười nhìn người mình yêu đầy hạnh phúc.

Mặc dù chưa từng gặp lần nào... nhưng không hiểu sao cô có thể nghĩ đến hình ảnh của bà Shiori và lại không hề cảm thấy khó chịu.

Phải chăng do trong nhật ký có ghi, ‘*Mình được anh ấy khen là nhỏ nhắn đáng yêu. Anh thấy cả chiếc mũi tẹt và đôi mắt tròn xoe cũng đều rất dễ thương. Áo kimono màu đỏ hôm nay cũng rất hợp với mình nữa.*’

Một cô gái nhỏ người, đôi mắt ngây thơ mặc chiếc áo kimono màu đỏ nhoèn miệng cười xấu hổ. Phải, chắc chắn bà Shiori là một người như thế.

Lòng ngực phập phồng, đôi gò má ửng đỏ, Chise đứng nhìn chăm chăm vào những bức ảnh, lòng cả vào đó hình ảnh bà Shiori trong tường tượng.

Bà thích người con trai ấy rất nhiều và đã đi tìm gặp chàng trai luôn ngồi đọc sách bên bờ hồ.

Ban đầu, bà chỉ dám nhìn len lén từ phía sau thân cây, thở dài hạnh phúc.

Bà Shiori mãi chỉ thập thò không dám tiến lên phía trước, nhưng một ngày nọ, anh ấy đã chủ động bắt chuyện khiến bà lâng lâng sung sướng.

“Niềm hạnh phúc như bay lên tận trời cao đó chắc là nói đến cảm xúc lúc này đây. Mình dần dần thích người ấy hơn rồi. Không thể dừng lại được nữa.”

“Nghĩ đến anh ấy mà trong tim mình lâng lâng như có cả đàn đom đóm bay lượn vòng. Ngày mai cũng có thể gặp được anh ấy thật sự mình cực kỳ, cực kỳ, cực kỳ vui sướng.”

Cô có thể nghe thấy giọng bà Shiori vang vọng trong tai mình.

Giọng nói ngọt ngào tràn đầy niềm vui sướng.

Có lẽ, bà Shiori đã không thể thành đôi với người mình yêu... nhưng mà, bà Shiori thật sự rất thích người đó...

Không hiểu sao cô lại cảm thấy như thế là đã đủ.

Những gì bà Shiori viết trong nhật ký xinh đẹp và tinh khôi như cảnh sắc trong những bức ảnh này vậy.

Nếu có thể có được tình yêu dịu dàng, đẹp đẽ như bước ra từ thần thoại như thế... giống như thần Pan và tiên nữ, là đã hạnh phúc đến không

còn mong mỗi nào hơn nữa sao.

Cô nhớ đến khuôn mặt ngăm ngăm đen khó gần của Riku khi đưa báo.

Ngay lập tức trong lòng cô lạnh hẳn.

Mình không phải là người yêu của Riku, cũng không phải bạn cậu ấy...

Giống như bà Shiori núp trong bóng cây ngấm người con trai kia đang ngồi đọc sách bên hồ, cô không thể bước ra từ vị trí đó.

Không đúng, cô từng một lần thử tiến thêm một bước và đã cảm thấy như trái tim xích lại gần hơn một chút.

Nhưng bây giờ Riku đang muốn lánh xa Chise.

Nếu Chise tiến thêm một bước, khoảng cách đó có rút ngắn lại không?

Chise có muốn làm như thế không?

Tháng Tám cũng đã trôi qua quá nửa rồi.

Thời gian Chise ở lại căn nhà đó, chỉ còn khoảng một tuần nữa.

Có lẽ mình đã làm cho Riku thấy khó chịu. Nhưng cứ thế này mà chia tay, mình thật sự thấy buồn...

Làm thế nào để Riku thôi né tránh ánh mắt Chise đây. Làm thế nào để lại được nói chuyện dù chỉ là những cuộc hội thoại ngắn ngủi như từ trước tới giờ.

Chỉ như thế cũng đã đủ rồi.

Cô mua cuốn sách ảnh triển lãm và rời hội trường, sau một hồi nhìn quanh lơ đãng góc bày đồ dùng sinh hoạt và khu vực bán dụng cụ văn phòng, cô xuống tầng bán hàng thực phẩm mua món thạch làm quà cho bà Ando, khi rời trung tâm mua sắm thì bầu trời cũng đã nhuộm màu hoàng hôn.

Trời dường như cũng đã tạnh mưa, chắc ngày mai sẽ nắng đây.

May quá... Trời mà còn mưa nữa thì công việc giao báo của Riku sẽ vất vả lắm...

Ngày mai mình sẽ cố gắng thử bắt chuyện với Riku xem sao.

Cô vừa đứng đợi xe buýt ở trạm xe vừa mở cuốn sách ảnh ra xem.

Trong đó có giới thiệu tiểu sử của các nhiếp ảnh gia. Nhiếp ảnh gia đã chụp bức ảnh ‘Thần Pan và tiên nữ’ chuyên chụp ảnh phong cảnh, đã qua đời hơn 10 năm trước. Tiêu đề ‘Thần Pan và tiên nữ’ được lấy từ trong cuốn tiểu thuyết của nhà văn Okamoto Kanoko.

Lần tới, mình sẽ đọc thử nó...

Cô vừa nghĩ thế vừa ngắm cuốn sách.

Cô chợt nghe thấy tiếng hắt hơi của con gái.

Bên kia đường, một cậu con trai và một cô gái trẻ tuổi Chise đang tản bộ.

Cậu con trai kia làm mặt im lặng, tay dắt chiếc xe đạp, cô gái đi kế bên đang nói chuyện rất vui vẻ với cậu con trai ấy. Cô gái định khoác tay cậu thì bị ngăn lại.

“Có sao đâu. Chúng ta đang hẹn hò mà,” cô gái vừa nói vừa ép cậu ta cho mình khoác tay.

Đúng khoảnh khắc đó, cô chạm mắt với cậu con trai.

Riku...

Chise tròn xoe mắt ngạc nhiên, Riku cũng nhìn cô với vẻ kinh ngạc.

Người đang khoác tay với Riku, là cô gái đã đi lướt qua Chise trước cổng trường Riku mấy hôm trước. Đó là một cô gái xinh đẹp với phong cách ăn mặc khá đẹp nên cô nhớ rất rõ. Hôm nay, cô ấy vận chiếc áo hai dây cùng quần short ngắn, trông càng thêm năng động, tươi tắn.

Bạn gái của Riku? Riku có bạn gái rồi sao?

Hơn nữa, lại còn xinh đẹp, hoạt bát, hoàn toàn đối lập với Chise...

Riku trông người lớn như thế, có bạn gái cũng không có gì là lạ, vậy mà cho đến tận bây giờ cô không hề nghĩ tới khả năng đó.

Đối diện với sự thật bất ngờ này, Chise mới nhận ra những tình cảm của bản thân chỉ là đơn phương, chỉ là ảo tưởng một chiều của cô. Nỗi xấu hổ và thảm thương khiến cô nóng đỏ tận mang tai.

Riku không hề lên tiếng gọi Chise đang co rúm người lại, nhìn chăm chăm xuống bàn chân.

“Nè, mình muốn ăn hamburger trước buổi diễn.”

Cô nghe thấy giọng nói ngọt lịm của cô gái đó.

Hai người họ đi ngang qua Chise.

Chise vừa khẩn cầu cho Riku và cô gái kia đi qua thật nhanh, vừa siết chặt cuốn sách ảnh trong lồng ngực.

◇◇◇

“Cô gái ở bến xe buýt vừa nãy là cô tiểu thư từ Tokyo xuống mà nhỉ? Arimura, người quen của cậu à?”

Suzuka mua một phần hamburger và coca r ấ ng ấ vào ghế ở cửa tiệm

bán thức ăn nhanh, nói với bộ mặt có vẻ đang hờn dỗi.

Đến khi vào trong cửa tiệm, cô nàng vẫn bám lấy cánh tay Riku, ghé sát đôi má nhơm nhớp dính vào vai cậu, nhưng giọng nói thì đã hạ tông thấp xuống.

Riku cứ không nói năng gì như thế thì cô nàng gắt giọng dõn dập hỏi “Người quen đúng không?”

“Tớ hiểu hết tâm sự của Arimura và cô gái đó rồi nhé. Cô ta lên nhìn vào trong trường chắc là vì đến tìm gặp Arimura phải không? Nè, cô ấy có quan hệ như thế nào với cậu vậy?”

“Chỉ là đang giao báo cho nhà cô ấy thôi,” Riku cau mặt cau mày trả lời gắt gỏng.

“Không có... gì khác hết.”

Chắc do biểu cảm và giọng điệu của Riku quá mức lạnh lùng đến đáng sợ. Suzuka bỗng dưng im lặng như sợ sệt. Cô cứ nhìn Riku chăm chăm, bằng ánh mắt đầy lo lắng và yếu ớt như thế.

Riku còn đang cố gắng hết sức kiềm nén những cảm xúc cuồn cuộn trong trái tim mình nên không rảnh mà để tâm tới Suzuka.

Cậu không tưởng tượng nổi mình lại bị cô ấy nhìn thấy khi khoác tay Suzuka như thế.

Chính Riku là người quyết định nhận lời mời của Suzuka đi xem buổi diễn. Cô gái ấy và bản thân Riku thuộc hai thế giới khác nhau. Không được hiểu nhầm sự dịu dàng và thuần khiết của cô ấy.

Chắc hẳn cô ấy cũng tử tế và trong sáng như thế với bất cứ ai ngoài Riku.

Cậu tự thuyết phục bản thân mình và đã tránh tiếp xúc trực tiếp với cô

ấy hết mức có thể.

Ấy vậy mà, khi cậu nhìn thấy cô ấy mở to đôi mắt nhìn chằm chằm như thể bị sốc khi thấy Riku khoác tay với Suzuka, cậu lại dao động dữ dội.

Cảm giác như mặt đất dưới chân mình đang sụp đổ, vô vàn câu phân trần biện bạch như cuộn xoáy liên hồi trong đầu, thế mà mặt cậu lại cứng đờ, cổ họng mắc nghẹn, không thể thốt ra bất cứ lời nói nào.

Không, biện hộ lại càng hèn nhát, lỗ lã hơn.

Cô gái ở biệt thự đó không phải là bạn thân, mà cũng không phải là người yêu của Riku.

Cậu hiểu đi đâu đó, vậy mà cậu không khỏi khó chịu như thể bị cào cấu từ bên trong.

Ngay lúc đó,

“Ôi trời, cậu thật sự đang hẹn hò với Arimura đấy à? Suzuka ghê thật!”

Một đám mấy đứa con gái trong lớp xuất hiện.

Bọn họ rất thân với Suzuka, thuộc nhóm con gái thích chơi nổi ở trường.

“Này khoan... mấy cậu... sao lại ở đây?”

Suzuka đứng phắt lên như thể bối rối.

“Sao là sao, Suzuka, chuyện cậu hẹn hò với Arimura, đã gửi tin nhắn lung linh cho bọn tớ cả rồi còn gì. Vừa đúng lúc bọn này qua trung tâm trò chơi ở gần đây, nên qua coi thử.”

“Đúng đúng, phải nhìn tận mắt mới được, không thể tin rằng cậu thật sự lừa đảo Arimura. Mình đã nghĩ chuyện đó tuyệt đối không thể được.”

“Mình cũng thế... Dù là Suzuka đi chăng nữa, cũng khó tán nổi

Arimura ấy chứ.”

“Quả không hổ danh là Suzuka. Dám tuyên bố sẽ cưa đổ Arimura trong mùa Hè này, còn hẹn hò thật sự nữa chứ.”

“À mà... Vậy là Suzuka thắng cuộc rồi nhỉ?”

Cả đám ồn ào, huyên náo.

“Dừng... dừng lại. Mình... chuyện đó... ôi trời ơi, dù sao thì mấy cậu cũng đi ra đằng kia đi, đừng cản trở nữa,” Suzuka hết sức bình sinh cản bọn họ lại.

Riku không nói gì, đứng lên rời khỏi ghế.

Suzuka nghe thấy tiếng kéo ghế, giật mình ngược lên nhìn Riku.

“Arimura... này... chuyện này...”

Cậu đặt tấm vé nhận được từ Suzuka lên trên bàn,

“Mình chắc nhớ ra có việc, cậu đi với các bạn đi.” Cậu nhỏ giọng nói vậy rồi bỏ đi.

Đám bạn xôn xao.

“Khoan, Arimura giận rồi à?”

“Chuyện này tệ quá.”

“Gì chứ, Yama chính là người bảo đi coi cơ mà.”

Suzuka đuổi theo cậu ra tận cửa tiệm.

“Đội đã Arimura...! Chuyện cá cược, mình lỡ nhất thời thôi... tại vì, từ trước mình đã thích Arimura...”

Riku kiên quyết gạt bàn tay Suzuka đang níu lấy cánh tay mình.

Suzuka như bị đóng băng.

“Tôi bị nổi da gà khi con gái chạm vào mình. Từ giờ cậu cứ phớt lờ tôi

đi. Tôi cũng sẽ làm như thế.”

Nói thế xong cậu leo lên xe đạp đi mất.

Cậu guồng xe đạp xé ngang, cơn điên như muốn xé toạc cổ họng, làm cả cơ thể muốn nổ tung.

Đó là sự căm phẫn dành cho Suzuka và đám bạn đó, hay là sự kinh tởm đối với chính bản thân mình, cậu cũng không phân biệt được.

Cậu thừa biết Suzuka muốn Riku luôn lạnh lùng với con gái cúi mình trước cô nên đã cùng chúng bạn bày ra trò chơi tình ái, nhưng vì cậu không có ý thích gì với cô ấy nên cậu không nghĩ mình đã bị lừa gạt.

Riku hiểu được ý đồ đó của Suzuka, nhưng vẫn chấp nhận lời đề nghị của cô ấy.

Nhưng mọi thứ đều đến vào lúc tối tệ nhất, sự tức giận đối với cảnh ngộ của bản thân trong lúc này, sự tức giận đối với người mẹ lười thôi, nhếch nhác, sự tức giận đối với bản thân hèn nhát đã để cho Suzuka chơi đùa... thế nhưng lại đổ cho Suzuka thành kẻ xấu xa rồi bỏ trốn thế này, cả nỗi bức tức vì bất lực không hiểu nổi rốt cuộc mình muốn làm gì. Tất cả những điều đó trộn lại thành một mớ hỗn độn với nhau, khiến cậu muốn nguyền rủa tất cả mọi thứ trên thế gian này.

Lòng không khí ẩm thấp thấm sâu vào tận tòng cổ họng và cánh tay cậu.

Hơi thở khó nhọc.

Cơn nhiệt trong đầu cũng không hề nguội bớt.

Cậu như đuổi theo cảnh sắc chuyển từ hoàng hôn sang đêm tối, đạp xe một mạch về tới ngôi làng, đến khi nhận ra thì cậu đã đứng trước dinh thự cổ kính có những hành thường xuân bò khắp bờ tường đó.

Cậu nhìn thấy ánh sáng ở cửa sổ tầng hai, lòng thất lại.

Đó là căn phòng của cô gái ấy.

Tốt quá... cô ấy đã về đến nhà rồi.

Khi ngược nhìn ánh sáng dịu dàng len lỏi ra từ phía tấm rèm cửa, đầu óc cậu ngội hẳn, trái tim đang cuồn cuộn nộ dữ dội cũng dịu xuống, thay vào đó là một nỗi buồn man mác bủa vây.

Mình muốn gặp cô ấy.

Gặp rồi mình muốn nói lời xin lỗi vì đã tỏ thái độ lạnh nhạt, muốn giải thích cả chuyện đã khoác tay cùng với Suzuka.

Làm những việc như vậy để làm gì, giọng nói cậu tự giấu cốt bản thân vang vọng trong tai.

Cô ấy là một thiếu nữ sống trong biệt thự, có người cha người mẹ tuyệt hảo khác với mày, mùa Hè kết thúc thì cô ấy cũng sẽ trở về bên họ.

Nói thẳng ra những tình cảm xấu xí của mày để vậy bản cô ấy hay sao?

Cô gái đã đứng ở trạm xe buýt lúc hoàng hôn, mở to đôi mắt nhìn Riku như thể mất hồn.

Lúc Riku khoác tay Suzuka đi ngang qua, cô ấy ôm chặt cuốn sách mềm gì đó đang cầm trong tay, cúi mặt xuống với đôi mắt trông buồn rười rượi.

Cậu không muốn làm khuôn mặt cô ấy buồn như vậy nữa.

Cậu chỉ không muốn làm tổn thương cô gái đó thôi.

Cậu giữ chặt nỗi đau đang cày nát lòng mình, chỉ nhìn chăm chăm vào ánh sáng tỏa ra từ căn phòng của cô ấy.

Bầu trời ngày hôm sau có vài gợn mây.

Chise đỏ hoe mắt do thiếu ngủ đứng bên cạnh hòm thư chờ đợi.

Ngày hôm qua sau khi trở về nhà, Chise cứ chong đèn phòng rồi nằm sấp trên giường, suy nghĩ suốt về Riku.

Riku có bạn gái rồi.

Vì vậy mà việc Chise đợi chờ Riku chỉ tổ gây ra phiền toái khó chịu cho cậu thôi.

Nhưng khi nhận cuộn báo từ Riku, cô cảm thấy như trái tim mình trở nên ấm áp hơn.

Ngay cả buổi sáng hôm nhận được điện thoại từ mẹ thông báo trong mùa Hè này hai người sẽ ly hôn, nhờ nhận được báo Riku mang tới nên Chise mới có thể cười được.

Chính vì vậy, cô vẫn luôn muốn nói lời cảm ơn cậu cho tới ngày cuối cùng.

Cô không hy vọng được thân thiết hơn với Riku nên chỉ ít vẫn mong nhận báo từ cậu trong khoảng thời gian còn lưu lại ở nơi này.

Trước mặt Riku, cô vẫn sẽ cư xử bình thường.

Cô vừa tự thuyết phục mình như thế vừa nhìn đắm đắm về hướng Riku thường đi tới.

Khi những tia nắng sắp sửa ló dạng bên sườn núi, Riku đã xuất hiện trên chiếc xe đạp.

Chise dồn lực vào cột sống và bụng.

Mình... phải cười thật tươi.

Mặt cô cứng đờ không nhúc nhích. Như thế này là không được.

Riku dừng xe đạp trước mặt Chise.

Cô đã lo sợ cậu sẽ nhắc tới chuyện ngày hôm qua, nhưng Riku vẫn im lặng không hé lời nào, rút một cuộn báo từ trong giỏ xe đạp chìa ra cho cô.

Cô nhận lấy chúng, cố nhếch khóe miệng lên và cúi đầu xuống nói:

“Cảm ơn bạn.”

Riku cũng khẽ cúi đầu.

Và rồi cậu lảng ánh mắt đi nơi khác, lái xe đạp bỏ đi.

Mình đã nhận báo... bình thường... Nhưng mà nụ cười yếu ớt như thế này không được chút nào. Ngày mai mình phải cười tươi hơn nữa...

Cô áp nhẹ cuộn báo lên má, hơi ấm vẫn còn đọng lại trên đó.

Ngày hôm sau, cả ngày tiếp theo nữa, tình trạng thiếu tự nhiên này vẫn cứ tiếp diễn.

Riku vẫn không hé miệng, mặt cứ đờ ra lạnh nhạt chìa báo cho cô, Chise nhận lấy với nụ cười cứng nhắc rồi cúi đầu nói “Cảm ơn bạn”.

Riku cúi chào rồi bỏ đi.

Bầu không khí nặng nề vẫn tiếp diễn cho đến khi hình bóng Riku đi khuất, cô không thể nói được gì thêm ngoài lời cảm ơn.

... Đúng là mình đang làm phiền người ta, chắc là Riku thấy ghét mình mất rồi.

Có lẽ mình không nên đợi cậu ấy nữa chẳng?

Hồi trước, chỉ cần nhìn thấy hình bóng Riku thôi cô đã cảm thấy thật ấm áp rồi, vậy mà bây giờ trong lòng lại đau như bị nghiền nát vậy.

Cô cũng không còn hứng đọc báo nữa.

Trở về phòng, cô mở cuốn nhật ký của bà Shiori ra đọc lại với tâm trạng u ám, lòng cô như bị thít chặt bởi hình ảnh con tim đang yêu trong vắt, lấp lánh tựa những tia nắng mặt trời lúc vào hè phản chiếu qua những dòng nhật ký. Lúc đó, cô mới nhìn thấy một bao thư màu trắng được kẹp ở sau bìa.

Cô tháo tờ bìa ra ngắm nó. Bao đó thư vẫn còn rất mới, địa chỉ hay tên người nhận đều không có.

Bên trong nhét hai lá thư.

Cô vừa mở lá thư ra với cảm xúc vừa tội lỗi lại vừa có một chút tò mò khó cưỡng lại được giống như lần đầu cô mở trang bìa của cuốn nhật ký ra vậy. Những con chữ của bà Shiori hiện ra.

‘Gửi anh’

Những dòng đầu tiên được viết như thế. Cô nín thở đọc tiếp.

‘Trong suốt mùa Hè, anh đã chỉ dạy cho em biết rất nhiều thứ.

Cho tới tận lúc đó, em hoàn toàn không biết được thế nào là ánh tà dương nhuộm sắc mê hồn buông dân bên sườn núi, hương thơm nồng nàn của hoa lá, cỏ cây mùa Hè, cái êm dịu của màn đêm bao bọc lấy làn da, vẻ lung linh của những vì sao lấp lánh trên cao.

Cả chuyện ngôi làng nơi em sinh ra và lớn lên là nơi chốn bí mật xinh đẹp tuyệt trần đến thế nào.’

Đây là lá thư bà Shiori viết gửi cho người yêu.

Nó không được để tên người nhận chắc vì bà đã không có ý định gửi.

Cũng giống như Chise đã nhiều lần viết thư cho Riku mà không thể gửi đi vậy.

Chỉ muốn thể hiện ra những cảm xúc trào dâng trong lòng nên mới viết chúng ra... như thế...

‘Khi trái tim em đập thành thạch như vang vọng khắp cả bầu trời trước thế giới đang đổi thay rục rĩ muôn hình vạn trạng là lúc hình ảnh của anh với đôi mắt buồn bã phản chiếu vào mắt em.

Mùa Hè đó, chúng ta đã luôn ở bên nhau.

Một niềm hạnh phúc tinh khôi, như thân Pan và tiên nữ.

Mùa Hè chẳng mấy chốc sẽ trôi qua.

Với đây ấp ký ức trong tim.’

Thần Pan và... tiên nữ!

Cô giật mình nhìn con chữ giống với tiêu đề được đặt cho bức tranh hồ đom đóm.

Có phải ngẫu nhiên không?

Hay người chụp tấm ảnh đó là người yêu của bà Shiori.

‘Vì thế...’

Lá thư thứ nhất kết thúc, nhìn sang lá thư hai, Chise lại nín thở lần

nữa.

Nội dung viết trong đó, vồn vẹn một lời.

‘Chúng ta phải chia tay thôi.’

Cô bị sốc... giống như cơn sốt trong cơ thể một lần nữa đã dâng lên đầu, cô cứ đờ ra mãi nhìn dòng chữ cuối cùng đó trong một lúc lâu.

Lá thư này được viết khi nào? Trước khi người yêu bà rời đi, hay là lúc bà đợi chờ người đó mà mãi không thấy anh ta quay lại, cô không biết được.

Nhưng mà một câu ngắn gọn ‘phải chia tay thôi’ như chất chứa rất nhiều cảm xúc khác nhau, khiến lòng cô chao đảo.

Cùng lúc đó, nó làm cô nhận ra rằng ngày chia tay với Riku cũng sắp sửa tới gần.

Mùa Hè kết thúc, mình cũng không còn có thể gặp lại Riku được nữa.

Đó là đi đâu không thể tránh khỏi. Nhưng, chỉ có thể cười đờ đờ thế này rồi chia tay Riku, chắc chắn sẽ lưu lại nỗi tiếc.

Cô cũng không còn có thể vừa hời hợt vừa đọc lại cuốn stretchbook dán đầy những bài viết cắt từ trong báo Riku mang tới.

Cô bắt đầu may lại chiếc váy đã bỏ dang dở.

Mỗi ngày cô may thêm từng chút một, may khóa kéo, đính thêm ren trắng ở cổ, khâu những chiếc cúc áo trang trí, sắp sửa tới ngày hoàn thành nó rồi.

Cô vẫn còn lúng túng với Riku lắm, nhưng cô muốn mặc chiếc váy

màu xanh da trời này, nhận lấy báo từ Riku với nụ cười rạng rỡ vào ngày cuối cùng.

Cô cũng muốn đội chiếc nón rơm.

Bởi đó là chiếc nón kỷ niệm đã cho cô gặp được cậu ấy.

Buổi trưa ở trong phòng mỹ thuật của trường, buổi tối ở trong căn phòng chật hẹp, Riku vẫn tiếp tục vẽ cô gái ở biệt thự, trong cuốn sketchbook, trên tờ quảng cáo, trên mặt giấy sau của tờ in.

Cậu vẫn không nói lời nào với cô ấy. Giao báo xong, cậu cứ thế né tránh ánh mắt của cô ấy rồi đạp xe đi.

Mỗi khi quay về nhà, người mẹ say bết nhè vừa thở hắt ra mùi rượu nồng nặc vừa bám víu lấy cậu và lặp đi lặp lại câu muôn thuở: “Mẹ yêu con lắm Riku. Người mẹ thật lòng yêu nhất chỉ có con thôi, Riku à.”

Rồi than “Sao con không cười với mẹ, không dịu dàng với mẹ vậy,” bà bầu móng tay vào vai vào lưng Riku mà khóc nức nở.

“Chắc con coi thường mẹ, căm ghét mẹ. Nghĩ mẹ là một người đàn bà lôi thôi, nhếch nhác, sinh con ra mà không biết cha con là ai chứ gì.”

Nếu Riku mà không gạt cánh tay của mẹ cậu ra, cũng không phản biện lại gì thì cậu sẽ mãi làm một con rối với trái tim trống rỗng.

Kể từ lúc cậu trả lại tấm vé xem buổi biểu diễn, cô bạn cùng lớp Suzuka không còn bất ngờ xuất hiện ở phòng mỹ thuật nữa.

Vì vậy mà cậu mới có thể vui mình trong tranh vẽ với tâm trạng yên tĩnh ở nơi đó.

Mãi không biết tên của cô gái ở biệt thự cũng chẳng sao.

Bản thân cậu đối với cô ấy, cứ mãi là một người giao báo khó tính cũng không sao.

Chỉ cần cậu có thể vẽ được cô ấy.

Như thế là đủ rồi.

Trong khoảng thời gian cô gái đó còn ở biệt thự, cậu muốn vẽ cô ấy, dù thêm một tấm thoi cũng được.

◇ ◇ ◇

Mùa Hè sắp sửa kết thúc.

Giờ phút chia tay đang đến gần.

Chise hoàn thành chiếc váy vào buổi tối hai ngày trước khi phải trở về nhà.

“Xong rồi.”

Cô vẫn ng ẩng xồm trên sàn, giơ chiếc váy lên bằng hai tay.

Màu xanh mát dễ chịu như được cắt ra từ nền trời che đi ánh đèn trên trần nhà. Cả viền ren trắng ở cổ áo và cánh tay áo ph ồng cô cũng đã làm thật cẩn thận, tỉ mỉ. Những chiếc cúc trang trí sáng lấp la lấp lánh.

Cô đứng trước gương ướm thử lên người.

Cả chỗ thắt eo trên váy cũng thành nếp sóng rất đẹp.

May quá... làm kịp rồi.

Trên khuôn mặt phản chiếu trong gương kh ẽ nhòe lên nụ cười yếu ớt mà đạo g ần đây hiếm xuất hiện.

“A, lỡ mình mặc không vừa thì làm sao đây?”

Phải rồi, chưa mặc thử thì không thể nói đã hoàn thành được.

Lúc cô bắt đầu từ từ cởi bộ đồ trên người ra thì chiếc điện thoại di

động đẽ trên bàn vang lên một giai điệu tươi sáng.

Cô liền mặc lại bộ đồ mặc nhà đang cởi dở, với tay lấy điện thoại.

Là ba...

Trái tim cô trở nên lạnh lẽo.

Hồi trước, lúc cô nhận được cuộc gọi từ mẹ, bà đã nói:

Để mẹ nói người kia gọi cho con.

Con theo họ nào, con hãy tự suy nghĩ đi.

... Con cũng đã lớn rồi, có thể tự mình quyết định.

Giọng nói nghiêm nghị đó bủa vây lấy cô như những con sóng đen ngòm.

Không có chuyện cô đã quên những lời đó, mỗi lúc nhớ đến trong lòng lại quặn thắt.

Nhưng, kể từ ngày hôm đó, cô không hề nhận được bất cứ liên lạc nào từ cả ba và mẹ, nên cô đã đoán rằng, cô sẽ được thông báo khi cả ba ng ồi lại với nhau sau khi trở về

Quãng thời gian ở nơi này, cô thấy rất an lòng.

Cô không muốn bắt điện thoại.

Người cô nổi da gà, từ cánh tay đang cầm điện thoại lan đến tận sau gáy, cô không cưỡng lại được sự thôi thúc muốn ném chiếc điện thoại đi.

Chỉ lúc này thôi... chỉ lúc này khi đang ở một nơi tràn ngập bầu không khí dịu dàng này thôi... cô không muốn nghe những lời nói đáng sợ nữa.

Nhưng mà điện thoại vẫn cứ reo, Chise ấn nút nghe bằng ngón tay đang run rẩy.

“Chise hả? Ba đây.”

Cô nghe thấy một giọng nói đáng sợ xen lẫn tức giận bên tai trong khi cả cơ thể đang co rúm lại.

“Chiều tối ngày một, ba sẽ đưa xe đến đón con. Và còn nữa, hôm nay ba đã nộp đơn ly hôn rồi.”

Nỗi đau sắc bén xuyên qua tim.

Ba cô vẫn tiếp tục bằng một giọng điệu như không thể nén được cơn tức giận trong người.

“Chise có quay về thì người đàn bà kia cũng không còn nữa. Hôm qua, bà ấy đã mang hết những món đồ mình thích đi rồi. Tuy nhiên, bà ấy nói sẽ không nhận chăm sóc Chise, vì con không còn trong độ tuổi cần có mẹ bên cạnh, nên cứ để nó tự mình trưởng thành đi, bà ấy nói thế.”

Trái tim cô bị siết chặt đến vụn nát.

... Con theo họ nào, con hãy tự suy nghĩ đi.

Khi biết mẹ đã nói như thế qua điện thoại nhưng lại từ chối nhận chăm sóc Chise, trước mắt cô tối sầm lại.

“Bà ấy đẩy trách nhiệm nuôi con gái cho ba, nhưng lại thông qua luật sư đòi khoản tiền bồi thường cực lớn, thật không thể tưởng tượng được người đàn bà đó mà.”

Ba cũng tức giận vì bị đẩy trách nhiệm phải nuôi Chise.

Dù là đối với mẹ hay với ba, Chise chỉ là một gánh nặng.

“Bà ta dùng danh không chịu ly hôn tới tận giờ này là vì muốn đợi cơ hội bóc lột tối đa từ ba món tiền bồi thường. Ngay cả căn nhà mà con đang ở bây giờ, ba định dùng nó làm biệt thự nghỉ dưỡng, nhưng chắc cũng phải

bán đi để thanh toán khoản bồi thường rồi. Căn nhà đó cũng không cần phải sửa chữa gì. Thật lãng phí.”

Những lời nói của ba như giáng từng hồi vào người Chise. Cô biết là mối quan hệ giữa ba mẹ cô đã hoàn toàn tan vỡ.

Cả việc hai người họ ghét nhau nữa.

Nhưng mà, ba chưa từng mắng chửi mẹ rõ ràng như thế này trước mặt Chise.

Cô không muốn nghe những lời nói đó nữa.

Hơn nữa, căn nhà này... cũng sẽ bị bán đi!

Nếu thế thì cô không thể nào đến đây được nữa.

Ước nguyện được đến ngôi làng này gặp lại Riku lần nữa vào mùa Hè năm sau cũng đã chấm dứt. Cái nắng ban mai chiếu qua sườn núi, hình ảnh cậu con trai mảnh khảnh đi chiếc xe đạp, tất cả đều khuất xa dần về nơi tối tăm.

Ngay cả sau khi ba cô ngắt điện thoại, nỗi tuyệt vọng như những con sóng đen ngòm liên tiếp bủa vây lấy cô. Chise cứ ngẩn xồm trên sàn, không thể nào đứng dậy nổi nữa.

Ba mẹ ly hôn, gia đình ba người sẽ không còn nữa!

Cũng không thể quay lại nơi bình yên này nữa rồi!

Riku trở về nhà sau khi kết thúc công việc giao báo buổi chiều, phòng không khóa, cũng không thấy bóng dáng mẹ mình đâu cả.

Chén bát, vỏ bánh kẹo, quần áo đồ đạc phụ nữ vứt la liệt trên sàn nhà, nhưng bộ đồ trang điểm rải trên sàn và cả bộ làm móng không còn nữa.

Nhìn là Riku biết mẹ cậu đã rời khỏi nhà.

Chắc lại tìm được người đàn ông mới.

Những dấu tích của móng tay bầu vào da thịt lúc mẹ cậu vừa bám víu vừa gào khóc ‘Mẹ yêu con, Riku’ trên vai và tay đêm hôm qua vẫn còn rất mới.

... Mẹ yêu mình con thôi. Mẹ chán ngấy lũ đàn ông rồi. Chỉ cần có Riku là đủ.

Những lời nói đó, cậu đã không còn tin nữa.

Dù là vậy, cậu cũng không thể tránh khỏi sự trống rỗng bủa vây mỗi lần mẹ bỏ đi. Trái tim cậu khô khốc, trơ trọi.

Cậu không buồn dọn dẹp căn phòng bừa bộn, ng ã bệt xuống dựa vào cánh cửa kéo.

Có lẽ cho đến tận lúc chết, chuyện thế này sẽ lặp đi lặp lại nhiều lần nữa...

Vừa thở khó nhọc như những con cá bị dạt vào đất liền, Chise vừa ng ã vào bàn định viết thư cho bạn.

Chise định kể rằng mình rất khỏe, kể về “những đi ều thú vị,” “những thứ đẹp đẽ,” cô định viết rằng mùa Hè kết thúc và cô rất mong chờ có thể gặp lại mọi người ở trường học...

Nhưng dù có trải rộng tấm giấy lá thư màu pastel hay xếp các cây bút màu xinh xắn ra bàn, các ngón tay của cô cũng không còn chút sức lực nào để cầm lấy cây bút.

Mình phải cười.

Vì nếu làm bộ mặt u ám, mình sẽ lại gây phiền phức cho mọi người.

Mình phải cười lên.

Có cố gắng nhếch hai khóe miệng lên, nhưng chắc là không thể cười được nữa.

Tại sao mình không thể cười? Mình phải cười... mình chỉ có giá trị ở những nụ cười thôi, vậy mà...

Có lẽ nụ cười của mình lúc nào cũng cứng đờ.

Có lẽ cô chỉ cố gắng cười thôi, chứ thật sự không thể cười đàng hoàng được.

Vì vậy mà lúc ở chung với ba mẹ, không khí trong căn phòng lúc nào cũng u ám... chẳng phải là do mình đã không thể làm lắng dịu trái tim của họ hay sao.

Vì vậy mà đối với cả ba và mẹ, mình chẳng quan trọng chút nào hay sao.

Những mũi dao sắc bén cứ liên tiếp đâm vào ngực. Cô cũng chỉ có thể tự trách bản thân mình.

Mình là con của ba mẹ, vậy mà không thể gắn kết họ lại với nhau!

◇ ◇ ◇

Dù có trải cuốn sketchbook ra trong căn phòng bừa bãi này, đôi mắt cậu vẫn trống rỗng, trái tim vẫn lạnh tanh, khô khốc.

Thế giới đã từng một lần lung linh như ánh nắng ban mai, giờ đây như mặt giấy báo xác xơ màu tro xám.

Cậu lại bị mẹ bỏ rơi.

Cậu không biết được bao giờ bà ấy sẽ lại trở về.

Có lẽ sẽ không về nữa.

Vậy mà, cảm giác buồn bã không thôi. Cậu đang dần trở nên trống rỗng, dần trở nên lạnh lùng.

Thế giới của cậu đã dần mất đi sắc màu.

Ngay cả việc vẽ, cậu cũng không thể nữa.

Không có thứ gì xinh đẹp khiến cậu muốn vẽ cả.

Trong căn phòng treo tấm rèm màu xanh lá mạ, Chise vẫn ngồi cúi đầu, đôi tay run rẩy đặt trên bàn mà nghĩ ngợi.

Một đứa trẻ không nhận được tình yêu thương từ chính ba mẹ máu mủ ruột thịt của mình thì liệu có thể nhận được tình yêu thương từ ai khác không?

Từ giờ trở đi, liệu có ai trân trọng yêu thương một con người chỉ có thể trưng ra nụ cười xấu xí như mình không?

Dù chỉ một người thôi cũng được.

Nếu thật sự có một người như thế, chắc sẽ xoa dịu được nỗi đau như muốn xé tan cơ thể này.

Đừng suy nghĩ rằng bản thân là một người không cần thiết, mọi chuyện sẽ kết thúc.

Nhưng mà, không ai làm thế được.

Do mình chỉ toàn nói dối thôi. Không muốn cười mà cứ cố. Chắc hẳn mọi người đều đã biết... Mình đã bị lộ rồi. Mình là một kẻ dối trá.

Tại sao, đến lúc này rồi mình vẫn không thể khóc.

Tại sao mình thấy đau đớn đến thế, vẫn cứ cố cười.

Có lẽ mình đã mơ mộng hão huyền rằng nếu cười được thật tươi thì sẽ nhận được yêu thương.

Tuyệt đối không có chuyện đó.

“Nhưng mà... mình không thể khóc... mình không thể khóc... Nước mắt mình không hề rơi...”

Buông người tựa vào cánh cửa kéo đã có những vết ố nâu, Riku lạnh lẽo nhìn xuống cuốn sketchbook trắng tinh bị quăng dưới chiếu tatami mà nghĩ ngợi.

Một con người lạnh lùng tới mức không động lòng dù bị mẹ mình vứt bỏ thì liệu có thể yêu thương ai đó không?

Chỉ nghĩ tới người đó thôi, lồng ngực lại run rẩy, một người có thể thoải mái dịu dàng đến mức cậu không muốn mất đi, liệu cậu có thể gặp được một người như thế không?

Liệu cậu có thể cười chân thật vì người đó không?

Dù tưởng tượng tới mức nào đi nữa, trái tim cậu hoàn toàn không rung động.

Trong đầu cậu chỉ xuất hiện hình ảnh bản thân đang cô độc bước đi đơn độc như một con rối băng qua sa mạc khôn cùng.

Dù có ai khẩn cầu, van nài cậu cười lên đi, cậu cũng không thể cười.

“... Mình, chắc suốt cuộc đời cũng không thể cười được.”

Từ phía bên kia nắng sớm chói lòa, cậu con trai khó gần với gương

mặt ngăm đen rần rỏi đến giao báo bằng chiếc xe đạp hiện lên trong mắt Chise.

Những cuộn báo ấm áp được cánh tay dài mảnh khảnh chìa ra.

Ánh mắt ôn hòa của cô gái mái tóc đen dài, đứng đợi Riku với vẻ ngượng ngùng bên hòm thư tái hiện lại trong lòng cậu.

Cô gái nhận lấy cuộn báo Riku trao thật cẩn thận bằng hai tay, nhẹ nhàng nói lời cảm ơn rồi khẽ gật đầu...

Riku khác với mình. Cậu ấy làm việc để giúp đỡ mẹ. Cậu ấy là một người rất quan trọng với mẹ mình...

Cô gái đó khác với mình, là một tiểu thư ngây ngô chất phác được sinh ra trong một gia đình gia giáo, được nuôi dạy bởi những người ba mẹ tuyệt vời.

Nhất định Riku và mẹ bạn ấy có quan hệ rất tốt và sống hạnh phúc với nhau.

Thế giới mà cô gái kia sinh sống có lẽ rất ấm áp, êm đềm. Cô ấy chắc hẳn được gia đình yêu thương.

Nghĩ như thế... cậu cảm thấy được cứu rỗi đôi chút.

Dù thế giới của cậu có lạnh lùng, hà khắc bao nhiêu, dù cậu có là một con người vô dụng hay là sản phẩm lỗi như thế nào đi nữa, tất cả không phải đều tầm tối, méo mó và tàn khốc mà vẫn tồn tại những con người là niềm vui, quan trọng với ai đó.

Cầu cho Riku...

Cầu cho cô gái ấy...

sẽ luôn được hạnh phúc.

Cảm giác như nếu “cậu ấy” được hạnh phúc thì mình có thể hy vọng ông trời cũng sẽ mang lại những chuyện vui vẻ, những đi đầu tốt đẹp khác.

Cảm giác như nếu “cô ấy” được hạnh phúc thì mình có thể tin tưởng rằng thế giới này vẫn còn xinh đẹp.

Mình có mãi khổ sở cũng được.

Có hàng khiếm khuyết cũng không sao.

Vì vậy cầu xin ông trời hãy cho cậu ấy... cho cô ấy... không phải chịu đau khổ như mình. Không có những suy nghĩ buồn bã. Và luôn được bao bọc bởi sự dịu dàng và tình yêu thương.

Với cảm giác như sắp bị xé toạc, Chise cầu hạnh phúc cho Riku, Riku cầu hạnh phúc cho cô gái ở biệt thự, trong khi màn đêm đã buông xuống lạnh lẽo.

Ngày hôm sau, trời lạnh như thể mùa Thu đã vội vã ghé thăm, cơn mưa lạnh buốt trút từ những đám mây xám chì che phủ dày đặc.

Do nằm sấp trên bàn cả đêm, Chise đã nằm liệt giường vì phát sốt.

Bà Ando đắp khăn lạnh lên trán Chise, cô đang thở gấp gấp với khuôn mặt đỏ bừng.

“Lát nữa tôi sẽ đi mua miếng dán hạ sốt ngoài tiệm thuốc. Cô sẽ thấy dễ chịu hơn khi trở mình.”

Chise nhỏ nhẹ xin lỗi bà.

“Không sao đâu cô. Hình như không phải bị cảm, hôm nay cô hãy nghỉ ngơi đi. Như vậy cô sẽ kịp khỏe vào ngày mai lúc xe đến đón về”

Bà Ando nheo nheo đôi mắt hiền hậu rồi bước ra ngoài.

Xấp báo được đặt trên chiếc bàn nhỏ bên hông giường.

Bà Ando thấy Chise lúc nào cũng háo hức đợi báo được mang tới, nên mang đến cho cô để khi nào thấy đỡ hơn cô có thể đọc chúng.

Mình chỉ còn có thể ở đây thêm hai ngày nữa thôi.... Mình sẽ không còn có thể được nhận báo từ Riku nữa...

Không rõ Riku nghĩ như thế nào về việc Chise không còn ở đây.

Có lẽ sẽ thở phào nhẹ nhõm.

Mưa vẫn rơi không ngừng. Đến âm thanh cũng lạnh lẽo.

Riku chắc phát hết xong báo rồi nhỉ?...

Trời đang mưa, chắc Riku sẽ bị ướt, bánh xe đạp cũng dễ bị trơn trượt rất nguy hiểm nên cô mong ngày mai trời sẽ tạnh...

Ông trời... xin đừng để Riku phải chịu khổ cực.

Cô khép đôi mắt lại và suy nghĩ suốt về Riku.

◇ ◇ ◇

Hôm nay không gặp được cô ấy rồi.

Riku trở về cửa hàng sau khi phát xong đợt báo sáng, đang cởi chiếc áo mưa ướt sũng ra thì ông chủ xuất hiện, thông báo rằng ngày mai là đợt phát báo cuối cùng cho tòa biệt thự.

Ngày mai, cô tiểu thư đang sống ở đó sẽ quay trở về Tokyo.

Còn nhắc cả tới việc nhân viên bất động sản đã nói có lẽ căn biệt thự đó sẽ được rao bán.

Hai tin tức đó làm cho trái tim Riku tối sầm lại.

Có phải do vậy mà sáng nay cô gái đó đã không có mặt ở bên cạnh hòm thư không? Vì cô ấy bận chuẩn bị đồ đạc quay trở về Tokyo.

Nếu căn biệt thự bị bán đi, từ giờ liệu cậu có thể gặp lại bóng dáng dịu dàng mà rụt rè ấy nữa hay không?

“Cậu hình như có quan hệ tốt với cô tiểu thư đó nhỉ?”

Lẽ nào có ai đó nhìn thấy cậu nói chuyện với cô rồi mách lẻo với ông chủ sao? Cậu như bị ngàn mũi kim vô tình châm chích.

“Cô gái đó không phải đối tượng mà cậu có thể với tới được đâu. Mai là đợt phát báo cuối cùng rồi, cậu cũng nhận thức cho rõ đi đâu ấy đi.”

“...”

Chuyện đó, Riku là người hiểu rõ nhất...

“... Dạ không có gì hết đâu.”

Cậu trả lời lạnh lùng.

◇ ◇ ◇

Ngày mai... là ngày cuối cùng mình có thể gặp Riku... nên mình phải dậy thật sớm và nhận báo từ Riku cho đàng hoàng...

Buổi tối. Cả mặt và cơ thể cô vẫn nóng bừng bừng.

Trong căn phòng tắt điện tối om, Chise vâng vất nhìn chiếc đồng hồ báo thức đặt kê bên.

Mình phải cười với Riku... phải nói lời cảm ơn cuối cùng... đến cậu ấy.

Thế nhưng, Chise đã chìm vào giấc ngủ sâu không biết từ lúc nào, mở mắt ra thì những tia nắng chói lóa đã chiếu rọi vào trong phòng từ giữa tấm rèm bên cạnh giường.

Cô vội vàng bật dậy.

Cô mở toang chiếc rèm màu xanh lá mạ sang hai bên nhìn xuống vườn, mặt trời đã lên cao hẳn.

Đưa mắt nhìn sang hướng đồng hồ báo thức, kim giờ đã chỉ số bảy, cô nín thở.

Bảy giờ!

Đã hết giờ giao báo rồi. *(Mình đã đặt chuông báo thức lúc bốn giờ rưỡi sáng rồi mà, tại sao lại...)*

Chắc lúc mơ màng mình tắt chuông rồi sao?

Từ trước tới giờ, mình toàn thức giấc trước khi chuông báo thức reo, vậy mà...

Cô khoác chiếc cardigan bên ngoài bộ đồ ngủ, đeo mắt kính vào, mở cửa phòng ra và miệt mài lao xuống cầu thang.

Cơ thể cô mỗi như, cơn sốt vẫn chưa dứt.

Cô mang giày vào, đi sấp ngựa như muốn ngã nhào về hướng hòm thư. Nhìn thấy cuộn báo được gấp gọn chìa ra từ khe của hòm thư, mặt cô

như cắt không còn một giọt máu.

Không kịp rồi...

Mình đã không nhận được xấp báo cuối cùng từ Riku.

Mình không thể gặp Riku được nữa.

Cổ họng như lại bị siết chặt, đôi chân run lẩy bẩy.

Cô thê thọt rút cuộn báo ra từ hòm thư nhưng nó đã hoàn toàn nguội lạnh.

Cô ôm chúng vào người như ôm một cái xác trở vào trong nhà.

Bà Ando đã đứng ngay sảnh nhà.

“Kìa tiểu thư Chise. Sao cô lại mặc thế này mà ra ngoài, nếu cô muốn đọc báo thì cứ nói với tôi, tôi sẽ đi lấy cho cô mà.”

Bà vừa nói vừa áp tay lên trán Chise, vẻ mặt có vẻ nhẹ nhõm hơn.

“Dường như cô đã hạ sốt rồi. Hành lý của cô tôi đã sắp xếp được đại khái, từ giờ tới chiều cô có thể thông thả rồi đó. Cô cũng có thể dùng bữa sáng được rồi. Giờ tôi sẽ đi chuẩn bị ngay. Cô đi rửa mặt thay đồ đi... Cô Chise?”

Nhìn Chise vẫn ôm cuộn báo trong lòng khẽ run rẩy, bà Ando lại nhíu mày.

“Cô làm sao thế? Tiểu thư Chise, cô còn thấy chỗ nào không khỏe à?”

Mình muốn gặp Riku...

Dù thế nào đi nữa, mình muốn gặp và nói lời cảm ơn.

Mình biết là làm thế rất phiền phức cho Riku.

Cho dù vậy... chỉ một lần cuối cùng...

Chise dồn sức lực vào đôi tay cầm cuộn báo, cố hết sức lên tiếng.

“Bà Ando... hãy... hãy chỉ cho cháu biết nhà của Riku đi ạ...”

Tạm biệt tuổi mười lăm

Ngày cuối cùng vậy mà... mình không thể gặp được cô ấy...

Xong đợt giao báo buổi sáng, cậu trở về cửa hàng, nhận bảng lương chi tiết của tháng này.

Trong đầu của Riku đây áp hình ảnh cô gái ở biệt thự.

Hôm nay cô ấy sẽ quay trở về Tokyo.

Hôm nay là ngày phát báo cuối cùng cho tòa biệt thự đó.

Vậy mà lại không thấy được hình bóng cô gái với mái tóc dài, ánh mắt dịu hiền đứng ở bên cạnh hòm thư.

Mà cho dù có gặp, Riku cũng chỉ đưa báo cho cô mà không thể nói gì.

Dù là vậy, chỉ cần nghĩ tới việc không thể gặp lại cô ấy, toàn bộ sức lực trong cơ thể cậu như bị rút cạn, cảnh sắc xung quanh trở nên mờ nhòe, xám xịt.

Cậu ôm trong người tâm trạng trống rỗng đó đến trường.

Ngồi trong phòng mỹ thuật một mình, cậu mở cuốn sketchbook ra liền thấy cô gái ấy nhoẻn cười xấu hổ.

Cứ lật qua một trang giấy lại thấy một cô gái đeo mắt kính ngẩng nhìn Riku với đôi má ửng hồng, rồi đến một cô gái thắt bím hai bên đang tròn xoe đôi mắt, một cô gái đang cúi đầu thật thấp lần lượt xuất hiện.

Cậu đang ngắm nhìn chúng với cảm giác đau nhói thì,

“... Arimura”

Một giọng nói lí nhí tưởng chừng sắp sửa biến mất lướt ngang qua tai cậu, Suzuka xuất hiện với bộ mặt như muốn khóc.

“Cho... cho mình xin lỗi.”

Cô cúi đầu xuống, đôi mắt ngấn lệ nói với Riku đang nhìn mình rất đổi lạnh lùng.

“Mình biết là Arimura đang giận... đi đâu đó là đương nhiên rồi... Dù có bị cậu làm ngơ mình cũng đành chịu... Nhưng, nhưng mà suốt đời này cậu làm ngơ mình cũng được... nên, mình muốn... thành thật xin lỗi cậu. Mình nói sẽ tán tỉnh được cậu trong mùa Hè này, là vì nếu có cô gái khác tiếp cận cậu thì sẽ... sẽ rắc rối lắm..., con gái thích thầm cậu nhiều lắm... vì là mùa Hè cuối cùng của cấp Hai rồi nên... mình đã phải lấy hết can đảm mà tỏ tình với cậu...”

Biểu cảm của Suzuka trông yếu đuối hơn mọi ngày, cô ấy không nhìn vào mắt Riku, giọng nói cũng rời rạc, đứt đoạn.

“Vì, vì vậy... để mọi chuyện không thành ra như thế, mình... tuyên bố với mọi người... nhắn tin nói rằng mình sẽ hẹn hò với Arimura, rồi cả Arimura là của mình rồi nên không ai được tán tỉnh cậu nữa, mình muốn kiểm soát được tất cả những chuyện đó. Tại vì, mình rất thích Arimura... từ lâu rồi... nên mình không muốn ai cướp mất cậu khỏi tay mình hết.”

Giọng của Suzuka ngày càng khàn đi và nhỏ dần, cô cúi đầu bày ra trước Riku sự hèn nhát của chính mình.

Lần đầu tiên Suzuka đối diện với Riku bằng sự chân thành, không dối trá hay tự mãn.

Cảm nhận được đi ều đó, trái tim Riku cũng có sự đ ồng cảm và cởi mở hơn đối với Suzuka.

Suzuka không phải là một người xấu.

Ngay từ đầu đã có thành kiến Suzuka giống với mẹ cậu, là một con người nhẹ dạ, bông đùa giống như mẹ cậu mà từ chối, Riku cũng là một kẻ ngu ngốc, hẹp hòi.

“... Mình không giận cậu nữa.”

Suzuka ngẩng mặt lên. Đôi hàng mi ngấn lệ, nhìn Riku chăm chăm.

Riku cũng nhìn lại Suzuka, đi ềm tĩnh nói.

“Chỉ là mình thấy rất là khổ sở khi tiếp xúc với người khác. Mình không biết phải đáp trả như thế nào khi ai đó bắt chuyện với mình, khiến cả đôi bên cùng thấy khó xử... Khi ng ồi về một mình là lúc mình bình tĩnh nhất. Vì vậy, mình không muốn bị ai làm phiền. Mình là một con người đáng ghét như thế đấy.”

“Vậ... nếu im lặng mình có thể ở bên cạnh Arimura không?”

Suzuka rụt rè hỏi.

“Nếu bạn cứ im lặng bên cạnh thì mình sẽ lại càng để ý và không bình tĩnh được.”

“Để cậu không để ý... mình chỉ len lén thôi được không?”

“Cậu đã tuyên bố như thế rồi thì đâu còn là len lút nữa.”

Cậu lạnh lùng... nhưng Riku trả lời thành thật theo cách của cậu chỉ tỏ khiến Suzuka nói bằng ánh mắt và giọng nói đầy sự quyết tâm.

“Vậ mình sẽ hoàn toàn im lặng, không cho thấy sự tồn tại của mình... Mình sẽ cố gắng trở nên trong suốt như không khí để cậu hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của mình... Làm như thế thì cậu sẽ không thấy

khó chịu với mình, sẽ quên mình đi nhỉ? Nhưng mình vẫn sẽ ở bên cạnh Arimura. Vậy, vậy nên...”

Cô cúi đầu ủ rũ thì thào bằng cái giọng nhỏ xíu xiu như tiếng muỗi kêu.

“Vì vậy Arimura, nếu một ngày cậu thấy một mình buồn chán, cần tìm người để trò chuyện thì cứ gọi cho mình.”

◇ ◇ ◇

Mặc chiếc váy xanh da trời tự may, đội chiếc mũ rơm đính ruy băng trắng trên mái tóc xõa dài, Chise gục đầu bên cạnh cửa căn phòng của Riku nằm trong góc lầy một của khu chung cư.

Bà Ando đã chỉ cho mình nhà của Riku, mình lấy hết can đảm để đến đây... vậy mà cậu ấy lại không có ở nhà...

Đột ngột đến nhà riêng người ta thế này không phải vô duyên sao. Bất lịch sự quá.

Chắc Riku cũng sẽ thấy khó xử.

Nhưng nếu ba bán căn biệt thự, mình sẽ không thể đến ngôi làng này được nữa. Thật sự hôm nay là ngày cuối cùng mình có thể gặp được Riku.

Bà Ando đã ngạc nhiên khi thấy Chise vừa run rẩy ôm chặt cuộn báo trong ngực vừa nhờ bà chỉ cho địa chỉ nhà Riku, nhưng ngay lập tức bà nhìn cô với ánh mắt dịu dàng lại như đang lo lắng cho Chise mà thì thầm:

... Tiểu thư Chise, không phải là báo, ra cô đã đợi Riku...

Cô hứa với bà sẽ trở về trước khi xe đến đón, rồi vừa nhìn bản đồ bà Ando vẽ cho vừa lần mò đến tận căn hộ hai mẹ con Riku đang sống.

Chỉ cần nói được một lời cảm ơn thôi.

Chỉ cần thế thôi...

Nhưng, dù đã nhấn chuông cửa vẫn không có ai trả lời.

Cô đứng như ẩn mình trong bóng tối phía sau cầu thang đợi khoảng một tiếng.

Nếu ai đó nhìn thấy chắc sẽ bị nghi ngờ, rồi còn làm phiền đến Riku nữa.

Khu chung cư này xây cạnh nghĩa trang, con đường trước mặt không một bóng người qua lại, nhưng khi con mèo chạy vụt qua dưới chân, tim cô như thế sắp ngừng đập.

Mặt trời đã ở trên đầu Chise, sắp sửa tới giờ cơm trưa.

Mình sẽ đợi thêm một tiếng nữa thôi... có lẽ cậu ấy sẽ quay về nhà dùng bữa trưa...

Cô xem giờ trên điện thoại, thất vọng nghĩ vậy.

Nhưng một tiếng, rồi hai tiếng trôi qua, cô cố đợi thêm hơn một tiếng nữa Riku cũng vẫn không quay về.

Cô muốn khóc, vậy mà ngay những lúc thế này nước mắt cũng không rơi.

Mình... phải quay về biệt thự thôi.

◇◇◇

Riku rời khỏi trường khi chiều muộn.

Cậu đã nói với Suzuka rằng không muốn tạo dựng quan hệ thân thiết với cô ấy và từ giờ về sau cũng sẽ không có cảm xúc đó, Suzuka rời phòng học với vẻ buồn bã.

Sau đó, cậu ở một mình, ngắm nhìn cuốn sketchbook vẽ cô gái trong biệt thự.

Cậu không về nhà mà đi thẳng đến cửa hàng, thay đồ rồi đi giao báo.

Cậu vừa đạp xe vừa suy nghĩ:

“Cô gái đó... đã về Tokyo chưa nhỉ?”

Nếu cô ấy vẫn còn ở biệt thự, mình muốn thấy cô ấy dù chỉ một lần cuối.

Cậu không cưỡng lại được cảm xúc đó, chạy thử đến tòa biệt thự.

Bầu không khí mờ sương trắng sắp sửa đón chào thời khắc hoàng hôn. Cậu dừng xe đạp trước hòm thư màu đỏ của tòa biệt thự cổ kính.

Trong vườn không bóng người, cả căn nhà cũng yên tĩnh, cậu ngược nhìn lên cửa sổ căn phòng của cô gái, chiếc rèm cửa màu xanh lá mạ đã được kéo lại.

Quả nhiên, gia đình đã đến đón cô ấy về rồi.

Ngược nhìn lên cửa sổ với vẻ tiếc nuối trong chốc lát... cậu cắn chặt môi, đạp lên pê đan.

Lúc giao xong toàn bộ số báo buổi chiều là lúc bầu trời bắt đầu ửng lên sắc màu hồng nhạt.

Được bao bọc bởi sắc cam mềm mại của ánh hoàng hôn, Riku đạp xe chạy trên con đường nhỏ bên bờ suối với có những hàng cây xanh lá sum suê.

Mình đã gặp cô ấy ở đây... cũng là buổi chiều tà thế này...

Trong lòng cậu như bị ngàn mũi kim châm.

Một dải ruy băng trắng vụt lướt ngang qua như đang bơi phấp phới trước mắt Riku.

Chiếc mũ rơm đính dải ruy băng trắng.

Cậu giật mình thẳng gấp chiếc xe đạp, từ khu rừng bên cạnh, một cô gái mái tóc đen dài lao ra đuổi theo chiếc nón rơm ấy.

Theo sau dải ruy băng trắng, mái tóc đen mỏng manh đong đưa nhẹ nhàng, chiếc váy liền mảnh màu xanh da trời cũng dập dờn gọn sóng.

Riku đưa tay ra tóm lấy chiếc nón rơm sắp bay vụt qua chỗ cậu.

Cô gái ở biệt thự mở to đôi mắt ngạc nhiên, nhìn Riku chăm chăm.

Cậu vừa nhìn gương mặt ấy vừa giơ tay ra... chìa cho cô chiếc nón.

Đôi tay trắng ngần duỗi ra về phía Riku để nhận lấy nó. Cô ấy ôm nó trước ngực, vẫn nhìn Riku chăm chăm bằng ánh mắt giống như vừa thấy phép màu xảy ra vậy.

Riku cũng nhìn cô với cảm xúc đó trong lòng.

Gặp được rồi... gặp lại được rồi...

Chiều hoàng hôn rực sáng trên gò má, trên mái tóc, trên đôi môi, trên chiếc váy liền mảnh xanh da trời của cô thiếu nữ.

Đột nhiên, cô ấy chậm rãi... cúi đầu xuống thật sâu như lúc nhận báo từ Riku.

Còn sâu hơn mọi ngày.

“Cảm ơn bạn... rất nhiều.”

Cậu có thể cảm nhận được nó chất chứa ý nghĩa sâu sắc hơn nhiều chữ “cảm ơn” thường ngày trong giọng nói nhẹ nhàng ấy, lòng cậu run lên nhẹ.

“Hôm nay, mình trở về Tokyo. Vì vậy, dù thế nào mình vẫn muốn nói lời cảm ơn đến bạn... nhưng mà, mình cứ tưởng không thể gặp được bạn

nữa... thật tốt quá... gặp lại được bạn rồi.”

Cô ấy ngẩng đầu lên, thoáng nở một nụ cười nhẹ nhàng tựa như sương khói.

Lòng Riku lại quặn thắt.

“Tại sao... bạn lại tản bộ ở nơi này?”

Cô ấy đã nói lời cảm ơn như vậy với Riku, nên Riku cũng muốn nói đi đâu gì đó... mùa Hè có cô ấy ở đây có ý nghĩa thế nào đối với bản thân cậu... cô ấy ở đây đã cứu vớt cậu ra sao... cả chuyện cậu đã vẽ tranh cô ấy... cậu rất muốn nói ra bao đi đâu vậy mà chỉ nói được câu hỏi đơn thuần như thế.

“Mình muốn ngắm... hồ đom đóm.”

“Đom đóm...? Nhưng mà, mùa đom đóm rơi vào những ngày thất tịch, thời điểm này đâu còn nữa.”

Cô ấy vẫn mỉm cười, khẽ gật đầu.

“Mình biết là không còn đom đóm. Nhưng mà, mình đã xem một bức ảnh tên ‘Thần Pan và tiên nữ’ có rất nhiều đom đóm bay lượn trên mặt hồ ở buổi triển lãm tranh trong thị trấn... mình muốn đi đến chỗ đó xem thử... thế rồi mình lạc đường... kết cục là không thể coi được gì. Mình phải về rồi.”

‘Thần Pan và tiên nữ’, cậu giật mình khi nghe thấy nó.

Bên bờ hồ trong khu rừng nhỏ, cậu đã nghe bà lão trông như thiếu nữ ấy mình chỉ gặp qua một lần thì thào như vậy.

Vào những đêm mùa Hè, ai cũng sẽ trở thành thần Pan và những nàng tiên nữ ở nơi này.

Người con gái họ hàng với bà tiên nữ đó, giờ đang mỉm cười nhưng trông lại buồn bã.

“Đi thôi!”

Cô ấy giật thót người, cao giọng:

“O?”

“Nếu là chỗ đó thì ngay phía trước. Mình dẫn đường cho. Leo lên xe đạp đi. Nhanh nào!”

“Ừm.”

Bị Riku kéo mạnh, cô ấy leo lên ngồi trên yên sau xe đạp, nắm lấy góc yên xe với vẻ ngại ngùng.

“Xe rung dữ lắm, bạn bám mình chắc vào!,” cậu nói lớn.

“Vâng!,” cô ấy đáp lại với giọng ngạc nhiên, vòng cánh tay mảnh mai ôm chặt hông Riku.

Cậu guồng sức đạp xe.

Mình đang làm gì thế này. Ông chủ đã khuyên, không được thân thiết với cô gái tiểu thư nhà biệt thự đó vậy mà...

Nhưng mà, cậu hiểu đây là quãng thời gian cuối cùng có thể ở bên cô ấy, hiểu rõ đến mức lòng dạ thất chặt.

Cậu muốn kéo dài quãng thời gian đó thêm chút nữa. Cậu muốn dẫn cô ấy đến nơi cô ấy muốn xem.

Bánh xe lăn đều trên con đường chưa được trải nhựa, chiếc xe rung lạch cạch đã mấy lần nảy lên nảy xuống. Mỗi lần như thế, mặt cô ấy áp sát vào lưng Riku, nơi đó rịn dãn hơi nóng. Hơi nóng đó truyền tới tận trái tim cậu.

Tim cậu đập thành thịch.

Mặt trời như bốc cháy nhuộm màu đỏ rực, bầu không khí chuyển dần sang sắc đêm.

Đi giữa chừng thì điện thoại cô ấy reo lên. Cậu ấy cảm nhận được cô ấy đang nín thở sau lưng mình. Nhưng, ngay lập tức cô ấy nghẹn giọng la lên:

“Mình không sao. Bạn cứ đi đi! Làm ơn!”

Lần đầu cậu nghe thấy giọng nói mạnh mẽ đó.

Cậu dồn sức vào chân đạp lên pê đan.

Càng lúc càng dày đặc cây cối và bụi cây xung quanh, tầm nhìn trở nên tối dần. Từ đây không thể đi xe đạp được nữa.

“Bạn xuống đi. Chỉ còn một chút nữa thôi.”

Cậu cầm tay cô ấy, đạp lên đám cỏ tiến tới trước.

Bàn tay nhỏ nhắn và mềm mại ấy cũng nắm chặt lấy bàn tay ướt đầm mồ hôi của cậu, tạo cảm giác lạnh lạnh, êm ái.

Hàng cây ngày càng sum suê, xung quanh không còn ánh sáng, cậu cảm thấy như thế giới này chỉ còn có hai người là cậu và cô ấy vậy.

Chỉ có hơi thở lúng túng của hai người là có thể nghe thấy được trong màn đêm đen kịt.

Nhưng, chỉ trong thoáng chốc, đột nhiên... tầm nhìn được mở rộng ra.

Mặt hồ trải rộng mênh mông. Ánh trăng chiếu xuống nhẹ lung linh. Thêm nữa, những vì sao được khảm trên bầu trời, nhấp nháy như những khúc hát đang ca vang, phản chiếu tự nhiên trên mặt nước.

Nơi này là nơi đẹp nhất trên thế gian.

Giọng nói mềm mại của tiên nữ cậu nghe được vào hôm đó đang sống lại bên tai cậu.

Cả cô gái đang nắm lấy tay Riku cũng nhẹ thở dài thì thào.

“Những vì sao... nhấp nhô trên mặt nước... giống như ánh sáng đom đóm vậy.”

Đôi mắt cô ấy lung linh tựa vì sao, đôi gò má và đôi môi mỉm cười lấp lánh niềm vui.

Từ đôi mắt đó những giọt nước trong suốt lặng lẽ chảy ra.

Đôi gò má trắng ngần được chiếu rọi bởi ánh trăng thoáng run lên khẽ khàng, một giọt nước... từ từ lăn xuống.

Trong mắt Riku chúng rất đẹp để đến thiên liêng. Nước mắt đó giống như giọt nước mồi, làm cho vô vàn những giọt nước mắt mới lăn dài trên đôi gò má của cô ấy.

Vừa lấp lánh vừa tuôn rơi.

Riku tròn xoe đôi mắt nhìn chăm chăm, Chise nhỏ giọng run run:

“Dù đang rất vui, nhưng nước mắt vẫn cứ rơi nhỉ?”

Cô khẽ khàng như giờ mới biết tới đi ều này.

Và nở một nụ cười trông thật hạnh phúc.

Tuy hàng nước mắt lăn dài, nhưng trái tim thì đang hân hoan vui sướng.

“Có thể gặp được Riku... được đến nơi này với Riku, mình thật sự rất vui.”

‘... với Riku’, cô ấy gọi tên cậu như thể là đi ều hiển nhiên.

Trong lòng Riku cũng đang dần nóng lên.

Niềm vui sướng của cô ấy như lan sang cậu, trái tim run rẩy êm đềm... một thứ gì đó ấm áp đâm chồi nảy lộc tận sâu trong cơ thể.

Những cảm xúc trong cậu bị đánh thức bởi những giọt nước mắt, giọng nói nhỏ nhẹ và cả những ngôn từ của cô ấy.

Cô ấy đang khóc, nhìn Riku tròn xoe đôi mắt, rồi sau đó nở nụ cười rạng rỡ hơn nữa.

“Lần đầu tiên, Riku cười với mình.”

Cô ấy thì thầm với vẻ vui mừng.

Lúc đó Riku mới nhận ra, đôi môi mình nhoen lên, gò má căng ra thoải mái.

À, ra là nó đơn giản thế này.

Trái tim xào xạc khô cằn đang rộn ràng. Ánh mắt nhìn đời xám xịt đang trở nên quang đãng, trong lành.

“Phải ha... là lần đầu tiên.”

Riku vừa cảm nhận niềm vui sướng dịu dàng đang trào dâng từ bên trong mình, vừa nhìn cô ấy chăm chăm thì thầm thì:

“Lần đầu tiên mình cười.”

Bao quanh con nước nhấp nhô những vì sao tựa ánh sáng đom đóm được soi rọi bởi ánh trăng, hai người tay trong tay, nhìn nhau mỉm cười.

Giống như thần Pan và tiên nữ, một xúc cảm tự do, thiêng liêng...

“Sao bạn lại biết tên của mình?”

“Mình đã hỏi bà quản gia nhà mình.”

Cô ấy đột nhiên đỏ mặt, lảng ánh mắt đi chỗ khác.

Riku nhỏ tiếng xin lỗi nhưng vẫn giữ nụ cười trên mặt và nói:

“Cho mình biết... tên của bạn được không...”

Bàn tay siết chặt khế run lên nhẹ nhàng, cô ấy lúng túng ngẩng mặt lên, ngượng ngùng trả lời:

“Chise.”

Viết là hàng ngàn vì sao*.

Hàng ngàn vì sao rơi xuống trái tim Riku.

Hàng ngàn vì sao cô ấy trao cho cậu tan chảy nhẹ nhàng.

Thời gian hai người ở nơi đó chỉ một chút thôi... điện thoại cô ấy reo lên lần nữa, cả hai phải vội vã quay trở về

Trong lúc quay về tòa biệt thự, cả Riku lái chiếc xe đạp, hay Chise ngồi bám vào Riku ở yên xe sau đều không nói lời nào.

Con đường trải đầy đá rậm, chiếc xe rung lạch cà lạch cạch, tưởng chừng như mở miệng ra là sẽ bị cắn vào lưới, hai bên không trò chuyện gì, cũng không biết nên nói tới chuyện gì nữa.

Quang cảnh xinh đẹp của bờ hồ mùa Hè tràn đầy trăng sao mà hai người đã nhìn thấy vẫn còn đọng lại, lấn át cả nỗi buồn chia tay.

Ở nơi đặc biệt tràn đầy ma lực của mùa Hè đó, cô ấy khóc, còn mình thì cười, cả hai đều đang quá đổi vui mừng, hạnh phúc.

Cảm nhận hơi thở yên bình của cô gái sau lưng, cậu đạp xe trên con đường đêm mà mơ hồ như thể quãng thời gian đó sẽ kéo dài mãi mãi.

Nhưng, tòa biệt thự đã hiện ra trước mắt.

Cậu nhìn thấy hòm thư màu đỏ, và khi thấy chiếc xe hơi màu đen lộng lẫy đậu phía bên kia cánh cổng, cơ thể đang nóng hừng hực đột nhiên lạnh ngắt.

Giây phút chia tay không thể tránh khỏi...

Điêu đó đã đánh mạnh vào đầu óc cậu.

Cậu không muốn rời xa!

Cậu vẫn muốn ở bên cô ấy!

Cậu muốn trò chuyện nhiều hơn nữa!

Chúng ta không phải chỉ vừa mới bắt đầu sao? Tên của bạn, cuối cùng mình cũng đã được biết vậy mà...

Thật sự, chỉ thế này thôi sao?

Cậu chưa từng cảm thấy nỗi đau mãnh liệt, sự mệt mỏi, sự khó chịu bủa vây trong lòng mình như thế này từ trước tới nay.

Cậu bóp thắng dừng trước hòm thư, âm thanh kéo theo làm rung chuyển bầu không khí. Lưng Riku chợt lạnh đi, là do Chise đã rời xa cậu. Cánh tay mảnh mai quàng qua hông cậu giờ đã buông ra.

Riku vẫn g ã yên trên xe đạp, mặt cứng đờ, Chise đứng đối diện, mái tóc dài, tà váy li ền mảnh xanh da trời bay phất phơ, cô ấy mỉm cười buồn bã.

Cầm chiếc nón rơm có sợi ruy băng trắng bằng hai tay trước ngực:

“Cảm ơn bạn đã đưa mình về nhà,” cô ấy nói bằng giọng hi ền dịu, thoảng qua như đang thì th ãm.

“Ngôi làng này, cả những đi ều về Riku, mình sẽ không quên. Bạn giữ gìn sức khỏe nha.”

Cô ấy lặng lẽ vẫn nhìn chăm chăm vào Riku:

“Tạm biệt.”

Cô ấy nheo đôi mắt với vẻ đau khổ.

Sau khi giao báo cho Chise, lúc nào Riku cũng cúi chào nhẹ một cái rồi vội vã đạp lên p ê đan, vì cậu đã cảm thấy bản thân mình không được phép thân thiết với cô gái sống ở một thế giới khác ấy.

Nhưng hôm nay, Riku vẫn mãi nắm chặt lấy tay lái không thể cử động được.

Ngược lại, Chise là người quay lưng bước đi.

Riku nghiêng chặt hàm răng dõi theo cô ấy.

Khi Chise đang bước về phía sảnh nhà thì... Riku hét lên:

“Chise! Mình có vẽ tranh bạn...! Khi nào xong bạn nhớ xem nha.”

Chise được soi rọi bởi ánh sáng hắt ra từ phía trong nhà, giật mình ngoảnh đầu lại.

Riku nghiêm túc nhìn thẳng vào cô.

Lời đề nghị của Riku quá đường đột, ngay cả việc Riku vẽ tranh, Chise cũng không biết.

Hơn nữa, cậu cũng nghe được cả việc căn biệt thự sẽ bị bán đi, nếu thế thì Chise sẽ không thể quay lại ngôi làng này được nữa, cậu thấu đến khổ sở đi đầu đó.

Khuôn mặt Chise trông như muốn khóc... chắc chắn trong đầu cô ấy đang nghĩ đi đầu đó là không thể. Hai đứa vẫn còn là học sinh trung học, có những chuyện dù mong muốn thế nào đi nữa cũng không thể thực hiện được... dù là vậy...

“Vâng.”

Cô ấy đã hứa, một lời hứa không hy vọng thành hiện thực.

Cho đến phút cuối... cô ấy vẫn cười... một nụ cười dịu dàng, tao nhã.

Riku dõi theo mái tóc đen dài thoảng bay phấp phới đang tiến dần đến cánh cửa vào trong sảnh nhà.

Lời kết: Vết hằn

“Gửi Riku,

Hôm nay trên đường đến trường, mình đã thấy băng kim đó.*

Chúng lấp la lấp lánh trong ánh nắng ban mai rất dễ thương, bất giác mình đã ngồi xõm xuống ngắm nhìn chúng.

Mùa Đông đã đến rồi.

Vậy là đã bốn tháng kể từ lúc chia tay với Riku vào cuối kỳ nghỉ Hè, thời gian trôi qua thật nhanh, mình rất kinh ngạc.

Tuần trước, vợ mới của ba mình đã sinh em bé. Hình như là em trai.

Mình chưa gặp em ấy nhưng đứa trẻ chắc đáng yêu lắm.

Mình sống một mình sang tháng thứ ba rồi, cũng quen hẳn rồi.

Trong lúc mình đi đến trường, bà quản gia sẽ tới phòng chuẩn bị bữa ăn chiều nên mình không bị mất tự do gì.

Mình tự làm lấy bữa ăn sáng và cơm trưa mang theo. Máy công thức nấu ăn trên báo thật sự rất hữu ích, giờ mình tích được kha khá món rồi đấy.

Chẳng biết đây là lá thư thứ bao nhiêu mình viết cho Riku rồi nhỉ?

Cứ viết thư không gửi đi thế này, nghĩ năm sau mình thành học sinh cấp Ba rồi mà vẫn ngại ngùng xấu hổ như đứa trẻ con vậy.

Nhưng mà, lúc viết thư cho Riku, mình cảm thấy rất ấm áp và tinh thần

lạc quan hơn.

Những lá thư viết xong mình đều bỏ vào cái hộp bánh quy mình thích để giữ lại tất cả. Chúng là bảo vật của mình.

Thỉnh thoảng mình đọc lại chúng, trong lòng có chút ghen ngào nhưng đúng là ấm áp vô cùng, thật hạnh phúc.

Dường như mình đã hiểu ra lý do vì sao bà Shiori lại cất cuốn nhật ký trong hộp đựng đồ khâu vá, cuốn nhật ký tuổi mười sáu trải qua cùng người mà bà yêu.

Chắc hẳn bà Shiori cũng đọc đi đọc lại nhiều lần cuốn nhật ký và cảm thấy rất hạnh phúc.

Phải rồi phải rồi, mình đã đọc được nó rồi, cuốn tiểu thuyết nguồn gốc của bức ảnh hồ đom đóm có tiêu đề “Thần Pan và tiên nữ” mà bạn đã dẫn mình đi đó.

Mình đã tìm nó bằng cái tên “Thần Pan và tiên nữ” mãi mà tìm không ra.

“Giấc mộng đêm hè” mới là tiêu đề thật sự.

Tác giả là bà Okamoto Kanoko, một nữ tác giả hoạt động từ thời Đại Chính đến thời Chiêu Hòa.*

Đó là một câu chuyện ngắn kể về một tiểu thư tên Toshiko đã có đính ước cùng với Makise là bạn của anh trai mình, cùng nhau trải qua một mùa Hè tươi đẹp chỉ trong khoảng thời gian vài ngày, nhưng đoạn miêu tả cảnh vườn về đêm mà hai người đã trải qua đẹp đến mê hồn, mối quan hệ giữa hai người cũng trong sáng nhẹ nhàng, khiến lòng tó tròn ngập cảm xúc.

Đêm mùa Hè, hai người họ đã trải qua cùng nhau như thần Pan và tiên

nữ, mặc dù chia tay, nhưng chồng tương lai của Toshiko đã nói rằng đó là những trải nghiệm rất đẹp, hãy đặt cho nó tiêu đề ‘Giấc mộng đêm hè’ và cất giữ nó trong ký ức của em. Thỉnh thoảng hãy chia sẻ cùng với anh nhé...

Người chồng cũng rất điển trai.

Toshiko chắc chắn rất hạnh phúc nhỉ?

Bà Shiori đã không kết hôn với bất cứ ai, nhưng nếu trong trái tim bà có những ký ức đẹp đẽ như thế thì chắc cũng không bất hạnh đâu.

Cho dù có phải chia tay với người mình thích đi chăng nữa.

Những gì mình nhận được từ Riku trong mùa Hè đó cũng đặc biệt như thế.

Mỗi buổi sáng, mình hồi hộp đứng chờ Riku mang báo tới cho mình.

Rồi cả việc Riku dẫn mình đến chỗ hồ đom đóm, mình cùng Riku ngồi trên chiếc xe đạp. Và Riku cũng đã gọi tên của mình, tất cả những điều đó mình đều cất giữ nó trong ký ức trái tim của mình.

Khi Riku nói với mình bằng ánh mắt nghiêm túc rằng khi nào bạn hoàn thành xong bức tranh vẽ mình, bạn muốn mình xem nó, có lẽ mình không nên đáp “Vâng”.

Cho dù là vậy, nếu có thể quay trở lại thời gian mùa Hè ấy và chúng ta chia tay lại một lần nữa, có lẽ mình vẫn sẽ trả lời là “Vâng”.

Dù biết là lời hứa đó không có hy vọng trở thành hiện thực thì mình vẫn sẽ vừa cười vừa đáp “Vâng”.

Dù có làm lại bao nhiêu lần mình cũng sẽ vừa cười vừa đáp vậy.

Dù lời hứa không thành hiện thực, mình cũng sẽ không buồn bã hay

thất vọng.

Bởi vì, bản thân lời hứa đó, là kỷ ức đẹp nhất mà Riku đã cho mình.”

Bốn mùa vẫn trôi qua chầm chậm.

Sáng sớm tinh mơ. Chise mở cửa phòng để ra chỗ hòm thư chung lấy báo như thường ngày, cái lạnh của cơn gió chạm vào khuôn mặt khiến cô khẽ rùng mình.

Trời mà lạnh hơn nữa thì công việc giao báo của Riku sẽ vất vả lắm...

Cô lo lắng.

Ở đó, trời sang đông có lẽ tuyết sẽ rơi.

Khi tuyết tích tụ lại đến mức không thấy đường đi, chẳng biết có thể chạy xe đạp không nhỉ...

Rút tờ báo trong hòm thư ra, cô ôm vào lòng như để sưởi ấm mặt báo lành lạnh rồi quay trở vào phòng.

Công việc cắt mẫu tin tức từ báo ra, bây giờ cô vẫn đang duy trì.

Cuốn sketchbook đã sang cuốn thứ hai.

Những lúc thấy cô đơn một mình hay buồn bã, cô lại lật từng trang giấy để tâm hồn quay trở về thời điểm mùa Hè lung linh đó, rồi cô cảm thấy tâm trạng vui vẻ hơn.

Người vợ mới của ba chỉ hơn Chise mười tuổi, nghe mấy người họ hàng nói hình như người đó không muốn gặp mặt Chise. Vì vậy mà ba Chise đã quyết định đưa cô rời khỏi nhà.

Cô cũng không biết khi nào mình mới được gặp em trai.

Cô từng ra ngoài ăn nhà hàng với mẹ mình được một lần, nhưng có

người gọi điện nên mẹ đã để Chise lại bỏ về nhà giữa chừng.

“Con đó, nếu muốn mang họ của mẹ thì mẹ sẽ không phản đối. Nhưng mẹ đang bắt đầu một cuộc sống mới, rất bận rộn nên không thể sớm dành thời gian cho con và chúng ta cũng không thể sống cùng nhau được.”

Bà nói bằng giọng điệu vô tâm, bất cần.

Dù có viết thư hay gửi tin nhắn, bà cũng không trả lời.

Bạn bè cùng lớp và các anh chị trong câu lạc bộ Trà đạo cũng lo lắng về việc ba mẹ của Chise ly hôn, đặc biệt là Yuina đã nói với vẻ có lỗi:

“Ba mẹ của bạn... mình không biết lại thành ra như thế... mình lỡ gửi những tin nhắn vô tâm như vậy, cho mình xin lỗi.”

Chise tươi cười nói rằng cô đã chuẩn bị tâm thế từ trước, nên ngược lại cô còn cảm thấy nhẹ nhõm hơn, Yuina và những người khác dường như cũng an tâm, còn ganh tị với cuộc sống một mình ở căn hộ của Chise nữa.

Lúc ở trường, Chise cứ cười suốt.

Bởi khuôn mặt u tối, buồn bã chỉ khiến mọi người lo lắng hơn.

Trở về căn hộ, Chise hâm nóng lại bữa ăn mà bà quản gia đã chuẩn bị bằng lò nướng, làm bài tập rồi đọc sách. Cuộc sống của cô cứ trôi qua như thế.

Những lúc rảnh rỗi, cô nghĩ đến Riku.

Làm như thế khiến cô lại cảm thấy ấm áp.

Truyện dài kỳ đó không biết sẽ tiếp diễn thế nào? Saburou đã xông vào lễ cưới của Wakako, chẳng biết có cướp được cô dâu Wakako không?

Cô phải chuẩn bị cho bữa ăn sáng vậy mà cứ mãi để tâm tới phần tiếp

theo của câu chuyện, liền ng ồi x ồm xuống tấm thảm mở tờ báo ra.

Chỉ một chút thôi... xem nào, truyện đó ở trang...

Chise đang s ột soạt lật từng trang giấy mỏng màu xám thì cái-đó đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt cô.

“!”

Cô khựng lại, hai tay vẫn đang c ầm nguyên hai mép tờ báo mà nín thở.

Đôi mắt tròn tròn với vẻ không thể nào tin được.

Thứ được đăng màu thật to trên mặt giấy là một bức tranh.

Lớp sương mù màu cam m ềm mại b ồng b ềnh, bao quanh con suối là những hàng cây đứng thành hàng, một cô gái với chiếc nón rơm đính dải ruy băng trắng, mái tóc đen dài nhảy múa trong gió như sắp ngoảnh đầu lại.

Thân hình mảnh mai trong chiếc váy li ền màu xanh da trời, một nụ cười thẹn thùng nhẹ nở trên khóe môi.

Cô gái ấy đeo chiếc mắt kính màu đen, hơi trượt xuống đến nửa sống mũi, cử chỉ nâng gọng kính lên bằng hai tay trông thật đáng yêu, một bầu không khí dịu dàng, trẻ trung ngập tràn cả bức tranh. Ánh nắng hoàng hôn chiếu rọi, phản chiếu r ực r ỡ dải ruy băng trắng và chiếc váy.

Không thể thấy rõ khuôn mặt của cô gái.

Nhưng mà, đây là...

Bức tranh này là...

Cuộc thi mỹ thuật do tòa soạn báo chủ trì.

Trên đây có đề, người đạt giải thưởng cao nhất dành cho học sinh sinh viên là “Học sinh lớp Chín - Arimura Riku”.

Vừa nhìn thấy cái tên đó, hai hàng nước mắt lăn dài từ đôi mắt Chise.

Riku, bạn ấy đã thực hiện được lời hứa rồi.

Cậu ấy đã vẽ bức tranh Chise.

Màu sắc ấm áp hiền dịu, trong một cảnh sắc nên thơ mà đẹp đẽ, một Chise trông hạnh phúc, đáng yêu thế này...

Một lời hứa tưởng như không thể thực hiện, cậu ấy đã biến nó thành hiện thực.

Cậu ấy đã cho Chise đang ở một nơi xa xôi cách trở, thấy được bức tranh xinh đẹp này.

Ánh nắng ban mai nhuộm bên sườn núi, làn gió man mát, tiếng bánh xe đạp đang tiến tới gần, hơi ấm của cuộn báo khẽ chạm nơi đầu ngón tay, tất cả những điểu đó đang sống lại.

Khuôn mặt gầy gầy rám nắng, ánh mắt trông rất người lớn mà Chise từng hồi hộp nhìn chăm chăm. Tấm lưng xa dần, xa dần trên chiếc xe đạp, Chise dõi theo với niềm hạnh phúc vô bờ.

Cái ngày lần đầu tiên cậu ấy bắt chuyện, cả hôm cô chỉ đeo một bên kính áp tròng, cậu choàng qua vai đỡ Chise đang loạng choạng đứng không vững dậy.

Sau đó, là cảnh hồ đêm hôm ấy... hai người đã cùng nhìn ngắm.

Những chùm sao lấp lánh, rải rác trên bầu trời và mặt hồ.

Nơi bí mật xinh đẹp bậc nhất thế gian... của thần Pan và tiên nữ.

Một Riku lúc nào cũng mím chặt môi khó chịu, lại nhìn Chise rồi

nhoèn miệng nở một nụ cười hạnh phúc.

Những ký ức quan trọng cô đã cất giữ trong trái tim đang tuôn ra không ngừng. Giọt nước mắt của Chise rơi xuống như cơn mưa ấm áp trên bức tranh của Riku.

“Riku... Riku... c.. cảm ơn bạn, Riku. Cảm ơn. Riku, mình cảm ơn... cảm ơn bạn rất nhiều...”

Cô chỉ có thể nói được như thế.

Vui mừng, hạnh phúc... nghẹn lại ở cổ làm trái tim run rẩy, cô vừa khẽ lặ đi lặ lại vừa khóc nức nở.

Tiêu đề bức tranh thắm đẫm nước mắt là
“Mối tình đầu”.

Lời bạt

Xin chào các bạn, tôi là Nomura Mizuki đây. Khi xây dựng cốt truyện cho bộ này cũng là lúc tôi đang viết cuốn *Usakoi*. Người phụ trách lúc đó đã hỏi tôi: Một bộ truyện ngắn một tập về chuyện tình buồn thì thế nào? Và tôi đã dựng thử vài cốt truyện. Tôi cũng hỏi một đồng nghiệp chỗ làm thêm là thích đọc một câu chuyện như thế nào, thì người đó mắt long lanh, khí thế hùng hực nói: “Sự cách biệt thân phận giữa một tiểu thư nhà giàu bệnh tật yếu ớt và một cậu con trai nhà nghèo đi giao báo!”

“Giao báo...! Và, tiểu thư...? Bệnh tật yếu ớt? Cái đó viết trong thời đại này có hơi...”

Tôi quá choáng ngợp mà liền chối phất ước nguyện viễn vông đó, nhưng...

Thi thoảng chỗ làm thêm khi thừa khách, tôi đã thử thông thả tưởng tượng đến đi đầu đó. Một thiếu niên giao báo ... học sinh cấp Hai chắc được nhỉ, nếu lên cấp Ba thì có thể kiếm được việc làm thêm khác tốt hơn. Tính cách thì ít nói, lạnh lùng... còn cô gái thì nội tâm... tôi bắt đầu suy nghĩ, tại sao hai con người có môi trường giáo dục lẫn vị thế xã hội khác nhau lại có thể thu hút lẫn nhau. Dần dần hình ảnh của Riku và Chise ngày càng rõ ràng, đến lúc nhận ra thì tôi đã viết chi chít chữ lên mười trang giấy ghi chú.

Vốn dĩ tôi định xuất bản truyện ngắn này sau cuốn *Usakoi*, nhưng tình hình doanh thu *Usakoi* cũng có lúc ị ạch, vì bộ truyện quá giản đơn và thiếu tính thương mại nên đã có yêu cầu loại bỏ từ trên và bị đóng băng ngay thời điểm lên ý tưởng cốt truyện.

Tôi bỏ tất cả giấy ghi chú và sườn cốt truyện vào trong một cái phong bì màu lớn, bên ngoài viết thật to dòng chữ bằng bút màu cam “Chắc chắn sẽ viết vào một ngày nào đó” và cất vào trong tủ cùng những ‘kế hoạch treo’ khác. Sau đó tôi cũng có nhìn qua, đem ra hỏi ý kiến mọi người nhưng vẫn không được chấp thuận. Lần này tôi đã có thời gian hoàn thành bản thảo nhưng vẫn không suôn sẻ.

Dù là vậy tác phẩm đã có thể xuất bản được, tôi cảm thấy mình đã hoàn thành xong bài tập mất nhiều năm này.

Nói thật thì tôi đã có ý bỏ giữa chừng chuyện xuất bản vì tôi đã nghĩ một lúc nào đó mình sẽ viết vì niềm vui của bản thân, nên tôi đã dùng bối cảnh và tình tiết cho một số tác phẩm khác.

“Chàng trai không thể cười” và “Cô gái không thể khóc” trong *Hikaru*, tình yêu của bà Shiori trong *Suiyo* (Tinh linh nước), “Giấc mộng đêm hè” trong những tập truyện ngắn chưa được ghi chép của *Cô gái văn chương*. Vì những tình tiết như thế này, đây là một cốt truyện gốc có ý nghĩa quan trọng đối với tôi.

Nếu có thêm dù chỉ một người đọc nó, cảm nhận được cái gì đó về câu chuyện một mùa Hè của Riku và Chise, và tưởng tượng ra cả tương lai của hai người bọn họ thì tôi sẽ thấy vui lắm.

Ngày 15 tháng 5 năm 2014

Nomura Mizuki

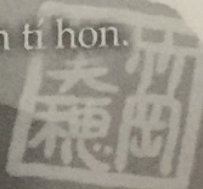
Tài liệu tham khảo

[Tuyển tập văn học phi hiện thực Nhật Bản tập 10, Okamoto Kanoko], bản Horikiri Naoto, năm 1992, Hiệp hội xuất bản/ [Tuyển tập thơ thế giới số 11, tập thơ tình yêu thế giới], bản Sou Sakon, ngày 10 tháng 9 năm Chiêu Hòa thứ 42, Cửa hàng sách Kadokawa.

Tranh bạt

Vì đây là... truyện ngắn một tập,
Tôi vẽ những bức tranh này trong
tâm trạng muốn dựng nên một khu vườn tí hon.
Hy vọng rằng các bạn sẽ thích.

Mục Lục

Riku và Chise

Nomura Mizuki

Takeoka Miho

Mở đầu

1 Kỳ nghỉ hè cô độc

2 Dưới bầu trời tháng Tám, mình nghĩ đến cậu...

3 Sắc trời bao la...

4 Chàng trai xa lạ

5 Tạm biệt tuổi mười lăm

Lời kết: Ước hẹn

Lời bạt

Tài liệu tham khảo